

BURMESE CLASSIC

သင်ဖြတ်နိုး

ရင်ထဲမှာတမ်းတမ်းတတာ

သင်ခြတ်နိုး ရင်ထဲမှာ တမ်းတမ်း တတ

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၀၈၄၁၀၁၀
- ချက်နာခုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၁၇၉၁၀၁၀
- အနုံးဒီရိုင်း - မြိုးဇော်
- ဆုတ်ဝေသူ - ဦးမောင်ကလေး
(သောကြာစာအုပ်တိုက်)
၁၅၊ သြဘာလမ်း၊
တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မိုနိုပ်သူ - ဦးကျင်ရင် -
(ရွှေခြင်သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
- ဆုတ်ဝေသည့်ကာလ - ၂၀၁၀ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၀ ရက်နေ့
- အုပ်စု - (၅၀၀)
- အန်စိုး - (၄၀၀) ကျပ်
- စာအုပ်ချုပ် - ဦးမြင့်လွင်
- အတွင်းဖလင် - ကိုပေါက်

ရင်ထဲမှာ တမ်းတမ်းတတ
သင်မြတ်နိုး

ဒို့တာဝန်အစများပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချစ်အခြာအတားတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့ထောက်ထား

- ပြည်စီအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အချိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်သောချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ဆေတီစံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ထောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ စိတ်ဓါတ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်ထောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ပန်တီးနိုင်းမူဝါဒအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စားရိက္ခာဖြင့်ပေးရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်မားရေး

အခန်း (၁)

နံနက်ခင်းဟု ခေါ်တွင်သော သူမနာမည်လေးကို ကွယ်လွန် သွားပြီဖြစ်သော သူမ ဖေဖေက နံနက်ခင်း၊ နေရောင်ခြည်နုလေးသမ်း လာသည်အချိန်တွင် မွေးဖွားခဲ့၍ ထိုနာမည်အား ပေးခဲ့သည်။

မေမေကတော့ နံနက်ခင်းဆိုတဲ့ နာမည်က ရှည်လျားလွန်း၍ ခင်းဟုပဲ အတိုကောက်ခေါ်ခဲ့၏။ ဖေဖေဆုံးသွားတော့ ခင်းနှင့် မေမေ သားအမိနှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ စီးပွားမရှာတတ်သော မေမေသည် ဖေဖေချန်ထားခဲ့သော ငွေကြေးဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို ထုခွဲ ရောင်းချကာ ထိုင်းစားရင်း ခင်း ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို ငါးဆာသာ ဂုဏ်ထူးနှင့် အောင်မြင်ချိန်တွင် ဆေးတက္ကသိုလ်တက်ချင်သော ခင်းကို ကျောင်းဆက်ထားဖို့ နေနေသာသာ အကြွေးတွေပင် ဝိုင်းသွားရသည်။

“သမီးလေးခင်း ပညာရေးမှာ စိတ်အနှောင့်အယှက်မရှိ သင်နိုင်

အောင် မေမေမှာ ပိုက်ဆံမရှိတော့တာကို အသိမပေးဘဲ သူများဆီကနေ ချေးပြီး သမီးကို စိတ်အေးလက်အေး ပညာသင်စေခဲ့တာပဲကွယ်”

မေမေ့ကိုလည်း ခင်း အပြစ်တွေ မတင်ချင်တော့။ သမီးအတွက် မေမေ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်၊ ဖြည့်စွမ်းပေးတတ်ကြောင်း ခင်သိ နေသည်။ ဖေဖေ ရှိစဉ်တုန်းက ခင်းတို့ စီးပွားရေး အဆင်ပြေကာ ငွေကြေးအတွက် ပူပင်သောက မရှိခဲ့။ ဖေဖေရုတ်တရက် သေဆုံး သွားချိန်တွင် အိမ်မှာနေပြီး သမီးကိုပဲ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နေစေ တဲ့ မေမေ။ စီးပွားရေးလည်း မရှာတတ်။ ငမီးကိုလည်း စိတ်မချွန် ဖေဖေရှာထားခဲ့တာလေးပဲ ထိုင်စားနေသည်။

“မေမေ ဘယ်လောက်အထိ ရင်ထဲမှာ နာကျင်စူးရှနေရတယ် ဆိုတာ ခင်း သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သမီး ဆန္ဒအရ ဆေးတက္ကသိုလ် ကို ပို့ချင်ပေမဲ့ မေမေ မတတ်နိုင်တော့ဘူး ထင်တယ် ခင်းတယ်”

မေမေ့အသံတွေက ကြေကွဲစွာနစ်နေသည်။ အကြွေးတွေ ရှိနေခဲ့ တာလည်း မေမေဖွင့်ပြော၍ မဟုတ်ဘဲ အကြွေးရှင်တွေက လာရောက် တောင်းကြခြင်းကြောင့် ခင်းသိခဲ့ရသည်။ မေမေ့ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်း ကြတာ ခင်းကြားရသည်။ မေမေ ကြိုတ်မှိတ်ဖြေရှင်းရင်းနှင့် နှလုံး အားနည်းသော ရောဂါဝေဒနာတွေ စွဲကပ်ညီလာ၏။ မေမေ လူးဝေ လဲပြိုသွားပြီး ဆေးခန်းရောက်မှ သိသည်။

“မေမေ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ အားနည်းသွားတာပါ။ မေမေ့ အကြွေးတွေ ကိစ္စလည်း ခင်း ဘာမှ စိတ်ပူစရာ မရှိဘူးနော်။ မေမေ ဖြေရှင်းမယ်၊ အရေးကြီးတာက ခင်းလေး ကျောင်းဆက်တက်နိုင်ဖို့ပဲ”

“ခင်းအတွက်လည်း မေမေ မပူနဲ့တော့။ ခင်း အလုပ်လုပ်မယ်၊ ဗညာရေးကတော့ ဘွဲ့တစ်ခုခု ရဖို့ပဲလေ။ ဆေးတက္ကသိုလ်မှ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး မေမေရာနော်”

“နေပါဦး ခင်းရယ်၊ မေမေ ကြံစည်ပါဦးမယ်”

“အရေးကြီးတာ မေမေ့ ကျန်းမာရေးပဲ။ ခင်းမှာက မေမေပဲ အားကိုးတွယ်တာစရာ ရှိတာပဲ။ မေမေ့ကို ကြည့်ရတာ အားမရလိုက် တာနော်”

မေမေက ခင်းအတွက်ပဲ စိတ်ပူပြီး သောကတွေ ရောက်နေသလို လူကလည်း ပန်းလှိုသေးကွေး လွန်းသည်။ ခင်း စိတ်ပူရ၏။ မေမေ့ အတွက် ခင်း တစ်စုံတစ်ခုလောက်လေးပဲဖြစ်ဖြစ် တာဝန်ယူချင်ခဲ့သည်။ မေမေ့ဆေးကုသစရိတ် မေမေ့အကြွေးပူတွေ ဆပ်ဖို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ပညာရေး ထက် ခင်း ဝင်ငွေရမည့် အလုပ်ကိုပဲ လုပ်ချင်နေ၏။ ဒါပေမဲ့လည်း မေမေမေကတော့ ခင်း တာဝန်ယူမည့်အချိန်အထိ စောင့်မနေနိုင်ဘဲ လူ့လောကကြီးထဲကနေ ထွက်သွားရသည်။ မေမေဆုံးပါးသွားတော့

ခင်းတို့နေတဲ့အိမ်ကို အကြွေးရှင်တွေက သိမ်းသွားကြ၏။ ခင်းအတွက် ပြန်အမ်းငွေ အနည်းအကျဉ်းလေးပဲ ရသည်။

“ခင်း မေမေရဲ့အကြွေးတွေ ကြေညီဆိုရင်ပဲ ကျေနပ်ပါပြီ။ ခေဓက ခင်းအတွက် အိမ်ကြွေးတွေ တင်ခဲ့တာပဲ။ မရှိဘူးဆိုတာ သမီးကို မသိစေချင်တဲ့ မေမေ၊ ခင်ပညာရေး နေထိုင်စားသောက် ရေးအတွက် ကြီးသလို ဖြေရှင်းပေးခဲ့ရတာပါ။

မေမေမှာ သံသရာကြွေး မပါတော့တာပဲ။ခင်း စိတ်ချမ်းသာသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်းဘဝကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းခဲ့ပါတယ်။ ခင်း ဆယ်တန်းလည်း အောင်မြင်ထားပြီးပြီလေ။ အိမ်ကိုရောင်းချလိုက်ကာ မေမေအကြွေးတွေ ဆပ်ပြီး ပြန်အမ်းငွေကို ယူကာ ဒီအိမ်လေးကနေ ပြောင်းဖို့ ခင်း စီစဉ် နေစဉ် အန်ကယ်ကြီးတစ်ယောက် ခင်းအိမ်ကို ရောက်လာသည်။

“ကလေးမက နံနက်ခင်းနော်၊ ဦးမြခင်နဲ့ ဒေါ်ချောချာရဲ့သမီး လေးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“မင်း အိမ်ပြောင်းမလို့လား နံနက်ခင်း”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခင်းမှာ ဖေဖေရော မေမေရော ကွယ်လွန်သွားပါပြီ။ မေမေအကြွေးတွေကလည်း ရှိနေလို့ ခင်းဆပ်ပြီး အိမ်ပြောင်းမလို့ပါ”

“မင်း အန်ကယ်နောက်ကိုသာ လိုက်ခဲ့ပါ။ နံနက်ခင်း”

“ရှင်”

“အန်ကယ်က မင်းမေမေနဲ့တွေ့ပြီး မင်းတို့သားအဖိကို ရန်ကုန် မှာနေဖို့ လာခေါ်တာပဲ”

“အန်ကယ်က”

“အန်ကယ်နာမည်က ဦးညိုသခင်ပဲ”

ဦးညိုသခင်ဆိုတဲ့ ဦးလေးကြီးမို့ ခင်း ဖြတ်ခနဲမော့ကြည့်သည်။ ရုပ်ရည်ကတော့ လူကြီးလူကောင်းစိစွာ ဖြူဖြူချောချော တည်တည် ကြည်ကြည်ပဲ။ လိမ်ညာကောက်ကျစ်သည် အငွေ့အသက်တွေ ကင်းမဲ့ နေ၏။ ခင်းကို ကြည့်သော အကြည့်တွေကပင် အကြင်နာ ဖြူဖြူစင်စင် လေး ဖြစ်သည်။

“သမီး ဖေဖေနဲ့ အန်ကယ်တို့က ညီအစ်ကိုတွေလို ချစ်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ။ အထူးသဖြင့် သမီး မေမေ ချောနဲ့က တစ်မြို့တည်း သားချင်း ကျောင်းနေဘက်တွေပါ နံနက်ခင်း”

ခင်း ဘယ်လို လုပ်ရမလဲဟင်၊ မသိတော့အောင် တွေဝေနေ သဖြင့် အန်ကယ်ညိုသခင်က သူ့ကို ယုံကြည်ဖို့ အသေအချာပင် ရှင်းလင်း ပြောပြနေသည်။ ခင်းမှာလည်း မှီခိုအားထားရာ အိမ်ပိုင်

နားစရာမရှိ၊ ရန်ကုန်ကို ခင်းသွားရမှာပင် အရာအားလုံးက များမှိန်
မှုန့်ဝါးနေ၏။ သူမ မေမေအိမ်အောက်မှာပဲ နေထိုင်လာပြီး ဘယ်နေရာ
ကိုမှ သွားရောက်လည်ပတ်နိုင်ခဲ့ခြင်းမှ မရှိတာ။ ပထမဆုံး တွေ့မြင်ဖူး
သူ ဖြစ်သည်။

“သမီး ဘဝရှေ့ရေးအတွက် အန်ကယ် တာဝန်ယူနိုင်သလောက်
ယူပေးချင်ပါတယ်။ ချောသမီးလေး ဖြစ်နေလို့ပါကွယ်၊ အန်ကယ်နဲ့
လိုက်ခဲ့ပါ။ စိတ်ချလက်ချ လိုက်ခဲ့ပါ။ မင်း ပညာရေးအတွက်လည်း
အန်ကယ် တာဝန်ယူပေးပါမယ်”

အန်ကယ်ညှို့သခင်က သူမအား မေမေနှင့် ဖေဖေတို့ ငယ်စဉ်
ဘဝ ဓာတ်ပုံတွေနှင့် စာတွေကို ထုတ်ပြသည်။ အထက်တန်းကျောင်း
သားဘဝရော ဖေဖေနှင့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝရော ဓာတ်ပုံတွေ
ရှိနေ၏။ မေမေက ဆယ်တန်း မအောင်ခဲ့။ ဖေဖေနှင့် အန်ကယ်ပဲ
ဘွဲ့ရခဲ့ကြသည်။ ခင်းက မိန်းကလေး၊ မိဘတွေနှင့် သူငယ်ချင်းတွေ
ဆိုတာ ယုံကြည်ပေးမဲ့ အန်ကယ် ညှို့သခင်က ဘယ်လို လူစားမျိုး။
လုပ်ငန်းကြီးတွေ လုပ်ကိုင်ပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝပုံပင် စီးလာတဲ့ကားက
လည်း တန်ဖိုးကြီးသော အမျိုးအစားဆိုတာ ကြည့်ရုံနှင့် သိသာသည်။

“အန်ကယ်မှာ မိသားစု ရှိပါတယ်ကွယ်၊ ဇနီးက ဒေါ်မိုးမခပါ။

သား နှစ်ယောက်ရှိတယ်။ ကံကောင်းဦးနဲ့ ရန်ကျော်လတ်ပါ။ သား
နှစ်ယောက်လုံးက သမီးထက်ကြီးပြီး ရန်က ချွယ်တူပါ။

တကယ်တော့ ယောက်ျားလေးတွေ ရှိနေတဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ကို
ခင်းသွားပြီး မနေချင်ပေ။ ဦးညှို့သခင်ရဲ့ ဇနီးကရောကြည့်ဖြူပါမလား။
ဘာဖြစ်လို့များ ခင်ကို လာခေါ်တာ လိုက်ပါမလားရတာလဲ။ ခင်း စိတ်
တွေက တစ်ယောက်တည်း နေရတာ ပိုပြီး အင်အားကြီးသည်ဟု
ယူဆထားသည်။ ခင်းမှာ သတ္တိတွေ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ အင်အား
တွေ ရှိမနေပေမဲ့ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ကိုယ် ပညာဆက်သင်ဖို့
ရန်ကုန်ကို သွားရမည် ဖြစ်သည်။

“ချောချောကို တွေ့ချင်ခဲ့တာ၊ အန်ကယ်သတင်းစုံစမ်းနေတာ
ကြာပြီပဲ။ ချောချောနဲ့တောင် မတွေ့လိုက်ရဘူး”

“အန်ကယ်”

“ပြောပါ သမီးရယ်”

“အန်ကယ်ဇနီး ဒေါ်မိုးမခကရော ဘာဖြစ်လို့ ခင်းကိုခေါ်ဖို့
ပါမလားရတာလဲဟင်၊ ခင်းကတော့ အန်ကယ်တို့ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက်
လုံးက အတူတူပါလာရင် ကောင်းမယ်လို့ ခင်း ထင်နေပါတယ်”

အန်ကယ်ဇနီးက ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ပါကွယ်၊ သဘောတူ
ပါတယ်။ ခင်းကျေနပ်အောင် အန်ကယ်ဇနီးနဲ့ ဖုန်းပြောကြည့်ပါကွယ်”

ချောချော သမီးလေး နံနက်ခင်းကို တွေ့ရတော့ ဦးညိုသခင် ငယ်စဉ်က ချောချောအား အရူးအမူး စွဲလန်းနှစ်သက်ခဲ့ရတဲ့ အချိန် ကာလတွေကို အမှတ်တရ ရှိလာသည်။ နံနက်ခင်းလေးကတော့ ချောချောထက် နုပျိုလန်းဆန်းပြီး အိအိစက်စက် ဝင်းဝင်းဖန့်ဖန့် မြင်တွေ့လိုက်ရတဲ့ သူတိုင်း နှစ်ခါပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်လောက် အောင် ငေးငေးမောမော ပြန်လှည့်ရမယ့် မိန်းမချောလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ချောချောကလည်း ငယ်စဉ်က မိန်းမချောလေး ဖြစ်၍ သူနှင့် ဦးမြခင်တို့ အပြိုင်ပိုးပမ်းကြရာတွင် ကိုမြခင်က ရသွား၏။ ကိုမြခင် ကွယ်လွန်သွားသည်သတင်းနှင့် ချောချောတို့ မိသားစုတွေ ဆင်းရဲနွမ်းပါးနေသည့် သတင်းတွေ ကြားရသဖြင့် စုံစမ်းရှာဖွေရင်း ချောချောရဲ့သမီးလေး နံနက်ခင်းကိုပဲ တွေ့ရသည်။

“ရော... သမီးလေး အနံ့ကယ့်ဇနီး မိုးမခနဲ့ ပြောကြည့် ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အနံ့ကယ်”

ခင်းကာလည်း အနံ့ကယ်ဇနီးနှင့်တော့ ဖုန်းပြောသင့်သည်ဟု ထင်သည်။ ယခုမှ တွေ့မြင်ဖူးသော လူကြီးတစ်ယောက်နောက်ကို လိုက်သွားဖို့ဆိုတာ စေ့စေ့စပ်စပ် စုံစမ်းရမည် ထင်မိနေ၏။ မေမေတို့နှင့် ဘယ်လိုပဲ ပတ်သက်နေပါစေ၊ ခင်း အလုံးစုံ ယုံကြည်အားကိုး၍

မဖြစ်ပေ။ သူမသည် အနံ့ကယ်ဇနီး ဒေါ်မိုးမခနှင့် ဖုန်းပြောသည်။

“ကျွန်မ နံနက်ခင်းပါရှင်၊ အနံ့ကယ် ညိုသခင်ရဲ့ ဇနီးပါနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ အနံ့တီ နေမကောင်းလို့ပါ၊ သမီးကို လာမခေါ်နိုင်ဘူးလေ”

“ခင်းကလေ အနံ့တီသဘောတူ လက်ခံမှ အနံ့ကယ်နဲ့ လိုက် လာနိုင်မှာပါ၊ အနံ့တီ မိုးမခလည်း ကျေနပ်ဖို့ လိုပါတယ်၊ အားမနာ ပါနဲ့နော်”

“အနံ့တီမခ လက်ခံပါတယ်ကွယ်၊ သမီးလေး ယုံယုံကြည်ကြည် လိုက်လာပါ၊ အနံ့တီမခ ကြိုဆိုနေမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အနံ့တီရယ်၊ ခင်းမှာလည်း မှီခိုစရာ အရိပ်မရှိတော့လေ၊ အနံ့ကယ်နဲ့ အနံ့တီတို့ကိုပဲ မိဘသဖွယ်၊ အားကိုးပြီး လိုက်ခဲ့ပါမယ်ရှင်”

“လိုက်ခဲ့ပါကွယ်၊ နံနက်ခင်းလေးကို ကြိုဆိုနေပါတယ်”

ခင်း ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။ အနံ့ကယ် ညိုသခင်နှင့် လိုက်သွား ဖို့ပဲ ရှိတော့၏။ သူမက ခန့်မှီခိုရာ အရိပ်လေးတစ်ခု ရောက်ရှိလာ၍ ခင်း အင်အားတွေ ပြည့်ဝသွားသလိုပင် ခင်းတစ်ယောက်တည်း ယောင်ချာချာနှင့် ရန်ကုန်မြို့ကို သွားမည့်အစား မေမေတို့ မိတ်ဆွေ ဇနီးမောင်နှံရဲ့ အရိပ်မဟာ ခိုလှုံ့ရတာက သင့်တော်မလားပဲ၊ အနံ့ကယ်

ညို့သခင် နောက်ကိုပဲ ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်တွေနှင့် ခင်းလိုက်ခဲ့သည်။

“သမီးလေး ဘာမှ အားငယ်စရာ မရှိပါဘူးကွယ်၊ အန်ကယ့် အနေနဲ့ သူငယ်ချင်းသမီးဖြစ်နေလို့ စောင့်ရှောက်ရမယ့် ဝတ္တရားရှိပါတယ်၊ အားနာစရာလည်း မရှိပါဘူး၊ သမီးလေး နေတတ်သလို နေပါ။ အန်ကယ့်ဇနီးကလည်း သမီးကို မျှော်လင့်နေပါတယ်၊ လိုက်လိုက်လှဲလှဲ သီးကြီးမှာပါကွယ်”

ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ နံနက်ခင်းရဲ့ မှက်ဝန်းတောက်တောက်ပပလေးတွေထဲမှာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှု အရိပ်လေးတွေ ရောယှက်သမီးနေသည်။ ချောချောသမီးလေးကို မိမိထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခွင့်ရ၍ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်ရ၏။ ဇနီးမိုးမခရဲ့ ကန့်ကွက်နေသည့်ကြားမှ ဦးညို့သခင် ငယ်ကျွမ်းဆွေ ချောချောကို ရှာဖွေခဲ့သည်။ ချောချောတို့သားအမိကို ခေါ်ယူစောင့်ရှောက်ဖို့ မိုးမခက လက်မခံလျှင် အိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲသည်အထိ ပြတ်ပြတ်သားသားပင် ပြောဆိုညှိနှိုင်းသည်။

“မင်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံပါ၊ ချောချောတို့ သားအမိ အရမ်းဆင်းရဲ ဒုက္ခရောက်နေတာကွ၊ ကိုယ် သတင်းကြားထားတယ်၊ လိုက်ရှာမယ်၊ တွေ့အောင်ရှာရမယ်၊ ကိုယ်ခေါ်လာမယ်၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း အဖြစ်ပဲ”

“ငယ်ချစ်ဟောင်းကို ဒီလောက်အထိ သံယောဇဉ်ကြီးနေရလားကိုယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုယ့်မှာ ဘာရည်ရွယ်ချက်တွေ ရှိနေလို့လဲ”

“မင်းပါးစပ်ထဲ ကနေ ဒီလို စကားလုံးတွေ ထွက်လာတာ နောက်ဆုံး ဖြစ်ပါစေ မိုးမခ၊ ချောချောက ကိုယ့်ကို ဘယ်တော့မှ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေအဆင့်ထက် ကျော်လွန်တာ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်း စောင့်ကြည့်နေ၊ ကိုယ့်နောက်လိုက်ဖို့တောင် ငြင်းဆန်နေလိမ့်မယ်၊ အဖြူသက်သက်တွေကွ”

ဦးညို့သခင်ရဲ့ တင်းမာမှုနှင့် ဇွတ်လုပ်တော့မည့် အခြေအနေကြောင့် ဇနီးဖြစ်သူ မိုးမခ အသာတကြည် လက်ခံပါတော့ မည်ဟု အလျော့ပေးလိုက်ရသည်။ ငယ်ကျွမ်းဆွေ ချောချောနှင့် ဝေးကွာသွားရပြီးကတည်းက မိမိချစ်သူ ဇနီး မရှာဖွေတော့ဘဲ နေထိုင်ခဲ့ရာမှ ကလေးနှစ်ယောက်မိခင် မိုးမခကို လက်ထပ်လိုက်သည်။ သားနှစ်ယောက်လုံးက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်၊ ကလေးလေးတွေ ဖြစ်ကြ၍ မိမိအား ဖခင်အရင်းဟုပင် ထင်မှတ်ကြ၏။ မိမိဘက်မှ အနစ်နာခံပြီး နားလည်မှုတွေအပြည့်အဝနှင့် ချမ်းချမ်းသာသာ စောင့်ရှောက်ထား၍ မိုးမခသည် မိမိအမိန့်ကို သေသပ်စီပြားစွာ နာခံရသည်။

“ချောချောသမီးက အန်ကယ့်သမီးလေးပါပဲ၊ ငါမီး မေမေ

ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝအောင် အန်ကယ်ညိုစွမ်းပေးပါမယ် ကွယ်”

ခင်းအတွက်ကတော့ အန်ကယ်ညိုသခင် နောက်သို့ လိုက်ပါ သွားယုံကလွဲပြီး ရွေးချယ်ရာလမ်း မရှိသဖြင့် အိတ်ကလေးဆွဲကာ အန်ကယ်ညိုသခင် ကားပေါ် တက်လိုက်လာရသည်။

အခန်း (၂)

ငယ်ချစ်ဟောင်းရဲ့ သမီးကို ခေါ်လာမယ်ဆိုတာ မာမီရင်ထဲမှာ တော်တော် ခံပြင်းနေတယ် သားကံ၊ မာမီဘယ်လိုမှ တားဆီးလို့ ရော့ဘူးပဲ၊ ကလေးနှစ်ယောက်အမေကို လက်ထပ်ပေါင်းသင်းရတယ် ဆိုပြီး မာမီလက်မခံနိုင်ဆုံး အခွင့်အရေး တစ်ခုကို တောင်းဆိုလိုက် တာလေ”

ကိုညိုလုပ်ရပ်အတွက် ဒေါ်မိုးမခ နည်းနည်းလေးမှ မကျေနပ်မိ ငယ်ချစ်ဟောင်း သူ့ကို အထင်သေးစွာ မရွေးချယ်ခဲ့သော မိန်းမ တစ်ယောက်အတွက် သူ ဘယ်လောက် ရူးသွပ်နေခဲ့တယ်ဆိုတာ မခ အသိဆုံးပင်၊ ကလေးငယ်လေး နှစ်ယောက်နှင့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မှဆိုးမလေးကို သူလက်ထပ်ပေါင်းသင်းပြီး မျှေးမွှေးစောင့်ရှောက်ခဲ့တာ တော့ အမှန်ပါပဲ။ ထိုကိစ္စကြောင့်ပင် မိုးမခက ကိုညိုသခင်အား

အပြီတမ်း နိဗ္ဗိချချခဲ့ရပြီး အရာရာ သူ့သဘောဆန္ဒတွေအတိုင်းသာ ဖြစ်နေသည်။

“မာမီ”

“ဟင်”

“နံနက်ခင်း ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ဒက်ဒီသမီးများ ဖြစ်နေ မလားပဲ”

“သမီးတော့မဟုတ်ဘူး။ သားကံ သူ့ငယ်ချင်းဟောင်း ချောချောရဲ့ သမီးပါ။ အဲဒီမိန်းမက သူ့ကို လုံးလုံးမချစ်ခဲ့ဘူးလေ။ သူ့သူငယ်ချင်း ကိုမြခင်ကိုပဲ ချွေးတာ ပညာမတတ် ဘာမတတ် ကောင်မက မာန ကြီးတော့ တြီးတယ်”

“ဒက်ဒီအကြောင်းကို မာမီက သေသေချာချာ သိလို့လား”

“သိတယ်လေ။ မာမီနဲ့ အောင်သွယ်ပေးခဲ့တဲ့ အနိတိညိုက သူတို့နဲ့ တစ်မြို့ထဲသားချင်းတွေပဲ သားကံ၊ ချောချောနဲ့ကိုမြခင်တို့ လက်ထပ်ပြီး တစ်နှစ်လောက်ကြာမှ သမီးတစ်ယောက်ရတာ”

ဒက်ဒီက ကံတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အပေါ်မှာလည်း သား အရင်းတွေလိုပါပဲ။ ငယ်စဉ်ကတော့ အဖေအရင်းပဲ ထင်မှတ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို မာမီက ထုတ်ပြောပြလို့ မကြာသေးခင်ကမှ သိရ၏။ ဒက်ဒီအပေါ် မာမီတရိုတသေ။ ဒက်ဒီစကားတွေအပေါ်

ဆန့်ကျင် ကန့်ကွက်ပြောဆိုခွင့် မရှိခဲ့ပေ။ ငယ်ချစ်ဦး ဒေါ်ချောချောရဲ့ သမီး နံနက်ခင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို မာမီရော ကံတို့ကပါ တရင်း တနှီး နွေးနွေးထွေးထွေး လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကြိုဆိုကြရန် ဒက်ဒီက အပိန်ထုတ်ခဲ့သည်။

“ကိုမြခင်း ဆုံးပြီ သတင်းကြားတာနဲ့ ချောချောတို့ သားအမိကို ရှာနေတာ၊ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ သားကံရယ်၊ မာမီ လုံးဝမကျေနပ် ပေမဲ့ တားဆီးပိတ်ပင်ခွင့်လည်း မရှိခဲ့ဘူးလေ”

ဒေါ်မိုးမခ မကျေနပ်ပေမဲ့ ကိုညိုရဲ့ ငယ်ချစ်ဦး ချောချောရဲ့ သမီး နံနက်ခင်းကို မိခင်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ နွေးထွေးစွာ စောင့်ရှောက် ပေးရမည်တဲ့။ မင်းမျက်နှာ တစ်ချက်လေးတောင် ငြိုငြင်တဲ့ပုံစံ မပြပါ နဲ့တဲ့။ ဒေါ်မိုးမခကတော့ ရင်ထဲမှာ တအံ့နွေးနွေးနှင့် နံနက်ခင်း ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကိုပဲ မုန်းတီးမိသည်။ ကိုညိုက နံနက်ခင်းအပေါ်ရော ဘယ်လို သဘောထားနေတာလဲ၊ ချွေးမအဖြစ် သတ်မှတ်ထားနေ ပြီလားပဲ။ ဒေါ်မိုးမခကတော့ နံနက်ခင်းရောက်လာတာကို မနှစ်မြို့နိုင်ပေ။ သားတွေနှင့်လည်း လက်ထပ်ပေးဖို့ သဘောမတူနိုင်။ သူ့ငယ်ချစ်ဦး သမီးဆိုတာနှင့် ဒေါ်မိုးမခ ရင်ထဲမှာ အမုန်းတွေပဲ အံ့ဖွဲ့တည်ဆောက် သွားသည်။ ဒေါ်သဖြစ်လိုက်တာ မိမိတို့ မိသားစုကပါ နံနက်ခင်းကို အရေးတယူနဲ့ တယုတယ ဆီးကြိုရမယ်တဲ့လား။ ငယ်ချစ်ကို မမေ့

နိုင်ခဲ့တဲ့ ခင်ပွန်းကိုညှို့အပေါ် မိုးမခ နှစ်ပေါင်းများစွာပင် မကျေမနပ် ဖြစ်ရသည်။

“သားက”

“ပြောပါ မာမီ”

“သားတို့ ဒက်ဒီက ဒီကောင်မလေးကို ချွေးမအဖြစ် သတ်မှတ် ထားချင်ထားမှာ မာမီကတော့ သားတွေနဲ့ လုံးဝ အနီးစပ် မခံနိုင်ဘူး နော်၊ ကြိုတင်ပြောထားတာ၊ လိုအပ်တာထက်ပိုပြီး ပတ်ပတ်သက်သက် မလုပ်ရဘူး။ မာမီသားတွေ လက်ထပ်မယ့်ဇနီးလောင်းတွေက ဘယ်လို မိန်းကလေးမှ လိုက်မမီအောင် အရာရာပြည့်စုံနေတဲ့ ကောင်မလေး မျိုးပဲ ဖြစ်စေရမယ်”

“ကံကလည်း မာမီသားပဲဗျာ၊ ကံ လက်ထပ်ယူမယ့် ဇနီးလောင်း ရဲ့ အရည်အချင်းနဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ၊ ဂုဏ်ဒြပ်တွေအတွက် စံသတ်မှတ် ထားပြီး သားလေး နံနက်ခင်းလို ကောင်မလေးမျိုးကို စိတ်ကူးထဲမှာ တောင် ထည့်မထားဘူး မာမီ”

ကောင်းတယ်သား၊ အဲဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်၊ မာမီသားကြီးက ရုပ် လည်းချော စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေမှာလည်း အောင်မြင်တယ်၊ မာမီ စိတ်ပူတာက သားငယ်ရန်ပဲ၊ ကိုညှို့ကို အဖေအရင်းထင်ပြီး ချစ်ကြောက် ရိုသေတယ်”

“အဖေအရင်း မဟုတ်ဘူးလို့ မာမီပြောလိုက်လေ၊ ကံကတော့ မာမီဆန္ဒပဲနော်”

“သားကြီးကံရော၊ သားငယ်ရန်ရော မာမီဆန္ဒအရပဲ နေရမယ်၊ ကိုညှို့က သူ့ငယ်ချစ်ဦးသမီးနဲ့ လက်ထပ်ပေးရင်တောင် သားနှစ်ယောက် လုံး ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းပစ်ရမယ် ကြားလား”

“စိတ်ချစမ်းပါ မာမီရော၊ ကံကတော့ ဘာမဟုတ်တဲ့ကောင် မလေးကို စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ထပ်တူတဲ့ ဂုဏ်ဒြပ်တွေ ဝိုင်းရံနေရမှာလေ၊ ကိုယ့်သားကြီးအကြောင်း မာမီ သိပါတယ်”

“ရန်ပဲ၊ အခုတောင် ရန်ရော၊ ကိုညှို့ ပြန်လာတော့မယ်၊ တားက ရန်ကုန်မြို့ထဲတောင် ဝင်နေပြီတဲ့၊ ရန်ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မရောက် သေးရတာလဲ”

သားနှစ်ယောက်အပေါ် ကိုညှို့ အမြင်မကြည်လင်ဖြစ်စေမည့် အပြစ်အနာအဆာ လုံးဝမရှိစေရန်တော့ ဒေါ်မိုးမခ သွန်သင်ဆုံးမထား သည်။ ကိုညှို့ရှာဖွေပိုင်ဆိုင်ထားသမျှ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ အားလုံးတွေ အမွေရရှိစေရေး ဖြစ်၏။ ဖခင်မမြီငြင်စေရန် ဖခင်အမိန့်ကို တသွေ ခက်ပေးလိုက်တာစေသည်။ စီးပွားရေးတွေ တိုက်ရတာ၊ ခြံမြေတွေ အားလုံးကို ညှို့နာမည်တွေနှင့်ပဲ ဖြစ်နေ၏။ မိမိနှင့် သားတွေပိုင်းဆိုင် ခွင့်မှ မရှိသေးတာ ကိုညှို့က ဖခင်အရင်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သားကြီး

ကံကိုပဲ ဖွင့်ပြောထားတော့ ကိုယ့်အတွက် ယူစရာရှိတာ အရပူထားနိုင်ဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။ ခဏကြာတော့ သားငယ်ရောက်လာ၏။ ရန်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း လည်ပတ်ပျော်ရွှင်မြူးတူးနေသည်။

“ရန် မင်း ဒက်ဒီ ပြန်ရောက်လာတော့မယ်လေး မာမိ ဖုန်းဆက်ထားတာပဲ၊ တော်သေးတယ်၊ မင်းအချိန်မီ ရောက်လာလို့”

“မာမိ”

“ပြော”

“ဒက်ဒီနဲ့အတူတူ ကောင်မလေးချောချောတစ်ယောက် ပါလာမယ်ဆို”

“ဘာပြောတယ်သား ကံမင်းကို ကြိုတင်ပြောထားမယ်နော်၊ ဒီကောင်မလေးက မာမိသားတွေနဲ့ မတန်ဘူး၊ မာမိက မင်းဒက်ဒီဆန္ဒဖြစ်နေလို့ မချစ်ဘဲ ဟန်ဆောင်သဘောကောင်း ပြရမှာ”

“မာမိကလည်း သားလို အသုံးမကျတဲ့ ကောင်နဲ့ရော၊ ကောင်မလေးက မတန်ဘူးလား၊ ဘာလဲ ဒက်ဒီငယ်ချစ်ဦးရဲ့ သမီးဖြစ်နေလို့လား”

“ဟုတ်တယ် ရန်၊ အဓိပ္ပာယ် မရှိတာပဲ သားရယ်၊ ငယ်ချစ်ဦးကိုပဲ တစ်ချိန်လုံး တမ်းတနေရာလေ၊ မာမိနည်းနည်းလေးမှ မကျေနပ်ဘူး၊ ရန် မာမိ မှာထားမယ်နော်၊ နံနက်ခင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေး

ရောက်လာရင် လိုအပ်သလောက်ပဲ ဆက်ဆံ၊ မာမိသားတွေအတွက် ချွေးမလောင်းကို မာမိပဲ ရှာမယ်၊ သားရန် မင်းက ဘာအသုံးမကျတာလဲ၊ ဆယ်တန်းမကျတာလား၊ ဂုဏ်ထူးမပါဘဲ ရိုးရိုးအောင်တာနဲ့ အသုံးမကျတာလား၊ မင်းကိုလည်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ မာမိ ထူထောင်ပေးမှာ”

“သားက အဆိုတော်ပဲ ဖြစ်ချင်နေတာ မာမိ”

“ဘာဖြစ်လဲ မာမိတို့မှာ ပိုက်ဆံရှိတာပဲ၊ သားကြိုးစားစမ်းပါ၊ မာမိ တီးဝိုင်းထောင်ပေးမယ်၊ နာမည်ကြီးအောင် ငွေပုံအောမယ်”

သားငယ်က ပညာရေးထက် အနုပညာဘက်မှာ စိတ်အားထက်သန်ပြီး သီချင်းဆိုပဲ လေ့ကျင့်နေ၍ ဒေါ်မိုးမခ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေသည်။ ကိုညိုကလည်း သားငယ် ဝါသနာပါတာပဲ လုပ်ပါစေတဲ့ သားငယ်ပညာရေးမှာ ထူးချွန်အောင်ဆုံးမသွန်သင်ခြင်း မရှိတူးလို့ ထင်သည်။ သားတွေ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်နဲ့ ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်တာက ဘဝတက်လမ်းရဲ့ အစပဲတဲ့။ သားရဲ့ ပညာရေးမှာ အားမရပေမဲ့ သားငယ်ဝါသနာပါတဲ့ အနုပညာဘက်မှာ ငွေပုံအောပြီး အောင်မြင်အောင် လုပ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“သားကြီးက စီးပွားရေးဘက်မှာ အောင်မြင်နေပြီး သားငယ်ရန်လည်း အနုပညာဘက်မှာ အောင်မြင်ဖို့ မာမိလုပ်မယ်၊ အရေးကြီး

တာက မင်းတို့လက်ထပ်မယ့် ချစ်သူမိန်းကလေးက မာမိစိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေရမယ်ဆိုတာပဲ။ ဟိုကောင်မလေး နံနက်ခင်းကို လုံးဝ စိတ်မဝင် စားရဘူး။ အဆင့်အတန်းရှိမှာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ရန်ကိုတော့ မချုပ်ချယ်နဲ့နော် မာမိ၊ ရန်က အနုပညာလေး လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်မှု ဟန်ဆောင်ကင်းမဲ့မှု၊ ရင်ထဲမှာ ခံစားလို့ရတဲ့ မိန်းကလေးကိုပဲ သား ချစ်သူအဖြစ် ရွေးမှာနော်၊ မာမိက ဘာဖြစ်လို့ ရွေးချယ်ပေးချင်တာလဲ၊ ရန်တို့နဲ့ တစ်သက်လုံးပေါင်းရမယ့် မိန်းကလေး လေ”

“ရန်”

သားငယ်ရန်ရဲ့ စိတ်သဘောထားတွေနဲ့ ခံယူချက်တွေကို ဒေါ်မိုးမခ လက်မခံနိုင်ဆုံးပဲ။ အနုပညာသမားဆိုပြီး သူ့ဆန္ဒနှင့်သူ လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်ပြုမူနေတာကို ညှို့ကလည်း လက်ခံခွင့် ပြုထား သည်။ မိမိက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေပဲ လုပ်စေချင်တာပဲ။ သားကြီးက မိမိဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်ပေမဲ့ သားငယ်ကတော့ ထင်ရာလုပ်နေတော့ တာပဲ။ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲတောင် အောင်လို့ အသက်ရှူဖြောင့်ရ၏။ ဒီကောင်လေး ပြောရခက်တယ်”

“မာမိနော် ရန်ကတော့ ကိုယ်ခံစားလို့ရတဲ့ မိန်းကလေးကိုပဲ လက်ထပ်မှာ၊ ဒါပေမဲ့ ရန်စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ အောင်မြင်တဲ့ အဆို

တော်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရဦးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒက်ဒီဆန္ဒက သားဆန္ဒပဲ”

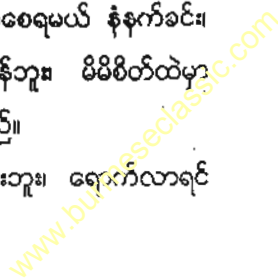
“သားရန် မင်းကတော့လေ၊ ဘာ ဒက်ဒီဆန္ဒက မင်းဆန္ဒလဲ၊ မာမိဆန္ဒကရော မင်းအမြဲတမ်းဆန်ကျင်နေတော့မှာလား”

“နံနက်ခင်းက သားနုလုံးသားကို လှုပ်ခတ်စေမယ် ဆိုရင် ဒက်ဒီဆန္ဒက သားဆန္ဒ ဖြစ်ရမှာပဲပေါ့ မာမိ ဟား... ဟား... ဟား”

“ကောင်စုတ်လေး နံနက်ခင်းဆိုတဲ့ ဟာမလေးကို မာမိအရမ်း မုန်းတာနော်၊ မင်းဒက်ဒီအမိန့်ဖြစ်နေလို့ မာမိက သဘောကောင်းချင် ယောင်ရမှာလေ၊ ငယ်ချစ်ဦး ဘာငယ်ချစ်ဦးလဲ၊ သူ့ကို အထင်မကြီးလို့ ဟိုတစ်ယောက်ကိုပဲ ရွေးသွားတာ၊ အဖြစ်ကို သဲလွန်းတယ်”

နံနက်ခင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရောက်လာပြီး ကိုညှို့က အရေး တယူ တယုတ်ယလုပ်နေမှာကို ဒေါ်မိုးမခ မမြင်ချင်းဆုံးပင်။ ချောချော ချောချောနဲ့ တချောထဲချောပြီး မိမိကိုပင် ဥပေက္ခာပြုထား၍ ငယ်ချစ်ဦး အား လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲ တမ်းတနေသည်။ ညည်းလေးရောက်လာ ရင်လည်း မိုမခအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိစေရမယ် နံနက်ခင်း၊ ကျုပ်သားတွေနဲ့တော့ လုံးဝပဲ။ ညည်းနဲ့မတန်ဘူး။ မိမိစိတ်ထဲမှာ နံနက်ခင်းကို အမြင်ကတ်ကာ မုန်းတီးနေသည်။

“မာမိရာ ဟိုကဖြင့် ရောက်မလာသေးဘူး။ ရောက်လာရင်

လည်း မာမီ အပြုံးတွေနဲ့ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ရမှာလေ။ စိတ်ထဲက မုန်းတီးနေရင် မာမီအပြုံးတွေက ကြည့်လင်တောက်ပပျံ့မလာ။ ဒက်ဒီ ရိပ်မိသွားလို့ကတော့ မလွယ်ဘူးနော်”

“တော်စမ်း သားရန်၊ မင်းပဲသတိထား။ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ အရောတဝင် နေရဲနေကြည့်၊ မာမီ ခွင့်မလွှတ်ဘူးနော်”

“ဒက်ဒီ ဘာအမှား လွန်ကျူးလို့လဲ မာမီ၊ ယောက်ျားကောင်း တစ်ယောက်ရော၊ ဖခင်ကောင်တစ်ယောက်ရော ပီသတာပဲ။ ဒက်ဒီ စီးပွားရှာတယ်၊ မိသားစုကို မညှိုးမငယ် ချမ်းချမ်းသာသာ ထားတယ်။ သားတို့ ဝါသနာပါရာ လုပ်ချင်တာကို လုပ်ပေးတယ်။ ငယ်ချစ်ဦးကို တစ်တနေတာတော့ အပြစ်မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်။ သားတို့လည်း အရမ်း ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ကွဲသွားရင်လည်း ဒီလိုပဲ ခံစားတမ်းတမိနေမှာပဲ”

“ရန်တော်တော့ကွာ၊ မာမီမကြိုက်ဘူးဆိုရင် ကံတို့လည်း မကြိုက်ဘဲ နေပြရမယ်လေ။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် မာမီလက်မခံဘူးဆိုရင် ကိုယ်ကံရော၊ ရန်ရော လက်မခံဘဲနေကြရအောင်၊ မာမီဆန္ဒကလည်း ကိုက်တို့ဆန္ဒ ဖြစ်သင့်တယ်”

“ဒက်ဒီကလည်း အဖေပဲ၊ ပြီးတော့”

“မာမီစကားလည်း မင်းနားထောင်ရမယ် ရန်၊ မင်းလွတ်လပ်

ပျော်ရွှင်စွာနေပြီး အနုပညာသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ရာထက် ကိုယ့် အမေရဲ့ ဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်ပြီး လွတ်လပ်တာမျိုးကို ကံမကြိုက်ဘူးကွာ။ အနုပညာဆိုတာကို ခုတုံးလုပ်ပြီး မင်းအမှုအရာတွေ ပေါ့ပျက်လာတာ ကိုက လက်မခံဘူး”

ဒက်ဒီက ဖခင်အရင်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိလိုက်ပြီးတဲ့နောက်၊ ကံစိတ်တွေထဲမှာ နည်းနည်းလေးတော့ မကျေမနပ် အောင့်သက်သက် ဖြစ်နေရသည်။ ဖခင်တာဝန် ကျပြန်ပေမဲ့ မာမီအပေါ်တော့ ကလေး နှစ်ယောက်အမေကို လက်ထပ်ပေါင်းသင်း ရတယ်ဆိုတဲ့ အားနည်း ချက်တွေကြောင့် မာမီအနိမ်ခံရတယ်ဟု ကံ ထင်မြင်ယူဆလာသည်။ ရန်ကတော့ ဒက်ဒီကို ဖခင်အရင်းပဲထင်နေ၏။ ကံကအကြီးပဲ ဒက်ဒီ နှင့် မာမီအိမ်ခန်းထဲမှာ ဒက်ဒီငယ်ချစ်ဦး ဓာတ်ပုံကြီး ချိတ်ထားတာ မာမီမကျေမနပ်နှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြေကွဲမှုတွေ ခံစားလာခဲ့ရတာ ကံအသိဆုံးဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မာမီကြိုက်ပြီး ငိုကြွေးနေတာ ကံမြင်တွေ့ရသည့်အခါ ဒက်ဒီလွန်သည်ဟုပဲ စိတ်က တွေးမိလာ၏။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားမှုအပေါ် ဒက်ဒီ ဥပေက္ခာပြုထား၏။ သူ့ မာမီကို ရက်စက်သူဟု ကံငယ်စဉ်လေးကတည်းက ထင်မြင်ယူဆ ထားသည်။ မာမီက ဒယ်ဒီတို့လာတော့မယ့် စကားတွေ ရပ်ကြတော့ ဟု ပြောကာ မင်းတို့ဒယ်ဒီရှေ့မှာတော့ နည်းနည်းလေးမှ မျက်နှာ

မဂျက်နဲ့နော်၊ သားကံဟု စိုးရိမ်တကြီး လေသံနှင့် ပြောသဖြင့် ရန်က
ဒါတော့ ဒက်ဒီကို မာမီကြောက်တာပဲဟု ဆိုကာ ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

အခန်း (၃)

“သမီးနေရမယ့်ခြံကြီးက ဒီခြံကြီးပဲလေ ခင်။ အန်ကယ်ခြံပဲ”

အနုပညာဆန်လွန်းကာ အနက်ရောင်နှင့် ရွှေရောင်ကွပ်ထား
သော သံပန်းတံခါးကြီး တစ်ခုရဲ့ရှေ့မှာ ကားကိုရပ်တော့ အန်ကယ်က
ခင်းနေရမယ့် ခြံကြီးပဲဟု ပြသည်။ လှပခမ်းနားလိုက်တာ နန်းတော်ကြီး
တမျှပဲ။ ခင်းက မြို့ငယ်ငယ်လေးကနေ ပြောင်းရွှေ့လာသဖြင့် မျက်စိ
ထဲမှာ အရမ်းလှပခမ်းနားလွန်းနေ၏။ ချမ်းသာလိုက်ကြတာ၊ ဖေဖေနှင့်
မေမေကတော့ ဆင်းရဲပြီး အန်ကယ်က စီးပွားအရှာကောင်းသည်။
ခြံကြီးရှေ့မှာ ကားရပ်သည်နှင့် ခြံတံခါးကြီးက ပွင့်သွား၏။ ခြံကြီးထဲမှာ
ငိုနေသည့် တိုက်ကြီးကလည်း နန်းတော်ကြီးလိုပါပဲ။ ခင်း ဘယ်လို
တင်စားရမှန်း မသိ၊ ကားထိုးရပ်လိုက်သည်နှင့် တိုက်ကြီးရဲ့ ဖော်တီကို
အောက်မှာ မိသားစုသုံးယောက်က ဆီးကြိုနေသည်။

“သမီးလေး ရောက်လာပြီပဲ၊ အရမ်းချောတာပဲကွယ်၊ ကိုညိုရယ်၊ ချစ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ”

တကယ်လည်း နံနက်ခင်းက ချစ်စရာကောင်းပြီး ချောမော နုဖတ်နေသည်။ အရပ်က မြင့်မြင့်လေး အသားဝင်းအိအိ ဖန့်ဖန့်လေး နှင့် နှာတံစင်းစင်း နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေး ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေက သူမကျော ပြင်လေးပေါ် ရှည်လျားဖြောင့်စင်းစွာ ဝဲပျံ့ကျနေ၏။ အမလေး၊ ဒီလို ကောင်မလေး တစ်ယောက်နှင့် သားတွေမည်စွန်းအောင် ဘယ်လို တားဆီးရမလဲ၊ သားကြီးကံ့ရော၊ သားငယ်ရန်ရော မျက်လုံးတွေ ကျွတ် ထွက်မတတ် အကြည့်တွေ မလွှဲဖယ်ကြ၊ ကောင်မလေးက ကိုညို ငယ်ရည်းစား ချောချောနဲ့ တူနေလား။ ကိုညို၊ ဒီအသက်အရွယ်အထိ စွဲလန်းနှစ်သက်နေတာ၊ ချောချောက အရမ်းချောနေလို့ပဲ နေမှာ၊ ဒေါ်မိုးမခကတော့ မနာလိုဝန်တိုစိတ်တွေနှင့် ယောက်ျားရှေ့မှာ အပြုံး တောက်တောက်တွေကို တမင်ဖန်တီးလုပ်ယူနေရတာ အပြုံးတွေပင် မှေးမှိန်ပျက်ယွင်းနေချင်သည်။ ကိုညိုကသာ ချွေးမ တော်ချင်တယ် ဆိုရင် ငြင်းဆန်မည့်သားတွေ မဟုတ်၊ နံနက်ခင်းသာ အရမ်းချောမော လှပတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ စောစောက သိရင် ကိုညိုဆန္ဒကို လက်မခံပါဘူး။ အတင်းအကြပ် ငြင်းဆန်မိမှာ သေချာ၏။ ကိုညိုက မိမိတို့သားအမိနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဒါက အန်ကယ့်ဇနီး ဒေါ်မိုးမခတဲ့၊ ဒါက သားကြီးကံ့၊ သူက သားငယ်ရန်လေး၊ သားကြီးကံ့က သမီးထက် အသက်ခြောက်နှစ် လောက်ကြီးမယ် ထင်တယ်၊ သားငယ်ရန်က ခွယ်တူလေး၊ သူလေးက ဒက်ဒီ မိတ်ဆွေတွေရဲ့ သမီးလေး နံနက်ခင်းတဲ့၊ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခင်းလို့ပဲ ဒေါ်ကြပါ၊ မိသားစုဝင်တွေအဖြစ် နေထိုင်ကြရမယ်နော်”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ခင်း၊ ရန်ကိုလည်း ခင်ခင်မင်မင် ဆက်ဆံပါနော်၊ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီတွေလည်း ပြောပါ၊ အားမနာ ပါနဲ့”

နံနက်ခင်းဆိုတဲ့ ခင်းကို တွေ့ရတော့ ရန် ရင်ကို ထိသွားတာပဲ၊ နင်းဆီဖူးငုံလို ပွင့်အာအာ နှုတ်ခမ်းလေးက အနုပညာဆန်လွန်းသည်။ နံနက်ခင်းရဲ့ နေရောင်ခြည်နုနုလေးကို ရင်ဆိုင်တွေ့လိုက်ရသလို ရင်ကို အေးမြလန်းဆန်းသွားစေ၏။ ပန်းသွေးရောင် နှုတ်ခမ်းလေးက ပြုံးယောင်သစ်သွားကာ ရန်အကြည့်တွေက ခင်း မျက်နှာပေါ်က မခွာတော့၊ ကိုကံ့ကတော့ ခပ်တည်တည်နှင့် မာမိကို ကြောက်ရွံ့လှီး မသိ။ အကျွမ်းတဝင်မရှိလှ၊ ဒက်ဒီက အိမ်ထဲဝင်ကြစို့တဲ့ မာမိက ရန် လက်ကို တို့သည်။ ငမ်းမနေနဲ့လို့ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာက ပြလိုက်တော့ လှည့်ထွက်သွားသည်။

“အထဲဝင်ကြစို့ သမီး ခင်း ပင်ပန်းလာတယ်၊ ဒူးနားယူဖို့

မင်းစိတ်ပေးပါ မိုးမခ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လာ သမီးလေး မအိရေး၊ နင့်မမလေး အိတ်တွေ သယ်ပါဦး။ သမီးနေရမယ့်အခန်းကို အန်တီမခကိုယ်တိုင် လိုက်ပြပေး မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ဒေါ်မိုးမခလည်း ခုံခုံညားညားနဲ့ ချောမောတဲ့ မိန်းမကြီးတစ် ယောက်ပါ။ ခင်းကို နွေးနွေးထွေးထွေး တယုတယလေး ဆီးကြို၍ ခင်းစိတ်သက်သာရသည်။ ခင်းကတော့ ပညာဆက်သင်ဖို့ပဲ။ သူများ အိမ်မှာ နေရတာဆိုတော့ အိမ်ရှင်မိသားစုဝင်တွေ မငြိုငြင်အောင် နေထိုင်ရမည်ဖြစ်၏။ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးက ခင်းအိတ်ကို သယ်ယူ ကာ ဒေါ်မိုးမခ ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ ခင်းလိုက်လာခဲ့သည်။

“သမီးနေရမယ့်အခန်းက ဒီအခန်းပဲကွယ်၊ ဘယ်လိုလဲ သဘော ကျရဲ့လား”

ခင်းနေရမယ့်အခန်းက လုံးဝ မထင်မှတ်ထားလောက်အောင် လှပခမ်းနားနေသည်။ မိန်းကလေး အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေက ခင်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှပင် ကိုင်တွယ်သုံးစွဲခြင်း မရှိဘူးတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ခမ်းနားလွန်းသော ခုတင်နှင့် မွှေ့ရာ၊ ပြီးတော့ အိပ်ရာခင်း ပြာလွင် လှိုင်လေး လိုက်ကာကအစ အပြာရောင်လွင်နေသည်။

“သမီးခင်း၊ ရောက်လာမယ်ဆိုလို့ သမီး အန်ကယ်ဖုန်းဆက်ထား တော့ အန်တီမခ ပြင်ဆင်ပေးထားတာပါ။ ဘယ်လိုလဲကွယ် ကြိုက် ရဲ့လား။ လိုအပ်တာရှိရင် အားမနာနဲ့ပြောနော်”

“မလိုပါဘူး အန်တီမခ၊ လိုအပ်တာထက်တောင် ပိုနေပါပြီ။ ဒီပစ္စည်းမျိုးတွေ ခင်း အသုံးပြုဖို့နေနေသာသာ မြင်တောင် မမြင်ဘူးပါဘူး။ ပြည့်စုံပါတယ်၊ ခင်းဘဝအတွက် နတ်တုံနတ်နန်းကြီး တစ်ခုလိုပါပဲလေ။

ခင်းကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ ကျေးဇူးတင်စကားပြောဖို့ ခင်း နှုတ်ခမ်း သားလေးတွေပင် အထိန်းအချုပ်ကင်းမဲ့စွာ တုန်ခါနေသည်။ မေမေရယ် ခင်း ဘဝမြင့်မားသွားလိုက်တာ၊ ခင်းကြောက်တောင်လာပါပြီ။ အိပ်မက် တွေလား။ ခင်း ပေါင်လေးကို မသိမသာ ဆိပ်ဆွဲကြည့်မိသည်အထိ ပင် အိပ်မက်မဟုတ်ပါဘူး။ အန်ကယ်ညှို့သခင်က သူမအား ကြီးကျယ် ခမ်းနားစွာ စောင့်ရှောက်ထားပေးခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အန်တီမခကလည်း သူမအား မိခင်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ နွေးထွေးစွာ ဆီးကြိုသည်။ ခင်း ထင်မှတ်မထားတာတွေ ဖြစ်နေ၏။ ခင်း စိတ်တွေ မလုံမလဲလေး၊ ဖြစ်ရတာက အန်ကယ်ညှို့မှာ သားနှစ်ယောက် ရှိနေတာပဲ ဖြစ်သည်။ ထိုကံက မျက်နှာထားတည့်ပေမဲ့ ကိုရန်က မျက်လုံးပြူးပြူးကြီးတွေ နှင့် ကြည့်နေတာ ခင်း ကြောက်တယ်။ အန်တီမခ ဘယ်လောက်လဲ နွေးထွေးစွာ ဆီးကြိုနေပါစေ ခင်းကိုယ်တိုင် နေတတ်ထိုင်တတ်အောင်

နေပြမဖြစ်မည်။ ခင်းအတွက် ပညာဆက်သင်ကြားနိုင်ရေးက အဓိက ဖြစ်သည်။

“ခင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်အနားယူနော်၊ ရေချိုးခန်းနဲ့ အိမ်သာ က ဒီအခန်းပဲ၊ စားသောက်စရာတွေလည်း ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ထည့် ထားတယ်၊ ထမင်းစားပို့တော့ အောက်ဆင်းစားနော်၊ အန်တီတို့က မိသားစု စုံစုံညီညီ စည်းစည်းလုံးလုံးဖြစ်အောင် အားလုံး ဆင်းစားကြ တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

“ပြီးတော့လေ အန်တီမလို့လည်း တရိုတသေ ပြောဆိုဆက်ဆံ စရာမလိုဘူးနော်၊ ခင်း ဆွေမျိုးသားချင်းလိုပဲ တရင်းတနီး ဆက်ဆံ ပါကွယ်”

အန်တီမခက ခင်းလက်လေးကို ဆုတ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ပြီး အားပေး စကားချို့ချို့လေး ပြောသည်။ ခင်းစိတ်အေးသွားရ၏။ အန်တီမခ ထွက်သွားမှ ခင်းစိတ်တွေ မွန်းကြပ်ကြပ်ကြီး ဖြစ်နေရာမှ သက်ပြင်း မောမောကို မှုတ်ထုတ်ပြစ်ရသည်။

“ဟူး”

အခန်းထဲမှာတော့ သင်းယုံယုံ မွှေးထုံကြိုင်နေသည်။ အခန်း တစ်ခုလုံး လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း ခင်းနတ်ဘုံနတ်နန်းကြီးထဲက ရွှေမင်း

သမီးလေးတစ်ပါးအလား စိတ်တွေတောင် ချောက်ချားတယ်။ သူမ အတွက် အရမ်းပဲ ခမ်းနားနေသည်။ မေမေနှင့်နေတဲ့ အိမ်ကလေးထဲ မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ဖျာတစ်ချပ်ခင်းကာ အိပ်စက်ရသည်။ မှန်တင်ခုံလေး ငေါ်မှာ သနပ်ခါးတုံးလေးနှင့် ကျောက်ပြင်တစ်ချပ်။ အခု ခင်းနေရတဲ့ အခန်းကြီး ပြင်ဆင်ထားတာတွေ မေမေ့ကို မြင်စေချင်သည်။

“မေမေက ခင်းကို မင်းသမီးလေးတစ်ပါးလို အခမ်းနားဆုံး၊ စည်းစိမ်တွေ အပြည့်ထားပေးချင်တာ၊ သမီးလေး ကံဆိုးတယ်ကွယ်” ခင်းကို မေမေ ဗေဒင်တွေ မေးကြည့်တော့၊ အရမ်းကို စည်းစိမ်ချမ်းသာ တွေနဲ့ ပြည့်စုံမယ့်ဘုန်းတောက်တဲ့ မိန်းကလေးတဲ့ ယောက်ျားကလည်း ကောင်းတယ်တဲ့ ခင်းလေးရယ်”

ခင်းအတွက်ပဲ အခြံတမ်း စိတ်ပူနေရာတဲ့ မေမေဆန္ဒတွေ ဖြေညှိဆည်းပေးနိုင်ခင် ကွယ်လွန်သွားသည်။ ခင်း စဉ်းစားမရတာက ဦးညိုသခင်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို မေမေ တစ်စွန့်တစ လေးမှ ပြောဆိုခဲ့ဖူးခြင်း မရှိခဲ့တာပဲဖြစ်၏။ မေမေလည်း ငယ်ရွယ် နုပျိုစဉ်က မိန်းမချောလေးပဲတဲ့၊ ချစ်ခင်မြတ်နိုးတဲ့ ယောက်ျားတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည် ပိုးပမ်းနေသည့်ကြားမှ ဖေဖေ့ကို ရွေးချယ်တာတဲ့၊ မေမေကတော့ မပြောပါဘူး။ မေမေနဲ့အတူတူ ကြီးပြင်းလာတဲ့ အဒေါ်ကြီးတွေက ပြောပြတာပါ။ ခင်းလေး မေမေဆန္ဒတွေတိုင်း

မင်းသမီးလေးတစ်ပါးလို နေခွင့်ရနေပါပြီ။ ခင်း ဝိုက်ခွင့်ရတဲ့ အနိပ်ကလေးက တောအုပ်ကြီးတစ်အုပ်လိုပဲ အေးမြပါတယ်။ ခင်းအိပ်စက်ညက်ညောနေတဲ့ အိပ်ရာကြီးပေါ် ပြစ်လှဲချလိုက်သည်။

“ကောင်းလိုက်တာ၊ နံနက်ခင်းတို့ ကံလေးထလာပြီထင်တယ် မေမေဈေး ကြမ်းပြင်ပေါ် ဖျာခင်းပြီး အိပ်ရတဲ့အခါသာနဲ့တော့ ဝိုင်းနဲ့ မြေလို ကွာခြားတာပဲ ကောင်းလိုက်တာ၊ ဝိမ်ပဲ”

ခင်း နှုတ်ခမ်းလေးတွေကနေ တတွတ်တွတ်ပြောရင်း မေမေ့ကိုလည်း သတိရတမ်းတာ၊ အန်ကယ်ညှို့နဲ့ အန်တီမခေတ္တိုကိုလည်း ကျေးဇူးတွေတင် ဝီတီတွေကခင်း ရင်ထဲမှာ အပြည့်အဝ သူမနှုတ်ခမ်းတွေပေါ်မှာလည်း အပြုံးတွေ ဝေဆာနေသည်။

“မမလေး၊ ရေချိုးပြီးရင် ညစာစားဖို့ အောက်ထပ်လို ဆင်းလာခဲ့ပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မမလေး ခင်းကလည်း မအိကို တနို့တသေ မပြောပါနဲ့၊ အဘကြီးက မှာထားပါတယ်၊ မမလေးက ဒီတိုက်ကြီးရဲ့အရှင်သခင်ပါပဲတဲ့”

“ဟင်”

“လိုအပ်တာရှိရင် ပြောပါနော် မမလေး”

“မရှိပါဘူး၊ မအိရယ် အရမ်းပြည့်စုံနေပါတယ်၊ အရာအားလုံး မေလေး ခင်းမတွေ့မပြင်ဘူးတဲ့ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပြည့်နက်နေတာပါ”

“သွားပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲ့ အင်း”

အိမ်ဖော် ကောင်မလေးတွေကလည်း ခင်းအပေါ် ချစ်ခင်လေးစားကြသည်။ အန်ကယ်ညှို့၊ အမိနို့ပေးထားလို့ ဖြစ်ရမယ်။ အဲဒီလောက်ကြီး အခွင့်အရေးတွေ ပေးနေတာတော့ ခင်းမနေတတ် ချက်နာပူဇော် တကယ်ဆို ခင်းက အိမ်ဖော်ကောင်မလေးတွေနှင့် အတူတူ အိမ်မှုကိစ္စတွေ လုပ်ပေးချင်သည်။ အန်ကယ်ညှို့ ဘယ်လောက်ပဲတားတားပါ၊ ခင်း အိမ်မှုကိစ္စတွေ ဝိုင်းကူလုပ်ပေးမယ်၊ ခင်း ကျောက်ဆက်တက်ခွင့် ရတာကိုပဲ ကျေနပ်ပါပြီနော်။ ခင်း ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ အမလေး၊ ခင်းနဲ့တောင် မတန်ဘူးဟု ထင်လာ၏။ သွေးယုံသင်းကြိုင်နေတဲ့ ရေချိုးခန်းလေးက ခင်းဝီတီတွေ လန်းဆန်းတက်ကြွလာစေသည်။

“ခင်း အိမ်မက် မက်နေလားပဲ၊ မေမေဈေး အန်ကယ်ညှို့က မေမေ့အပေါ် အကောင်းဆုံး ပေးဆပ်နေပါတယ်”

ခင်း ရင်ထဲမှာ ဝီတီတွေ ပြည့်လျှံကာ ရေပန်းအောက် တိုးဝင်

သည်။ ----- ခန္ဓာကိုယ်လေးအနံ့ လိမ်းပြီး ရေပန်းအောက်မှာ ဖွေးဖွေးနေ၏။ စိတ်တွေ လတ်ဆတ်သွားသည်။ မွှေးပွ သဘက်အပြာ ရောင်ကြီးနှင့် ခန္ဓာကိုယ်အား သုတ်ပြီး အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာ၏။ ခင်း ပါလာတဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ဘီဒိုကြီးထဲ ထည့်မည်လုပ်တော့ ဗီဒို ကြီးထဲမှာ အဝတ်အစားတွေက အပြည့်ပဲ။ နံနက်ခင်းအတွက်တဲ့ ဗာလေးကပ်ထားသည်။

“အမလေး များလိုက်တာ၊ အန်ကယ်ညို့ ကြိုတင်ဖုန်းဆက် ထားလို့ အန်တီမခ စီစဉ်ထားတာပဲ ဖြစ်မယ်”

ခင်းယူပြီး ဝတ်ကြည့်တော့ ခင်းခန္ဓာကိုယ်နှင့် အတော်ပဲ ဖြစ်နေသည်။ အဖိုးတန်အဝတ်အစားတွေ ဖြိုမှားက ခင်းဝတ်ရတာ တန်ဖိုးမရှိတဲ့ အဝတ်အစားတွေပါ။ လောလောဆယ်တော့ ခင်း မဝတ်ချင်သေး၍ သူမ ပါလာတဲ့ ဝတ်စုံကိုပဲ ဝတ်၏။ သမီးလေးက ဘယ်လိုပဲဝတ်ဝတ် အရမ်းလှပချောမောတာပဲဟု မေမေ မကြာခဏ ပြောတတ်သည်။ ရေချိုးအဝတ်အစားလဲပြီး သနပ်ခါး ပါးပါးကျဲကျဲ လေးပဲလိမ်းကာ အခန်းထဲမှာ ထွက်လာခဲ့သည်။

“သမီး ခင်းလား... အို အရမ်းကိုလှပပြီး ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ခင်းလေးပဲကွယ်”

နံနက်ခင်းရဲ့ အလှအပကတော့ ဒေါ်မိုးမခ ဖွင့်ဟ မချီးကျူးဘဲ

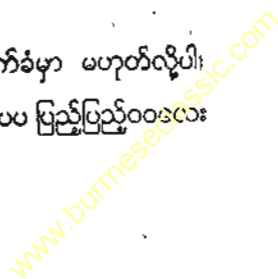
မနေနိုင်ပေ။ မိမိစိတ်တွေကိုပင် လန်းဆန်းသွားစေသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း နံနက်ခင်းကို ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုညို့ အရေးပေးလွန်းနေတာ အမြင်ကတ် နေ၏။ မုန်းတယ်၊ ကိုညို့ အရေးပေးမှုတွေက အလွန်အကျွံ ဟမ်းဖုန်း ရော၊ ကားရော အဆင်သင့်၊ ဒေါ်မိုးမခ ဟန်ဆောင်သဘောကောင်းပြ နေရတာပင် စိတ်မောနေသည်။

“အန်တီမခ၊ ထမင်းဝိုင်း ပြင်နေတာလားဟင်၊ ခင်းလည်း ဝိုင်းကူပါရစေနော်”

“မလုပ်ပါနဲ့ ခင်းလေးရယ် ထိုင်ပါ။ အန်တီမခက မိသားစု ထမင်းဝိုင်းကို ပြင်ဆင်ပေးနေကျပါ။ ကိုညို့နဲ့သားတွေအတွက် ဖွယ်ဖွယ် ရာရာ ဖြစ်အောင်လေ”

“အန်တီမခကလေ အရမ်းပဲ၊ အိမ်ရှင်မပီသပြီး နူးညံ့လိုက်တာ၊ ခင်းလေး အားလည်း ကိုးပါတယ်၊ လေးလည်းလေးစားပါတယ်နော်၊ အိမ်မှုကိစ္စတွေတော့ ခင်းဝိုင်းကူလုပ်ပေးပါရစေ၊ ခင်း သီးသီးသန့်သန့် ကြီး နေထိုင်ရတာ စိတ်မလုံလို့ပါ၊ မိသားစုစိတ်ဓာတ်နဲ့ ဝင်ကူပေးချင်တာ ပါ အန်တီမခရယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ဦးကွယ်၊ ကိုညို့ကလုံးဝလက်ခံမှာ မဟုတ်လို့ပါ၊ အနားယူ ကျောင်းတက်တဲ့အခါ ခင်းလေး လှလှပပ ပြည့်ပြည့်ဝဝလေး ဖြစ်နေအောင်လေ”

သင်ပြတန်း

“ရပါတယ်၊ အင်း အန်တီမခဆီက သင်ယူတာပါ၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အနေနဲ့ တတ်ထားသင့်တဲ့ အချက်အပြုတ်နဲ့ အိမ်မှုကိစ္စ တွေပါ ခင်းလည်း ဝါသနာပါလို့ပါ”

ခင်း အန်တီမခနှင့်အတူ သူ့ ထမင်းခွဲကို ကူညီပြင်ဆင်ပေး သည်။ ခင်း သီးသန့်ကြီး အရှင်သခင်မကဲ့သို့ မနေလိုပေး စိတ်မလုံပါ၊ ထမင်းခွဲလေးက ဟင်းအမယ် စုံစုံလင်လင်နှင့် ပြည့်စုံလွန်း၏။ ခဏ ကြာတော့ အန်ကယ်ညိုနှင့် သားနှစ်ယောက် ဝင်လာသည်။

အခန်း (၄)

“ခင်းလေး”

“ရှင်”

“ရော့”

“ဘာလဲဟင်၊ အန်ကယ်ညို”

“HPလေး ခင်း သုံးဖွဲ့၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး အန်ကယ်ညို ကိုယ် တိုင် ခင်းကို ကားမောင်းသင်ပေးမယ်”

“ဟင်...”

“ခင်း... ဒီမှာ ဘာမှ အားနာစရာ မလိုဘူးနော်၊ ချောချော သမီးလေးဖြစ်နေလို့ အန်ကယ်ညို စောင့်ရှောက်ရမယ့် ဝတ္တရားရှိလို့ပါ။ မိသားစုလိုပဲနော်၊ အဝတ်အစားတွေရော အသစ်တွေဝတ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခင်း အတွက် အန်တီက အားလုံးဖြည့်ပေးထားတာ အန်ကယ် ညှို့ပေးတာ အကုန်ယူ”

သူမ လက်ထဲသို့ အဖြူရောင် ဖွေးဖွေး လေးကရောက်လာ သည်။ ခင်းအားနာပြီး ရှက်သည်။ ခင်း ဒီလိုမျိုး အဆောင်အယောင်တွေ မလိုအပ်ပါဘူးလို့ ပြောဖို့ဟာ နှုတ်ခမ်းတွေက တဆတ်ဆတ်တုန်ရီ နေ၏။ ကိုကံနှင့်ကိုရန်ကို ကြည့်မိတော့ ကိုကံ မျက်နှာက တည်စောင်း မာထန်သယောင် ထမင်းပဲ ငုံ့စားနေသည်။

“ခင်း ကျောင်းကိစ္စတွေ ကိုယ် ကူညီမယ်နော်၊ အားမနာနဲ့ ခင်းရောက်လာမှ ကိုရန်တို့ မိသားစု အသိုက်မြို့လေး ပိုပြီး ရွှင်လန်းတက် ကြွလာသလိုပဲ၊ ကိုယ် အသံသွင်းနေတဲ့ နေရာက ခင်းတက်မယ့် ဆေးတက္ကသိုလ်နားမှာပဲ”

“ကိုရန်က အဆိုတော်လားဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ နိုင်ငံကျော် အဆိုတော်ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ ကိုယ့်အနုပညာသမားလေ”

“ကောင်းပါတယ် ကိုရန်”

ကိုရန်ကတော့ ခင်းနှင့် တရင်းတနီးရှိနေပြီး ကိုကံက မျက်နှာ ထားတည်တည်၊ အန်ကယ်ညှို့ကတော့ ခင်းအား အရေးတယူ ရှိလွန်း သည်။ စားစရာတွေကအစ၊ ခင်း ပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးရင်း ခင်း

အားမနာနဲ့ မိသားစုဝင်တွေပဲ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေနေတဲ့ ဒါပေမဲ့လည်း ခင်းအားနာပါတယ်၊ စိမ်းနေသလိုပဲ ခင်းက အိမ်မှုကိစ္စတွေ ဝိုင်းကူ လုပ်ပေးချင်တယ်။ ခင်းအလုပ်သမားတစ်ယောက်လို့ပဲ ကူညီချင်သည်။

“ခင်း အိမ်မှုကိစ္စတွေကို ဘာမှ ဝင်လုပ်ပေးစရာ မလိုဘူးနော်၊ အန်ကယ်က ကူညီစောင့်ရှောက်ရမယ့် ဝတ္တရားရှိနေလို့လေ၊ ခင်း လိုအပ်တာရှိရင်တောင်၊ အိမ်ကအလုပ်သမားတွေကို ခိုင်းပိုင်ခွင့် ရှိ တယ်နော်”

ဟိုလေ၊ ဟို အန်ကယ်ညှို့ တကယ်ဆိုရင် ခင်းက ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေကို ဝိုင်းကူညီရင်းနဲ့ ခင်းပညာရေးကိုပဲ ဆက်သင်ခွင့် ရချင်ပါတယ်”

“မဟုတ်တာပဲ ခင်းရယ်၊ ဘာမှ အိမ်မှုကိစ္စတွေ ဝိုင်းကူပေးစရာ မှ မလိုတာပဲ၊ ခင်း လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာပဲ နေပါ။ ပညာရေးအတွက် လည်း မပူနဲ့ အန်ကယ်အားလုံး တာဝန်ယူတယ်၊ ဒီလောက်အထိ လိမ္မာပြီး ပညာတော်တဲ့ခင်းကို မြေတောင်မြှောက်ပေးရမယ်လေ”

ကိုကံက ထသွားသည်။ ကိုကံမျက်နှာကြီးက စူတင်းမာထန် နေတာပဲ၊ ခင်း ဒီမှာ လာနေတာ မကြိုက်လို့လား၊ အန်ကယ်ညှို့သား တွေထဲမှာ ကိုရန်ပဲ ခင်းကို လိုလိုလားလား ဆက်ဆံတယ်၊ ခင်းလေ

ကိုကံတို့ အဖေခေကာ ဘာအခွင့်အရေးမှ မလိုချင်ပါဘူး။ ပညာဆက်သင် ခွင့်လေးပါပဲ။ သားအဖတွေလည်း စိတ်ဝမ်းမကွဲစေချင်ပေ။ ခင်းနေတတ် အောင် နေပါမယ်။ ခင်းရဲ့ စိတ်ရင်းအစစ်အမှန်တွေကို အနိကယ်ညှို့ တို့ မိသားစုဝင်တွေအားလုံး သိစေရန် ရှင်းပြချင်သည်။

“ခင်း စားလေ၊ မိသားစုဝင်လို့ပဲ သဘောထားလို့ အနိကယ် အထပ်ထပ်ပြောပြီးပြီနော်။ ခင်းက အလုပ်သမားတစ်ယောက်လို သိမ် သိမ်ငယ်ငယ်နေရင်း အနိကယ် စိတ်ဆင်းရဲရလိမ့်မယ် ကြားလား။”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခင်းဖြစ်ချင်တဲ့ ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်သွားဖို့ပဲ အဓိက အာရုံနှစ်ပါ။ တခြားလိုအပ်တာတွေ အနိကယ် လိုလေသေးမရှိအောင် ဖြည့်စွမ်း ပေးမယ်။ အနိကယ်ညှို့အတွက် အပမ်းမကြီးပါဘူးလေ”

ခင်း ငြိမ်သက်နေရသည်။ အနိတီမိုးမခရော ကျေနပ်ပါ့မလား။ ပြီးတော့ ကိုကံ၊ ခင်း၊ စိတ်ညစ်နှိုင်းတွေနေပြန်လျှင်လည်း အနိကယ်ညှို့က အိမ်သားတွေအပေါ် အပြစ်တင်စကားတွေ ပြောမှာလည်း မိုးမိနေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ အနိကယ်ညှို့ဆန္ဒတွေအတိုင်း ခင်းနေပါ့မယ်ဟု ပြောလိုက်သည်။”

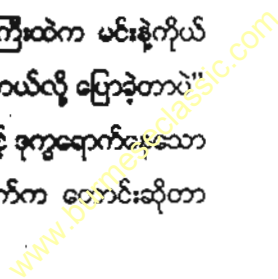
“ဟုတ်ပါတယ်၊ သမီးလေးရယ်၊ အနိတီမခလည်း ခင်းလေး ပျော်ရွှင်နေတာကို တွေ့မြင်ချင်ပါတယ်၊ သမီးပျော်သလို နေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူး အရမ်းတင်ဒါပါတယ်၊ အနိတီရယ်၊ ခင်းလေး ဒီကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူးနော်၊ ခင်း အရမ်းဝမ်း သာပါတယ်၊ ခင်းမှာ အဖေရောမေရော မရှိတော့ပါဘူး။ အခုလို မိဘ သဖွယ် စောင့်ရှောက်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဒေါ်မိုးမခလာတော့ နံနက်ခင်းအပေါ်ကို ညှို့က လိုအပ်တာထက် ပိုပြီး အရေးတယူနှင့် ကြင်ကြင်နာနာ ဂရုတစိုက်လုပ်ကိုင်ပေးနေတာ သံသယဝင်လာသည်။ ဘာကြောင့်လဲ ကိုညှို့အနေနှင့် ခင်ရဲ့မိခင် ချောချောကို ဒေါ်မိုးမခနှင့် ပေါင်းသင်းလာသော နှစ်ပေါင်းများစွာ တစ်နေ့မှ မေ့မရနိုင်ခဲ့။ မိမိတို့ ဇနီးမောင်နှံ အိပ်ခန်းထဲမှာ လင်မယား စုံတွဲပုံမရှိဘဲ ချောချောရဲ့ ဓာတ်ပုံကြီးပဲ ရှိနေ၏။ ဒေါ်မိုးမခ နှစ်ပေါင်း များစွာ နာကျင်ကြေကွဲခဲ့ရသည်။

“ကိုယ်က မခတို့သားအမိအပေါ် တာဝန်ကျခဲ့တာပဲ၊ သား တွေကိုလည်း ကိုယ့်သားအရင်းတွေလို သဘောထားပြီး ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်လာခဲ့တယ်လေ၊ ကိုယ့်ရင်ထဲက ငယ်ချစ်ဦးချောချော ကိုတော့ ဖယ်ရှားပစ်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့၊ အစောကြီးထဲက မင်းနဲ့ကိုယ် နားလည်မှု ယူထားတယ်လေ၊ မင်းပဲ လက်ခံပါတယ်လို့ ပြောခဲ့တာပဲ”

ဒေါ်မိုးမခကလည်း ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် ဇုက္ခရောက်နေသော အချိန်တွင် ကိုညှို့ကို လူပျိုလူလွတ်တစ်ယောက်က ကောင်းဆိုတာ

မှန်သမျှ လက်ခံသဘောတူခဲ့သည်။ နံနက်ခင်းကရော ဘာလဲ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ချောချောနှင့် ပတ်သက်သမျှ အရှူးအမူး ဖြစ်လွန်းသည် ဟု ထင်၏။ ချောချောကိုယ်တိုင်က တခြားသူကိုပဲ ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ ဒေါ်မိုးမခ စိတ်ထဲမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မကျေနပ်ချက်တွေ အုံ့ခဲ့တည် ဆောက်လာ၏။ ကြည့်လေ နံနက်ခင်းကလည်း ချောချောနဲ့ပဲ တူနေ လို့လား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုညိုအမူအရာတွေကြောင့် နံနက်ခင်းကို မနှစ်သက်နိုင်ပေ။ ညည်းလေးကရော ဘာဖြစ်လို့ မူယာမာယာတွေနဲ့ ရိုးသားဟန် ဆောင်ရတာလဲ။ ဒီအထိ လိုက်လာပြီးမှ အလုပ်သမားလို နေချင်သေးတယ်။ ကိုညိုရဲ့ စိတ်ဓာတ် မာကျောကျောကြောင့် ယောက်ျားအလိုကျပဲ ဖြစ်စေသည်။

“ခင်း ကျောင်းကိစ္စတွေကို ရန်လုပ်ပေးမယ်နော်၊ ဒက်ဒီက ကားမောင်းလည်း သင်ပေးတဲ့ ကိုရန်ပဲ သင်ပေးမယ်”

“ကားမောင်းတော့ မသင်ချင်ပါဘူး။ ခင်းလည်း ကားမောင်းမှာမှ မဟုတ်တာ၊ မမောင်းရဲဘူး”

“မောင်းရမယ်၊ ခင်း အန်ကယ်ညိုက ကားဝယ်ထားပြီးပြီ မကြာခင် ရောက်လာမယ်လေ၊ ရန်နဲ့ ကားမောင်းသင်ရမယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ အန်ကယ်ညိုရယ်၊ မသင်ပါရစေနဲ့၊ ကားမကောင်း ရဲ့လို့ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့ မမောင်းရဲရမှာလဲ ခင်း၊ မခက်ပါဘူး ခင်း ကျောင်းတက်တဲ့အခါ ကိုယ်တိုင် ကားမောင်းရမယ်လေ”

“ဟုတ်တယ် ခင်း၊ ကားမောင်းသင်စမ်းပါ၊ ကိုရန် သင်ပေးမယ်၊ ဘာမှ အားမနာနဲ့နော်၊ ကိုရန်ကို အားကိုးစမ်းပါ”

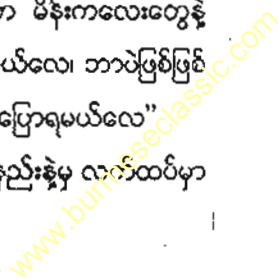
“သားရန်က ကားမောင်း မကျွမ်းကျင်သေးပါဘူး၊ သားကံပဲ သင်ခိုင်းရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ ကိုညို အချင်းချင်းလည်း ရင်းနီး သွားမယ်လေ”

သားရန်နဲ့တော့ နံနက်ခင်းကို အနီးစပ်မခံနိုင်ပေ၊ သားကံပဲ မိမိဩဇာ အာဏာကို နာခံမည်၊ သားကံက ကိုညိုအား ပထွေးအဖြစ် သိထားသည်။ သားရန်က ဖခင်အရင်းဟုသာ သိထားပြီး သံယောဇဉ် လည်းကြီး၊ နံနက်ခင်းကိုတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ကိုညိုအခွင့်အရေးတွေ အလွန်အမင်း ပေးနေတာ လက်မခံနိုင်ဘူး၊ သားကံနဲ့ပဲ တွေ့မယ်၊ ဒေါ်မိုးမခ စိတ်ထဲမှာ ဒေါသတွေပဲ ဖြစ်နေသည်။

“သားကံက သင်ပေးပါ့မလား မခ၊ အလုပ်များတဲ့ကောင်လေ”

“မခပြောပါ့မယ် ကိုညိုရယ်၊ သားကံက မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေတတ်တယ်လေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်းနဲ့လည်း ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်းနီးနီးနေဖို့ ပြောရမယ်လေ”

သားကံကတော့ နံနက်ခင်းကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လက်ထပ်မှာ

မဟုတ်၊ မိမိက မုန်းတီးစိတ်တွေ သွင်းပေးထားသည်။ ငယ်ချစ်ဦးရဲ့ သမီးအပေါ် ရှင်ဒီလောက်အထိ ကောင်းစရာ မလိုပါဘူး။ ဖြစ်နေလိုက်တာ လွန်တယ်။ ဒေါ်မိုးမခ နှုတ်ခမ်းတွေပေါ်မှာ ဟန်ဆောင်အပြိုးတွေ တင်ထားရပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာတော့ ဒေါသမုန်တိုင်းတွေ ဗလောင်ဆူပွက် နေသည်။

“မခပဲ သားကံကို ပြောလိုက်ပါ့မယ်။ သားရန်နဲ့တော့ မပြစ်ဘူး ကွယ်။ နမော်နမဲ့နဲ့ စိတ်မချဘူး။ ကိုညို၊ စိတ်ချနေပါ။ မခပြောလို့ ရပါတယ်။ သားကံက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဒီလိုပဲလေ”

“ကိုယ်ကတော့ သားကံ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်စေချင်ဘူး မခ”

“ခင်းလေး စိတ်ပေါ့ပါးအောင် သားကံနဲ့ ရင်းနှီးမှု လိုအပ်မယ် ထင်တယ်။ ကိုညိုရယ်။ သားကံပဲ သင်ပေးပါစေ”

“ဟိုလေ၊ ခင်းကားမောင်းသင်ဖို့ စဉ်းစားပါရစေ၊ အဲဒီလောက် အထိ မလိုအပ်ဘူးထင်တယ်။ ခင်း ဘတ်စ်ကားနဲ့လည်း သွားလို့ ရပါတယ်”

“ခင်းနော်၊ အန်ကယ်ညို စီစဉ်ပေးတာတွေကို နာခံပါ။ ခင်းတို့ စောင့်ရှောက်ရမယ့် ဝတ္တရားရှိတယ်လို့ ပြောထားပြီးပြီပဲ။ ရှေ့ဆက်ပြီး မငြင်းဆန်ပါနဲ့”

ဦးညိုသခင်ကတော့ ငယ်ချစ်ဦးချောချောနှင့် ဘယ်လိုမှ ဆုံဆည်း နိုင်ခွင့် ဆုံးရှုံးသွားပြီဖြစ်၍ ကျန်နေတဲ့ ချောချောသမီးလေး နံနက်ခင်း ကိုတော့ လိုလေသေးမရှိအောင် ပြည့်စွမ်းပေးရမည် ဖြစ်သည်။ မခ တားလည်း နောက်မဆုတ်နိုင်၊ သားကြီးကံက မိမိကို စိမ်းချင်နေ၏။ ငယ်ရည်းစားရဲ့သမီးကို ခေါ်လာပြီး လိုလေသေးမရှိ စောင့်ရှောက် နေတာကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေပုံပင်။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ဦးညိုသခင်ရဲ့ နှလုံးသားတွေထဲက ချောချောကိုတော့ ဘယ်လိုလူမျိုးမှ ဖယ်ထုတ် နိုင်မှာ မဟုတ်။ ကိုယ့်အသက် ရှင်သမျှ သိမ်းဆည်းထားမှာပါ။ ချောချောသမီး ခင်းကို ငြို့ငြို့ငြင်ငြင်ဆက်ဆံမှာ စိုးရိမ်၍ မိမိကိုယ်တိုင် တယုတယ အလေးပေး ဆက်ဆံနေခြင်းဖြစ်သည်။

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ သားရန်က ဒီကောင်မလေးအပေါ် စိတ်ညွတ်နေသလိုပဲ၊ မာမိကတော့ တားဆီးရမှာပဲ၊ မာမိသားတွေနဲ့ မတန်ဘူး၊ အစုတ်အနုတ်မ မာမိသားတွေကို စည်းစိမ်ဥစ္စာချင်းထပ်မှ လက်ခံနိုင်မယ်၊ မာမိဈေးမကလည်း ဒီလို နိဗ္ဗိကျတဲ့ ကောင်မလေးမျိုး မဖြစ်စေရဘူး”

“ရန်ကိုပဲ ထိန်းပါ မာမိ၊ နံနက်ခင်းကို အရောတဝင်နဲ့ ကံက တော့ ပညာပေးရုံပါပဲ”

“ကံ ဒါမှ မာမိသားကြီးပဲ၊ စိတ်ထားမြင့်မြတ်တယ်”
နံနက်ခင်း၊ မင်းလို ကောင်မလေးက ဒက်ဒီအနား ချဉ်းကပ် ပုံက မရိုးသားဘူး၊ ငါ့မာမိဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဒက်ဒီကြောင့် စိတ် သောက ဝေဒနာတွေ ရောက်နေတာလေ၊ ဒါက သားကြီးပဲ သိတာ ပေါ့၊ ဒက်ဒီက ဖခင်အရင်း မဟုတ်ဘူး ဆိုတာလည်းသိတယ်၊ ရန်က မသိတော့ ငါ့မာမိအတွက်ပဲ ငါ ဂရုစိုက်မယ်၊ ငါ့ညီလေးရန်ကလည်း မင်းအမိဖမ်းလို့ မရဘူးကွ၊ မာမိထွက်သွားတော့ ဒက်ဒီ သူ့အနား ရောက်လာသည်။

“ကံ”

“ပြောပါ ဒက်ဒီ”

“နံနက်ခင်းကို မင်း ကားမောင်းသင်ပေးမယ် မဟုတ်လား”

အခန်း (၅)

“မင်း၊ မင်းကို မာမိသေသေချာချာ ပြောထားမယ်နော် ကံ၊ ဒီကောင်မလေးအပေါ် ကိုညှို့ထားတဲ့သဘောထားက မရိုးသားဘူးလို့ မာမိထင်တယ်၊ အဖြစ်ကို သဲလွန်လို့ သားရန်နဲ့လည်း လွှတ်ပေးထား လို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ မင်းပဲ ကားမောင်းသင်ပေးလိုက်၊ ဒီကောင်မလေးကို မင်းပဲ ထိန်းထားနိုင်မှာ”

“စိတ်ချပါ မာမိရာ”

“ကံ သိပါတယ်၊ နံနက်ခင်းလို ကောင်မလေးမျိုးက သားအတွက် ဘာမှ အထင်ကြီးစရာ မရှိပါဘူး၊ ဒက်ဒီအနားကပ်ပြီး ဘာအကြံ အစည်တွေနဲ့ ရောက်လာမှန်း မသိတဲ့ ကောင်မလေးကို ပညာပေး ရမယ်”

ဒက်ဒီက သင်တန်းတွေမှာလည်း နံနက်ခင်းကို မအပ်ထားချင်ဘူး။ မင်းကိုပဲ အပ်ပါရစေ”

“စိတ်ချပါ ဒက်ဒီ၊ ကံ သင်ပေးပါမယ်၊ မပူပါနဲ့၊ ဒက်ဒီဆန္ဒ အတိုင်း ကံအားလုံး ဖြည့်စွမ်းပေးမှာပါ”

“ကျေးဇူးပဲကံ၊ ဒက်ဒီစောင့်ရှောက်ရမယ့် မိန်းကလေး ဖြစ်နေ လို့ပဲ၊ သားကိုပဲ ဒက်ဒီ ယုံကြည်မယ်နော်”

“စိတ်ချပါ ဒက်ဒီ”

ဒက်ဒီကရော ခင်ပွန်းတစ်ယောက် ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန် ဝတ္တရားတွေ ကျပြန်ခဲ့ပေမဲ့၊ ငယ်ချစ်ဦး ဓာတ်ပုံကြီးကိုတော့ အိပ်ခန်း ထဲမှာ ချိတ်ထားတာတွေလွန်တယ်။ မာမိကိုဘေးမှာထားပြီး ငယ်ရည်းစား ကို တမ်းတနေတာ တရားမျှတရဲ့လားဗျား ကံက အကြီးဆိုတော့ ရန်ထက် အရာရာနားလည် သိရှိနေသည်။ မာမိကလည်း ပြောပြတိုင်ပင် တတ်တော့ ကံမသိတာ မရှိခဲ့။ မာမိ ကြော့ကဲ့မူတွေက သူ့ရင်ကို လှိုင်း တံပိုးတွေကဲ့သို့ ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ်လာတတ်၏။ နံနက်ခင်း မင်းကရော ဘာလဲ ဒက်ဒီအနားမှာ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ ချဉ်းကပ်လာတာလဲ။ ငါ့မာမိ စိတ်သောကတွေ ရောက်နေချိန်က နံနက်ခင်း ခြံထဲမှာ သားကံကို စောင့်နေသည်ဟု ဒက်ဒီ လာပြောပြီး အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားသည်။ ကံခြံထဲဆင်းလာခဲ့၏။ ပြောင်လက်

တောက်ပလွန်းနေတဲ့ နောက်ဆုံးပေါ် ဆလွန်းကား လှလှလေးနှင့် ယှဉ်တွဲ၍ ခပ်ရိုရိုလေးရပ်နေသော နံနက်ခင်းက ပိုပြီးတောက်ပရွန်းလဲ့ ဝင်းအိစက်နေသည်ဟု သူ့စိတ်က ထင်သွားမိတာပင် ကံ ဒေါသဖြင့် ပေါက်ကွဲပြစ်ချင်သည်။

“ကိုကံ ဟိုလေး တကယ်တော့ ခင်းက ကားမောင်း မသင် ချင်ပါဘူး။ ကားမောင်းရဲတာလည်း ပါပါတယ်နော်၊ အန်ကယ်ညိုကို ပြောပေးပါ၊ ခင်း ကားမောင်း မသင်ချင်ပါဘူးလို့”

“အပိုတွေ လျှောက်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ နံနက်ခင်း ကားပေါ် တက်ပါ၊ ရိုးသားချင်ယောင်ဆောင်မနေစမ်းပါနဲ့ တက်”

ကိုကံ မျက်နှာကြီးက စူပုတ်တင်းမာနေတာပဲ၊ ခင်း စိတ်ညစ် တယ်၊ တကယ်လည်း ကားမောင်း မသင်ချင်ပါဘူးဆိုမှ အန်ကယ်ညို ပြောမရ၊ ကိုကံစိတ်ထဲမှာ ခင်းကို မူယာမာယာများတဲ့ ကောင်မလေး ဆိုပြီး အမြင်ကတ်နေတာလား။ ရန်နဲ့တော့ တခြားစီပဲ စေတနာကို မပါဘူးဟု ထင်သည်။

“နံနက်ခင်း”

“ရှင်”

“မင်း ကျောင်းကိစ္စတွေလည်း ငါပဲ လိုက်လုပ်ပေးမယ်၊ ခုနံနံ မသွားရဘူး”

“ရန်က”

“ရန်လုပ်ပေးမယ်ဆိုလည်း မင်း ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းပါ”

“ရှင်”

“ပြောတာ နားမရှင်းဘူးလား။ ငါ့ညီက ဘယ်လောက်ပဲ အရေးတယူရှိရှိ၊ မင်းဘက်က ငြင်းပါ။ မင်း လက်မခံရင် ဖြစ်တယ်။ ငါ့ညီကို မင်းအနားကပ်နေတာ မမြင်ချင်လို့”

ဟွန်း အူပုတ်လိုက်တာနော်၊ ခင်းကလည်း ယောက်ျားတွေ အနာလာကပ်တာ မုန်းလွန်းလို့ မကပ်ပါဘူး။ မကပ်ပါဘူး ငြင်းပစ်မှာ ပါပဲ။ စိတ်ချပါ ကိုက်ရေ ခင်းမှာလည်း မာနတွေ ရှိပါတယ်။ ခင်း ကားလေးထဲ စွေခနဲ ဝင်ထိုင်သည်။

“ဒက်ဒီက မင်းကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ လိုလေသေး မရှိအောင် အစွမ်းကုန် ဖြည့်စွမ်းပေးနေတယ်လို့ မင်းထင်ထားလဲ”

“ဖေဖေနဲ့ရော မေမေနဲ့ပါ ငယ်သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်နေလို့ပါ”

“ဟား... ဟား... ဟား”

“ကိုက် ဘာရယ်တာလဲ၊ ခင်း ပြောနေတဲ့ စကားထဲမှာ ဘာ အမှားတွေ မှားနေလို့လဲ၊ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူးလားဟင်၊ ဘာအကြောင်း တွေ ရှိနေလို့လဲ ကိုက် သိလား”

သူ့အကြည့်တွေက နံနက်ခင်း မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေး တွေထဲ ထိုးဖောက်ဝင်သွားတော့မတတ် စူးစိုက်နေသည့် ကဲ့စိတ်ထဲမှာ နံနက်ခင်း မျက်ဝန်းတွေက အရောင်ကင်းမွဲစွာ အဖြူသက်သက်လေးဟုတ် ထင်မှတ်သွားပြန်၏။ ဒေါသဖြစ်ချင်သည်။ မင်း ရိုးသားဟန်ဆောင် ပြနေတာလား၊ ဒက်ဒီက မင်း အမေကို ငယ်ငယ်က အမေ့ဓာတ်ပုံ ကြီး ဒက်ဒီအိပ်ခန်းထဲမှာ ရှိတယ်၊ မင်းအတွက် ဒက်ဒီ ရှားသွပ်နေခဲ့တာ ကိုယ့်မာမီ ဘယ်လောက်အထိ ကြေကွဲ ထိခိုက်နေရရှာလဲ၊ သူ ကားကို မောင်းထွက်လာသည်။ ကားရှင်းတဲ့ မြို့ပြင် လမ်းမကြီးပေါ် မောင်းခဲ့၏။ နံနက်ခင်း မင်းက ငါ့ရဲ့သားကောင်ပဲ၊ ငါက သားကြီး ဆိုတော့ မျက်ရည်တွေနဲ့ လိမ်းကျံနေတဲ့ မာမိုမျက်နှာပြင်ကို အမြဲတမ်း မြင်တွေ့နေခဲ့ရတာလေ၊ ဒက်ဒီမတရားဘူး၊ မာမိုအပေါ် ရက်စက်တယ်လို့ အမြဲတမ်း တွေးနေခဲ့တာကွ၊ လမ်းဘေးမှာ ကားကို ထိုးရပ်သည်။

“ဟင်၊ ကိုက် ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ခင်းတို့ ဒီမှာ ကားမောင်း သင်ရမှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အမလေး၊ မြို့နဲ့ အရမ်းဝေးလိုက်တာ”

“ဘာလဲမင်းက ငါ့ကို မယုံတာလား၊ ဘုမသိ ဘမသိ လူစိမ်းတွေနေတဲ့ အိမ်ကြီးထဲ မင်းအလွယ်တကူ လိုက်လာပြီးတော့”

“ရှင်”

“မင်း ငါတို့ မိသားစုအကြောင်း ဘယ်လောက်သိလို့လဲ”

“မသိပါဘူး ဟိုလေ”

“တိတ်တော့ အခုချိန်ကစပြီး ငါ ကားမောင်းဆင်ပေးမယ်၊ ကြောက်ရွံ့ကြောက်ရွံ့ လုပ်မနေနဲ့၊ အပိုတွေ”

ဘယ်လိုလူကြီးလဲ၊ ခင်းကိုများ အထင်သေး အမြင်သေးပြီး ဓော်ကားတဲ့ စကားတွေ ပြောဆိုဆက်ဆံနေသည်။ အန်ကယ်ညှို့၊ မျက်နှာကြောင့်ပါ။ ခင်းကလည်း လိုက်ချင်လွန်းလို့ လိုက်လာတယ်။ မထင်ပါနဲ့၊ ခင်း ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်လို့ ပညာရေးကြောင့်ပါ။ အန်ကယ် ညှို့က အလွန်အမင်း ဂရုတစိုက်နဲ့ တယုတယ စောင့်ရှောက်ပေးနေ တာတော့ မတတ်နိုင်ဘူး။ ခင်း လိုက်လာခဲ့မိတာ မှားသွားပြီလား။ အို ဘာဖြစ်လဲ၊ အရေးကြီးတာက ခင်ဘက်က ရိုးသားဖြူစင်ဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။

“အရင်ဆုံး၊ မင်းကို ကားဂီယာထိုးတာတွေ သင်ပေးမယ်၊ နံနက်ခင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

သူ့လက်က ခင်းလက်လေးကို ဆွဲယူပြီး ဂီယာတံပေါ် တင် လိုက်တော့ ခင်း ခွာကိုယ်လေး ပူထူရှိန်းဖိန်းသွားကာ အထိတ်တလန့် ရှုန်းဖယ်မိသည်။ သူက ခပ်တည်တည်ပဲ သူ့မလက်လေးပေါ် သူ့လက်ကို

အုပ်မိုးဖိကိုင်၏။ ခင်း ဘာဖြစ်သွားရတာလဲ၊ ရှုန်းဖယ်ပြီး ထွက်ပြေး ချင်သည်။ ရှက်လိုက်တာ၊ ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်နဲ့ နီးနီး ကပ်ကပ် တရင်းတနီးမှ မနေဘူးတဲ့တာပဲ၊ ကိုကံကတော့ အေးအေးဆေး ဆေးပင်၊ ခင်းကို ဂီယာထိုးနည်း သင်သည်။

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါ့ကို ကြောက်နေတာလား၊ ငါက ဗုဒ္ဓာမာယာတွေများတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို တော်တော်အမြင်ကတ် တာနော်”

“ဟွန်း...”

ခင်းမျက်စောင်းလေး မသိမသာပဲကာ ကိုကံနဲ့ ကားမောင်း မသင်ချင်ဘူးဟု ပြောရင်ကောင်းမလားပဲ၊ တစ်ချိန်လုံး မျက်နှာကြီးက စုတင်းပြီး အပြစ်စကားတွေ ပြောနေတာ ခင်းမှာ တန်ဖိုး မရှိတော့ဘူး။ ခင်းက ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ နီးနီးစပ်စပ် နေထိုင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးရှင်၊ မပြောတော့ပါဘူး။ ကိုကံက ခင်းအပေါ် အပြစ်ရှာနေသူ ရန်နဲ့တော့ တခြားစီးပဲ၊ မိသားစုဝင်တွေအားလုံး သဘောထားပြည့်ဝသလောက် ကိုကံပဲ ရန်လိုနေတာပါ။ ခင်းကလည်း စိတ်ထိန်းထားသည့်ကြားမှ လက်ဖျားတွေက အေးစက်ရုန်ရီနေသလိုလို ကံကလည်း တင်းကြပ်စွာ ဖိကပ်ဆုတ်ကိုင်ပြီး ဂီယာထိုးနည်းသင်သည်။

“အရေးကြီးတာက ဂီယာပဲ၊ ကားမောင်းတာ ခက်ခဲ့တာ

မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သတိရှိရှိနဲ့ ဖျတ်လတ်သွက်လက်နေရမယ် နားလည်လား နံနက်ခင်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကံကလည်း ခင့်လက်ကို လိုအပ်တာထက်ပိုပြီး ဆုတ်ကိုင်ဖိကပ်သည်။ မင်း ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ နံနက်ခင်း။ ငါက မိန်းကလေးဘဝကို ဖျက်စီးစော်ကား ခြေတော်တင်တတ်တဲ့ကောင်တော့ မဟုတ်ဘူးကွ။ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့အကြံအစည်တွေကိုတော့ ခြေဖျက်ပစ်ရမယ်။ ဒက်ဒီရော၊ ရန်ရော၊ မင်းရဲ့မြို့ဆွယ်ဖြားယောင်းမှု ညွှတ်ကွင်းကနေ လွတ်ကင်းစေရမယ်။ ငါတားဆီးရမယ်ကွ။ ဒီလောက် အချိန်တိုတိုလေး အတွင်းမှာ မင်းကို ဒက်ဒီဖူးဖူးပူတ် အရေးပေးနေတာ မလွန်လွန်းဘူးလား။ နံနက်ခင်း ညှို့ဖျက်ဝန်းစိုစို လက်လက်လေးတွေ၊ နှာတံစင်းစင်းလေးတွေ၊ နှင်းဆီဖူးငုံလေးကို ပွင့်အာအာ နှုတ်ခမ်းအစုံလေးတွေ ဝိုင်းရံနေတဲ့ မျက်နှာချောချောလေးကို ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးကမှ နံနက်ခင်းရဲ့ ညွှတ်ကွင်းလေးထဲ တိုးဝင်ငြိတွယ်ကာ ရုန်းထွက်နိုင်မှာ မဟုတ်။ ကံနဲ့ပဲဖြစ်မှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကိုလည်း ဦးဆောင်နိုင်ပြီး မိန်းမတွေနဲ့ ကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတတ်တဲ့ ကံလို ယောက်ျားမျိုးမှ တောင့်ခံထားနိုင်မှာပါ။ မင်းကတော့ ငါ့ရဲ့ သားကောင်ပဲ နံနက်ခင်း တခြားဘယ်လို မိန်းကလေးမျိုးကိုမှ ငါ စိတ်မဝင်စားဘူးကွ။

နံနက်ခင်းကို ကားမောင်းတဲ့နေရာ ပြောင်းထိုင်စေသည်။

“ကိုကံ၊ ခင်း၊ ခင်းကားမောင်းရတော့မလား၊ ဖြစ်ရဲ့လားဟင်၊

ခင်း မမောင်းရဲဘူး ထင်တယ်”

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ နံနက်ခင်း၊ ငါပြောသလို လုပ်စမ်းပါ

ဒက်ဒီကိုယ်တိုင် ငါ့ကို အပ်ထားတာကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

တကယ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူပဲ။ ခင်း ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ ခင်းခန္ဓာကိုယ်လေးက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ထိကပ်နစ်မြုပ်နေသလို ကိုကံ တမင်များ ခင်းအား ရစ်သိုင်း ပွေ့ဖက်ထားတာ မလိုအပ်ဘဲ တမင်တကာ ပြုမူလုပ်ဆောင်နေသည်ဟု ထင်သည်။

ကိုကံ ရင်ခွင်ထဲကနေ ရုန်းဖယ်ထွက်သွားပြစ်ချင်ပေမဲ့ အန်ကယ် ညှို့ မျက်နှာနှင့် စိတ်မသက်မသာကြီး ငြိမ်သက်နေရ၏။ ကားကို လမ်းမပေါ်မှာ ဖြည်းဖြည်းစွာ မောင်းထွက်သွားသည်။ ခင်းမောင်းနေတာ မဟုတ်။ ကိုကံ မောင်းနေတာပဲ။ သေချင်တယ်။ ခင်း ရုက်လို့ ထူထူ ပူပူကြီးနှင့် အသိတွေ ကင်းမဲ့ချင်လာ၏။ ကိုကံကရော အရေးမစိုက်၊ ကားမောင်းပြနေသည်။ ကိုကံ နှာခေါင်းချွန်ချွန်က ခင်းပါးပြင်နားမှာ ထိကပ်ငေ့ဝဲနေ၏။ ဒီလူ တမင်လုပ်နေတာပဲ။ ခင်းကို စိတ်ညစ်မောင်လုပ်နေတာပါ။ တော်ပါပြီ ကိုကံနဲ့ ကားမောင်းမသင်ချင်ဘူးဆို

အန်ကယ်ညိုကို ပြောမယ်၊ ခင်း ရှက်ရွံ့တုန်ရင်ကာ သူပြောသမျှ မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်နှင့် အမှားမှား အယွင်းယွင်းတွေပဲ ဖြစ်နေသည်။

“မင်း ခန္ဓာကိုယ်က ရေခဲတုံး ဖြစ်နေတာပဲ၊ ငါ့ကို ကြောက် နေတာနဲ့ နှစ်လောင်းပြိုင်သေတော့မယ်၊ ဒီလောက် အေးစက်နေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကိုတော့ နွေးထွေးအောင် လုပ်ပေးရမှာပဲ”

“အမလေး”

“ဂ္ဗီ”

“ဂူး”

“ဂ္ဗီ ဂ္ဗီ”

ကိုက် လက်တွေက ခင်းခန္ဓာကိုယ်လေးအား တင်းကြပ်ကြပ် သိုင်းဖက်လိုက်သဖြင့် ကြောက်လန့်ပြီး ခင်းအော်သံတွေနှင့်အတူ ကားဘီးနှင့် ကတ္တရာလမ်း ကြမ်းတမ်းစွာ ပွတ်သတ်ထိခတ်သံတွေက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကားလေးကလည်း လမ်းဘေးမှာ ဘယ်ညာရမ်းခါပြီး ထိုးရပ်သွားသည်။

“တော်ပြီ၊ ကျွန်မကြောက်တယ်၊ ကိုက်နဲ့ ကားမောင်းမသင် တော့ဘူး၊ ပြန်မယ်”

ခင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ အားမနာနိုင်တော့ဘဲ၊ ကိုက်လက်တွေ

အားအတင်း ဖယ်ရှားပြစ်ကာ၊ ရုန်းထွက်ပြစ်သည်။ ကိုက်က မလွှတ်ပေ၊ ခင်း နှုတ်ခမ်းသားလေးကိုပင် ဖြတ်ခနဲ နမ်းပြု၏။ ခင်း မျက်ဝန်းတွေ မီးတောက်တွေ ထတောက်သွားသလို ဒေါသတကြီး ရုန်းဖယ်ရင်း တားပေါ်မှ ဆင်းသည်။

“မင်းက အရမ်းချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးပဲ၊ နံနက်ခင်း တိုယ် အရမ်းချစ်သွားပြီ၊ ထင်တယ်၊ ဟား... ဟား... ဟား”

“အရူး လူယုတ်မာ ခင်းကို တမင်သက်သက် စော်ကား ထိုက်တာပဲ၊ နံနက်ခင်းကို အချောင်ရမယ်လိုတော့ ထင်မထားနဲ့နော်၊ အသက်နဲ့လဲပစ်မှာ ခင်းဒေါသတွေ ရင်ထဲ ဗလောင်ဆူပွက်လာကာ သူ့ကို ကျောခိုင်းပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

အခန်း(၆)

ခင်း ဘယ်ကို ပြန်ရမလဲ၊ ဘယ်နေရာ ရောက်နေတာလဲပင် မသိ။ ဖြတ်သွားနေတဲ့ ကားတစ်စီးစီ လှမ်းတားပြီး အကူအညီ တောင်းရင်လည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မြို့ပြင်အထိ လိုက်လာပြီး ကာမှ ပြဿနာဖြစ်တာ ပြောပြရမှပင် ရှက်သည်။ ဒီလူနဲ့ ကားမောင်း သင်ဖို့ လိုက်လာတာကပဲ အမှားတစ်ခု ကျူးလွန်လိုက်တာပဲ။ ခင်း အဆုံးအစမရှိ ကားလမ်းမကြီးပေါ်မှာ လျှောက်လှမ်းနေသည်။

“နီနက်ခင်း၊ မင်း ဒီလောက်အထိ အဖြစ်မသည်းစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ကားပေါ် ပြန်တက်ပါ။ ငါဘာမှ မလုပ်တော့ဘူး၊ ကားမောင်းပဲ သင် ပေးမယ်”

“မသင်ဘူး၊ ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မ ဘယ်ရောက်ရောက် ဂွား မယ်၊ ရှင် ထပ်ပြီး နှောင့်ယှက်နေရင် ကျွန်မ အော်ပစ်မှာနော်”

“အော်လေ၊ ငါ့ကို ဒက်ဒီကိုယ်တိုင် ကားမောင်းသင်ပေးဖို့ ယွတ်လိုက်တာပဲ၊ မင်းကိုယ်တိုင် ကြည့်ကြည့်ဖြူဖြူ လိုက်လာတာလေ”

“ရှင်၊ ရှင် ကားမောင်းမသင်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့”

“ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ချစ်လို့ နမ်းတာလေးပါ”

“ရှင် ရှင်”

ခင်း ဒေါသတကြီး အော်ပြီး သူ့ပါးကိုပင် ရိုက်ပစ်ဖို့ လက်ရွယ် လိုက်တော့ ကိုကံလက်က သူမလက်ကို ဖမ်းချုပ်ယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး သူ့ကားထဲ ဆွဲပြစ်သွင်းလိုက်၏။ ကားကို လော့ဒ် ချပြစ်သည်။

“ဝူး ဝူး”

“ဝူး ဝူး”

“ဒုက္ခပဲကွာ၊ ကားကလဲ စက်နှိုးလို့ မရတော့ဘူး”

“ရှင်...ရှင်”

“ဘာရှင်လဲ၊ ကားပျက် သွားတာကွ၊ မင်းအေးအေးဆေးဆေး ဆိုင်နေနော်၊ ပြဿနာမရှာနဲ့၊ ငါဒီထက်ပိုပြီး ကြမ်းပစ်မှာ”

သူ ကားပေါ်မှ ဆင်းသည် စက်ဖုံးကိုဖွင့်ပြီး ကြည့်၏။ ဆီပိတ် ဘာ ထင်တယ်၊ ကားသစ်ကြီးက ဆီပိတ်တယ်၊ စိတ်ပျက်စရာပင်

နံနက်ခင်းကို လှမ်းကြည့်တော့ ကျောက်ရုပ်လေး တစ်ရုပ်လို စုတင်းတင်း မျက်နှာလေးနှင့် ထိုင်နေသည်။ ကံ ဒီလောက်အထိ လုပ်ပြစ်ဖို့တော့ မရည်ရွယ်ပါဘူး။ နံနက်ခင်းကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင်လေးစဲ လုပ်ပြတာ၊ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ကားက ရှင်းနေသည်။ ကံ စိတ်က ကြမ်းတမ်းပြီး နံနက်ခင်းအပေါ် နည်းနည်းတော့ လွန်ကျွံ မိပါသည်။

“ကားက ပျက်နေတယ်အမိ ခဏစောင့်ပါ”

“ကားအသစ်ကြီးက ဘာဖြစ်လို့ ပျက်ရတာလဲ၊ ရှင် ကျွန်မကို မသိဘူးဆိုပြီး လုပ်ချင်သလို မလုပ်ပါနဲ့”

“အမိ”

“ဟင်”

ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး သူမအနား တိုးဝင်ထိုင်လိုက်သဖြင့် သူမ ကြောက်လန့်ကာ နေရာရွေ့ပစ်တော့ သူ့လက်က သန်မာစွာ သူမ ခန္ဓာကိုယ်အား သိုင်းဖက်သည်။ သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မုန်းတီးမှု အရိပ်အရောင်တွေ၊ ဘုရားရေ ခင်းကို မုန်းတီးနေတာလား၊ ဘာကြောင့် လဲ ခင်း အန်ကယ်ညိုတို့တိုက်ကို ရောက်လာတာကို မနှစ်သက်ဆုံးက ကိုကံပင်၊ မျက်ဝန်းတွေက တင်းမာခက်ထန်နေသည်။

“ကားအသစ်လည်း ပျက်မှာပဲ၊ တကယ်ပျက်နေတာနော်၊ နံနက်ခင်း ကြီးကျယ်မနေနဲ့၊ ငါ ကားကို ဆင်းကြည့်ဦးမယ်၊ မင်း

ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နေပါ။ ဒီတစ်ခါကျမှ တကယ်နမ်းပြစ်မှာနော်”

“ဟင်”

“ထိုင်နေ”

သူ ကားပေါ်မှ ပြန်ဆင်းသည်။ ကားက ဆီပိတ်၍ ဆီစစ်ပူး လဲရမယ် ထင်တယ်။ နံနက်ခင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မျက်ရည်တွေ ဖြည့်နေတဲ့ မျက်ဝန်းလေးနှင့် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ထိုင်နေသည်။ သူတကယ် ကြင်ကြင်နာနာနှင့် တယုတယထွေးပွေ့ကာ နမ်းပြစ်ချင် လာ၏။ ကံက မိန်းကလေးတွေကို မချစ်တတ်ပါဘူး။ မိန်းကလေးတွေကပဲ တံအနားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်ပြီး ချစ်နေကြတာ၊ ကံ ဒီအသက်အရွယ်အထိ ဘယ်လို မိန်းကလေးမျိုးကိုမှ ချစ်သူအဖြစ် မချစ်မိ၊ ကံက ကြီးကျယ် ခမ်းနားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုပဲ လက်ထပ်ချင်တယ်။ အချစ် ဆိုတာကိုထည့်ပြီး စဉ်းစားချင်တာ မဟုတ်ပေ။ ကားကို ပြန်ပြီး ဝက်နှိုး ကြည့်သည်။

“ဂူး... ဂူး”

“ဂူး...”

“ဒုက္ခပါပဲကွာ”

“ဂူး... ဂူး”

“အမိ”

“ဟင်...”

“ကားရှေ့ခန်းကို ပြန်ထိုင်ပြီး ဂီယာထိုးတာပဲကျင့်မယ်”

“ဟို...ဟို ပြန်မယ်လေ၊ ကျွန်မ ပြန်ချင်တယ်”

“ကားက ပျက်နေတယ်လေ အမိ၊ လာစမ်းပါ၊ ငါပြောသလိုပဲ လုပ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

ကိုကံကို ခင်း ကြောက်တယ်၊ နောက်တစ်ခါတော့ မလိုက် တော့ဘူး၊ ရှင်နဲ့လည်း ကားမောင်းမသင်ဖို့ အန်ကယ်ညွှိုကို ပြောမယ် အကြင်နာတရား ကင်းမဲ့တဲ့လူ၊ ခင်း ကားနောက်ခန်းမှာ ထိုင်နေရာက ပြန်ဆင်းပြီး ရှေ့ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ အချိန်မှာတော့ ရှင်သဘောပဲ လုပ်ချင်တာလုပ်၊ သူကတော့ သူမလက်လေးကို ဖိကိုင်ကာ ဂီယာထိုးပဲ လေ့ကျင့်သည်။ ခင်း စော့ချွေးတွေပင် ပျံချင်လာ၏။ ကြည့်နေ အန်ကယ်ညွှိုကို ပြန်ပြောပြစ်မယ်။ နောက်တစ်ခါတော့ လိုက်လာဖို့ ဝေးသေးတယ်၊ ခင်း စိတ်ညစ်သည်။

“ကားက ပြန်ကောင်းဖို့ ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ ကိုကံ၊ ရန်ကုန်ကို ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားသင့်ပါတယ်”

“အချိန်တွေ အတောကြီး ရှိသေးတာပဲ၊ စကားများမနေစမ်းပါနဲ့ နံနက်ခင်း ငါခိုင်းတာပဲ လုပ်စမ်းပါ”

ကံမှာ သီစစ်အသစ်ပါသားပဲ၊ တမင်မလဲတာ၊ နံနက်ခင်း စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေတာကို သူကြည့်နေရတာ အရသာတွေ့နေ သည်။ မင်း အမေကြောင့် ငါ့အမေ အမြဲတမ်း စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရတယ်။ မင်းအပေါ် ငါ့ရဲ့အမြင်ကတ်ပုဒ်မတွေက အများကြီးပဲ နံနက်ခင်း၊ အေးစက်စက် လက်လေးက ဖောင်းဖောင်းအိအိလေး၊ သူမ နှုတ်ခမ်းလေးတွေက တဆတ်ဆတ်ခနဲနေသလိုပင်၊ နံနက်ခင်းက ဆကယ့် အစိမ်းသက်သက်၊ အညွန့်အဖူး အငုံလေး။ ရန်သာဆိုရင် မင်းကို ပစ်ကျသွားမှာ သေချာတယ်။ ညနေစောင်းလောက်မှ ကား သီစစ်ပူးလဲရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“ကျွန်”

“မောင်”

သူတို့ကားဘေးနားသို့ ကားတစ်စီး ထိုးရပ်သည်။ ကားပေါ်က ဆင်းလာသူက ရန်ပင်။ ညီလေးရန် ဘာလာလုပ်တာပဲ၊ ရန်က သူ့ ကားနားလာရပ်၏။ နံနက်ခင်းက လက်ကို ရှမ်းဖယ်သည်။

“ရန်ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကိုကံ ကားပျက်နေတာ မဟုတ်လား၊ ရန်ဆီ သူငယ်ချင်း

ကလမ်းမှာ ကားပျက်နေတာတွေကို မုန်းလှမ်းဆက်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကံ”

“မင်းသွားတော့”

“ခင်းကို ခေါ်သွားမယ်၊ ကိုကံ မိုးချုပ်သွားရင် မကောင်းဘူး၊ ကားက ဘာဖြစ်လဲဟင်၊ ရန်က အင်ဂျင်နီယာလေ”

“မင်းနဲ့ မဆိုင်တဲ့ကိစ္စ၊ ဝင်မရှုပ်နဲ့ရန်၊ သွားတော့”

“ကိုရန်မသွားပါနဲ့ဦး၊ ခင်းလည်း လိုက်ခဲ့မယ်၊ ခင်းကြောက်တယ်၊ မိုးချုပ်သွားရင် ဒုက္ခပဲ ခင်းလိုက်ပါရစေ”

ခင်းက ကိုရန်ကိုတွေ့သည်နှင့် အားကိုးတကြီး ဖြစ်သွားကာ နောက်ကြောင်းဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ကားပေါ်မှ ဆင်းခမ်းကိုကံနဲ့မနေရဲတော့ဘူး၊ မှောင်သွားရင် ကိုကံ ဘာဆက်လုပ်မလဲဆိုတာ မစဉ်းစားရဲတော့၊ ကိုရန်ကလည်း ခင်း ပြန်လိုက်ခဲ့ဟု ရဲရဲတင်းတင်း ပင်ခေါ်သည်။ ညီအစ်ကိုတွေ စကားများလည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ကိုကံက ကြောက်စရာကောင်းလွန်း၏။ ခင်းကို အထင်သေးပြီး ခေါ်ပျက်ပျက် ဆက်ဆံချင်သည်။

“ကိုကံ ကားပြင်ပြီးလိုက်ခဲ့ပါ။ ခင်းကိုတော့ ရန်ခေါ်သွားမယ်၊ ဒက်ဒီ၊ စိတ်ပူစရာတွေဖြစ်မှာ စိုးလို့ပါနော်”

“ရန်”

“ပြောပါကိုကံ”

“ခင်းကို ထားခဲ့၊ ငါ့ကို ဒက်ဒီက ကားမောင်းသင်ပေးဖို့ အပ်ထားတာကွ”

“ကားက ပျက်နေတာပဲ ကိုကံရာ၊ ဒက်ဒီစိတ်ပူမှာ စိုးလို့ပါ၊ ဘာ ခင်း ပြန်ကြမယ်”

“အင်း...”

ရန်က ခင်းကို ဇွတ်အတင်းပင် ကားနှင့် ပြန်ခေါ်သွားတော့ သူ့ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲ လွှင့်စင်ပြီး ကား ဘော်ဒီလို ကန်ပစ်သည်။ နောက်ခင်းအတွက် အမြဲတမ်းကြောက်ရွံ့ လေးစားရတဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက်ကိုပင် ရန်က အာခံဆန့်ကျင်လာပြီလား၊ မကျေနပ်မှုတွေက အဆောက်အအုံကြီးမားစွာ သူ့ရင်ကို ထိခတ်နေ၏။ ဇွတ်ခမ်းအိအိထွေးထွေးလေးကို သူကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း နင်းရှိုက်ပြစ်မိတာ မေ့ပျောက်ပြစ်လို့မရ၊ နံနက်ခင်းကို အပျော်ပဲကြိုချင်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ကံ့ရင်တွေ ဘာဖြစ်လို့များ စူးနစ်နာကွင်နေရတာလဲ၊ နံနက်ခင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာခံစားချက်မှ စွဲထင်ကျန်ရစ် မနေစေချင်၊ ကားက ဆီစစ်ပူးလဲလိုက်ရင် ဘာဘေးသွားမှာ ဖြစ်ပေမဲ့ သူ့လက်တွေမှာ အင်အားမရှိတော့သလို ဘာဘေးနား ကတ္တရာလမ်းမကြီးပေါ်မှာ ထိုင်မိနေသည်။

“နံနက်ခင်းအပေါ်ထားတဲ့ ကိုညို စိတ်သဘောထားတွေက မမှန်ဘူးထင်တယ် သားကံ၊ သူ့အမေဓာတ်ပုံကြီး ချိတ်ထားတာတောင် မာမိနေစဉ် စိတ်သောကတွေ ခံစားခဲ့ရတာ၊ အခု သမီးက လူကိုယ်တိုင် ရောက်လာပြန်ပြီ။ သမီး သားရန်နဲ့ ငြိသွားမှာ အကြောက်ဆုံးပဲ။ ကံပဲ ကြည့်ပြီး လမ်းရှင်းပေးစမ်းပါ။ ရန်နဲ့ နီးစပ်သွားလို့ မဖြစ်ဘူးနော် ဘာအကြံအစည်နဲ့များ ရောက်လာလည်း မသိတော့ဘူးကွယ်”

မာမိသဘောထားကို ကံသိထားသည်။ နံနက်ခင်းရဲ့ ဘဝအား ခြေတော်တင် ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ပဲ။ နံနက်ခင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကံနှလုံး သားထဲကို အမှန်းတွေပဲ သွတ်သွင်းပေးထားခဲ့သည်။ နံနက်ခင်းက ရန်နောက်သို့ အားကိုးတကြီး လိုက်သွားတာကိုပင် ကံမကျေနပ်မိ ညီဖြစ်နေ၍ ပြဿနာကို ရှောင်ပစ်လိုက်သည်။ နှလုံးသားတွေ မာကျော ပြတ်တောက်တဲ့ကံက ဘာဖြစ်လို့ နုံးချိုခွေယိုင်ကာ မတ်တည်လို့ မရနိုင်အောင် ကျဆုံးသွားခဲ့တာလဲ မဖြစ်သင့်ဘူး။ ကံပဲဟာ နံနက်ခင်းကို သူ မုန်းတီးနေရမှာပါ။ ဆီစစ်ဗူးလဲပြီး ပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ ထိုင်ရာမှာ ထဖို့ အရှိန်ယူပေမဲ့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က မရွေ့ပေ။ ရင်ထဲမှာ ပူပြင်းလောင်မြိုက်နေသည်။

“ရန်၊ ခင်းလိုက်ခဲ့မယ်၊ အရမ်းကြောက်လို့ပါ။ ခင်း ဆက်မေး ရဲတော့ဘူး”

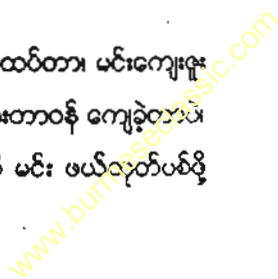
“တောက်”

နံနက်ခင်းရဲ့အသံကို ပြန်ကြားယောင်လာပြီး ဒေါသတကြီး တောက်တစ်ချက် ဆိပ်ပြင်းမြင်းခေါက်မိသည်။ ကားကို ဆီစစ်ဗူးအသစ် လဲဖို့ မေ့လျော့ကာ ဆက်ထိုင်နေ၏။ မိုးတွေက ဖွဲ့ဖွဲ့ဖွဲ့ဖွဲ့ ရွာလာ၏။ စိတ်က မထချင် အရာရာမေ့လျော့ပြီး ရန်နောက်သို့ အားကိုးတကြီး လိုက်သွားတဲ့ နံနက်ခင်းရဲ့ လှုပ်ရှားမှုအား ပြန်မြင်ယောင်ရင်း မိုးသဲသဲ ခဲခဲအောက်မှာ ဆက်ထိုင်သည်။

“ကိုညိုက သားရဲ့အဖေအရင်း မဟုတ်ဘူး၊ သား မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား၊ သားက သုံးနှစ်အရွယ်လေး၊ ကိုညိုက မေမေကိုသနားလို့ လက်ထပ်တာပါ။ သားတို့အပေါ်မှာ ဖခင်ကောင်းတာဝန် ကျေပေမဲ့ သူ့ငယ်ချစ်ဦးကိုတော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲကနေ ဘယ်တော့မှ မောင်းထုတ် ပစ်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့တဲ့”

သူ့ဆယ်နှစ်သားအရွယ်လောက်မှာ ဒက်ဒီအခန်းထဲမှာ ချိတ် ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံကြောင့် မာမိတို့စကားများ ရန်ဖြစ်ကြစဉ် ဒက်ဒီက မာမိကို မောင်းထုတ်သည်။

“မင်းတို့ သားအမိကို ငါ သနားလို့ လက်ထပ်တာ၊ မင်းကျေးဇူး တင်သင့်နေပြီ မိုးမခ၊ ငါ့ဘက်က အိမ်ထောင်ဦးစီးတာဝန် ကျေခဲ့လား၊ ဒီဓာတ်ပုံကိုတော့ မထိနဲ့၊ ငါ့ရင်ထဲက ချစ်သူကို မင်း ဖယ်သုတ်ပစ်ဖို့

မကြီးတားနဲ့နော်၊ မင်းသားတွေကို ခေါ်ပြီး ထွက်သွားတော့ ထွက်သွား”
 ကံ အခန်းဝမှာ ရောက်နေတာ ဒက်ဒီ မသိပေ။ သူငယ်စဉ်
 လေးထဲက ဒက်ဒီအချစ်ဦးဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဓာတ်ပုံကို
 ဖယ်ရှားပြစ်လိုသည်။ အကြိမ်ကြိမ် ကြံစည်မိ၏။ မာမိ တားနေလို့ပါ။
 မာမိကြိတ်ပြီး မျက်ရည်ကျနေတာတွေလည်း ကံအသိဆုံးပင်။ ဒက်ဒီ
 ဘက်မှ တာဝန်ကျေပေမဲ့ ကံစိတ်ထဲမှာ မာမိကို ပညာရှိ နှိပ်စက်
 ထားသည်ဟုပဲ ထင်မြင်ခဲ့သည်။

“မင်းလို ကလေးနှစ်ယောက်အမေကို ငါက လူပျိုနုနုထွတ်ထွတ်
 ဘဝနဲ့ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းနေတာက စောစောကတည်းက မင်းကို
 ညှို့နှိုင်း ပြောဆိုထားတာလေး မင်း လက်ခံခဲ့တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ အားကိုးရာ မဲ့နေလို့လေး ကျွန်မအမြဲတမ်း
 သဘောထားကြီးပို့ ကြိုးစားခဲ့ပေမဲ့ ရှင်က အချိန်ရှိသရွေ့ ငယ်ရည်းစား
 ပဲ တမ်းတာနေလို့ ကျွန်မ ခံစားနေရတာ နှစ်တွေချီနေပြီ”

“မတတ်နိုင်ဘူး၊ ငါကတော့ ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲလာမှာ
 မဟုတ်ဘူး၊ မိုးမခ၊ မင်းသဘောထား မသေးစမ်းပါနဲ့၊ ငါ့ဘက်က
 တောင်းဆိုပြီးမှ မင်းကျေနပ်ပါတယ်ဆိုလို့ လက်ထပ်တာကွ၊ အဲဒါ
 မင်းတို့သားအမိကို သနားလို့ပဲ၊ အချစ်ဆိုတာ မရှိဘူး၊ ငါ့အသက်ရှင်
 နေသရွေ့ ဒီအတိုင်းပဲ ရှိမှာကွ၊ မင်းမပေါင်းချင်ရင် ထွက်သွား”

ဒက်ဒီနှင့် မာမိ ရန်ဖြစ်ခိုင်း သူက ဒက်ဒီတို့အခန်းဝမှာ ရပ်ပြီး
 မာမိကို မညှာမတာပြောဆိုမောင်းထုတ်နေတဲ့ အသံတွေကို ကြားနေ
 ရသည်။ ဒက်ဒီက ဖခင်အရင်းပမာ ဆက်ဆံကာ စောင့်ရှောက်ခဲ့ပေမဲ့
 ဆွံ့ကတော့ ဒက်ဒီကို မချစ်ပေ။ ရန်က ငယ်၍ မသိ၊ မိဘကိစ္စတွေမှာ
 ထည်း စိတ်ဝင်စားမှုမရှိဘဲ သူ့ပျော်သလို အပြင်မှာပဲ နေထိုင်ရသည်။
 နီးက ပို၍ပင် သံသယမဲ့မဲ့ ဒေလကြမ်း ထစ်ချွန်းကာ ရွာလာပြန်၏။ ကံ
 ထေမိ၊ မိုးလည်း ရွာချင်သလောက်ရွာ၊ အချိန်တွေလည်း ကုန်ချင်
 သလောက်ကုန်၊ သူကတော့ ဆက်ပြီး ထိုင်နေသည်။

နော် ခင်။ ကိုကံက တစ်မျိုးပဲ။ ညီအစ်ကိုချင်းတောင် ခပ်စိမ်းစိမ်းနေ တာလေ။ ရန်သိသလောက် ကိုကံ မျက်နှာက တည်တင်းပိုင်ဝေနေ တယ်။ တစ်ခုခုကို စိတ်တိုင်းမကျ တတ်တဲ့ပုံပဲ။ ရန်ကတော့ ပျော် သလိုနေတယ်။ သီချင်းဆိုတယ်။ ဂစ်တာတီးတယ်။ ကိုကံ စရိတ်နဲ့ လုံးဝ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲလေ”

မိုးတွေသည်းသည်းထန်ထန် ရွာလာလေ ကိုကံအတွက် ခင်း စိတ်ပူပြီး လိုက်လာခဲ့တာပင် နောင်တရနေသည်။ ဒီလူအပေါ် ဘာ ဖြစ်လို့ သံယောဇဉ် တွယ်နေရတာလဲ။ ခင်း နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ စပ်ဖျင်းနာကျင်နေ၏။ မုန်းလိုက်တာ။ ကိုကံကို မေ့ပစ်ချင်တယ်။ လူဆိုး ခင်းကို အမုန်းတွေနဲ့ပဲ ပြုမူတာ။ ရှင့်ဆီမှာ အချစ်တွေ မရှိ ဝါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဟင်။ အန်ကယ်ညှို့က ခင်းကို ဦးစားပေးလွန်း တာလား။ မိုးကို တိတ်သွားစေချင်နေသည်။ ခင်းသာ တန်ခိုးရှင်ဆိုရင် သည်းထန်နေတဲ့ မိုးပေါက်တွေကို တားဆီးပြစ်ချင်သည်။

“ဒက်ဒီကိုပြော ရန်နဲ့ပဲ ကားမောင်းသင်မယ်လို့”

“အားနာစရာကြီးများ ဖြစ်နေမလား ကိုရန်၊ မပြောချင်ပါဘူး။ နေပါစေတော့လေ။ ကိုကံနဲ့ပဲ သင်ပါမယ်”

ခင်းစိတ်တွေက ထူးဆန်းစွာ ကိုကံနှင့်ပဲ သင်ချင်သည်။ ဒီလူ ကြမ်းတမ်း ခိုင်းခိုင်းနေပေမဲ့ ခင်းကို မုန်းတီးအထင်သေးမပဲလည်း

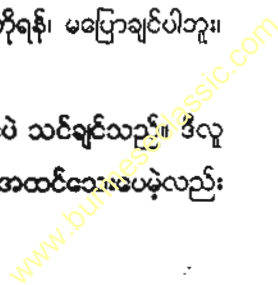
အခန်း (၇)

မိုးတွေ အရမ်းရွာလာပြီနော်။ ကိုရန်၊ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ တစ် ယောက်တည်း ကိုကံဖြစ်ပါ့မလား ကားက ပြန်ကောင်းဖို့။

“စိတ်မပူပါနဲ့ ခင်။ ကိုကံက မုန်းတစ်ချက်ဆက်လိုက်တာနဲ့ ဝပ်ရှေ့ကလူတွေ ရောက်လာမှာပါ။ ကားက သိပ်ပျက်စရာ အကြောင်း မရှိပါဘူး”

ဖြစ်နိုင်တာပဲ ကိုကံ။ တမင်သက်သက် ကားပျက်ချင်ယောင် ဆောင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်း စိတ်က ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလူအပေါ် သံယောဇဉ် တွယ်ပြီနေရတာလဲ။ ခင်းယောက်ျားတစ် ယောက်နဲ့ နီးနီးစပ်စပ် ပွေဖက်နင်းချိုက်တာမျိုး မသိယူဘူး။ အတွေးနှင့်ပင် ခင်း ရှက်စိတ်တွေနှင့် ခန္ဓာကိုယ်လေး နွေးထွေးလှိုက်တုန်သွားသည်။

“ကိုကံနဲ့ ကားမောင်း မသင်ချင်ဘူးလို့ ဒက်ဒီကို ပြောလိုက်

ကိုလံနဲ့ မသင်ချင်ပါဘူးဟု ပြောရမှာ ဝံလေးနေသည်။ ကိုရုန့်နောက် လိုက်လာတာပင် ခင်းထူးဆန်းစွာ နောင်တတွေရနေ၏။ မိုးတွေကလည်း သည်းနေလိုက်တာ မိုးက မှောင်မိုက်မိုက်၊ လေပြည်းတွေတိုက်မှာလား ကိုကံ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း အခက်အခဲ တွေ ဖြစ်နေမလားပဲ၊ နေပါစေ၊ ဒီလူ ဒုက္ခရောက်မှ ကောင်းတယ်၊ ခင်း နာကျည်းပြစ်ချင်သည်။

“ကိုကံက ခင်းနဲ့ အဆင်မပြေနိုင်ဘူး ထင်တယ်၊ မိန်းကလေး တွေအပေါ်မှာလည်း အလေးအနက်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ အထင်သေး တတ်တယ်၊ ကိုကံက ဇီဝိအရမ်းကြောင်တယ် ခင်း”

“နေပါစေကိုရုန့်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကံ ပြဿနာရှာမှာ ကြောက် ပါတယ်၊ ကိုကံနဲ့ပဲ သင်မယ်၊ ခင်းကျောင်းကိစ္စတွေပဲ ကိုရုန့်လုပ်ပေးပါ”

ခင်းအတွက် ရန်စိတ်ပူသည်။ ဟမိနှင့် ကိုကံက ခင်းနဲ့ အရော တဝင်မနေရဘူးတဲ့၊ ရန်ကတော့ မနေနိုင်ပေ၊ ခင်းဆိုတဲ့ နံနက်ခင်းကို သူ အကူအညီအတွေ့ပေးချင်နေ၏။ သူ သိချင်းတိုက်တဲ့ နေရာကိုလည်း ခေါ်သွားကာ ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလောင်း ကောင်မလေး ချောချောကို ကြားချင်သည်။

“ခင်း မနက်ဖြန် ရုန့်နဲ့ လိုက်ခဲ့နော်၊ ရန်သီချင်း သွင်းရမယ်၊ ခင်းလိုက်ပြီး အကဲဖြတ်ပေးပါဦး”

“ကိုကံနဲ့ ကားမောင်းသင်ရမယ် ထင်တယ်”

မင်းပါးစပ်ကနေ ကိုကံ ကိုကံနဲ့ ဖြစ်နေတာ ရန်သတိထားမိ သည်။ ကိုကံကို ကြောက်နေတာလား၊ ကားမောင်းသင်ရင်းကိုကံ ဘာလုပ်သေးသည်ဆိုတော့ ဟင့်အင်းတဲ့၊ စောစောကတော့ ကိုကံနဲ့ ကားမောင်းသင်နေတာ ခင်းပျက်နာလေးဖြူဖတ်ဖြူရော်နဲ့ ကိုကံက ခင်း အပေါ်အပျော်ကြဲပြီး လက်ထပ်ဖို့အထိတော့ ရည်ရွယ်မှာမဟုတ်၊ တိုက် တစ်ခုခုလုပ်မှာ စိတ်ပူပြီး ရန်လိုက်လာခဲ့သည်။

“ကိုကံနဲ့ ကားမောင်းသင်တာ ပျက်ပစ်လိုက်စမ်းပါ ခင်းရာ၊ ကိုရုန့်နဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့ပါ၊ ကိုရုန့်အသံ ဘယ်လိုနေလဲလို့ နားထောင်ပေးစမ်း ြ”

“ကိုကံ စိတ်ကွက်သွားမှာလည်း ကြောက်တယ်”

ခင်း ကလည်းကွာ ကိုရုန့်နဲ့ပဲလိုက်ခဲ့ပါ။ ကိုကံအနားမှာ ခင်းကို မနေစေချင်တာကွ၊ ကိုရုန့် စိတ်ပူတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ ကိုရုန့်နောက်ပဲ လိုက်ခဲ့”

အိမ်ပြန် ရောက်လာတော့ အန်ကယ်ညှို့က သားကံရော ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရန်နဲ့ပြန်လာရတာလဲတဲ့ ကားပျက်သွားလို့ပါ ဆိုတော့ အန်ကယ် ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ ဖြစ်သွားသည်။

“ကာသစ်ကြီးက ဘာဖြစ်လို့ ပျက်ရတာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ ခင်း သားကံ ဘာပြောလဲကွယ်၊ ဒီလိုဆိုရင်တော့ မဖြစ်သေးဘူး ကားတစ်စီး လဲမှပဲ”

“မလဲပါနဲ့တော့အန်ကယ် ရပါပြီ”

“ခင်းသားကြီးရော၊ ဦးတွေ ဒီလောက်သည်းနေတာ တစ်ယောက် တည်းလား”

“သားကံဆို ဖုန်းဆက်ကြည့်စမ်းပါဦး၊ သားရန် မင်းပြန်လိုက် သွား”

သားကံအတွက် ဒေါ်မိုးမခ စိတ်ပူပင်သွားသည်။ နံနက်ခင်းကို သားရန်နှင့် နီးစပ်သွားမှာ ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သားရန်နဲ့ ပါလာရတာလဲ၊ အစ်ကိုတစ်ယောက်လုံး ကားပျက်နေတာ ဒီကောင်လေးက ထားခဲ့တယ်၊ နံနက်ခင်းမှ နံနက်ခင်း ဖြစ်နေပြီလား၊ ဒေါ်မိုးမခ မကျေနပ်ပေမဲ့ ကိုညိုနှင့် ပဋိပက္ခ မဖြစ်ချင်၍ အလျော့ ပေးလိုက်သည်။

“နောက်နေ့ကစပြီး ခင်းကို ရန်ပဲ ကားမောင်းသင်ပေးပါမယ် ဒက်ဒီ၊ ခင်းကိစ္စမှန်သမျှ ရန်ပဲလုပ်မယ်၊ ကိုကံက စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေမလားလဲ၊ ပြီးတော့ ကိုကံက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေလည်း ဦးစီး နေရတယ်။

“မဖြစ်ဘူး သားရန် မင်းနဲ့ စိတ်မချပါဘူး၊ သားကံပဲ သင်ပေး ဝါစေ၊ မင်းကိစ္စ မင်းလုပ်၊ ခင်း အနားယူတော့လေ၊ သားကံနဲ့ သင်ရတာ စိတ်ချမ်းသာရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချမ်းသာပါတယ်အန်တီ၊ ကိုကံနဲ့ပဲ ဆက်သင် ပါမယ်၊ ဟုတ်တယ် ကိုရန်၊ ခင်းအတွက် အလုပ်ရှုပ်မခံ ပါနဲ့နော်၊ ကိုရန်က မအောင်မြင်သေးဘူးလေ၊ ကြိုးစားပါ”

“ဟုတ်တယ်သား၊ ရန် ခင်းလေးကို သားကံပဲ တာဝန်ယူပါ လိမ့်မယ်ကွယ်”

ခင်းကို သားရန်နဲ့ အနီးစပ် မခံနိုင်ပေ၊ ညည်းလို ကောင်မလေး မျိုးကို ရွေးမတော်ရမလား၊ ကျုပ် လက်မခံနိုင်ဘူး၊ ညည်းအမေကြောင့် ကျုပ်ဘယ်လောက်အထိ ကြေကွဲထိခိုက်ခံရလဲ နံနက်ခင်း၊ သားရန်ကို တော့ နံနက်ခင်းနှင့် မပတ်သက်ဖို့ တင်းကြပ်စွာ တားဆီးပိတ်ပင်ရမည်၊ ခင်းအပေါ်ထပ်သို့တက်သွားသည်။

“သားကံရဲ့ကားက ဘယ်မှာပျက်နေတာလဲ သားရန်”

“ဟိုက်ဝေးလမ်းမကြီးပေါ်မှာပါ၊ ပဲခူးအထွက်လေ”

“ဘာ ပဲခူးအထွက်ဟုတ်လား သားရန်၊ ဒီအထိတောင် ကားမောင်းထွက်သွားရလား၊ ခင်းတော့ ကြောက်နေမှာပဲ၊ သိပ်ပြန် ကွင်းတို့ ဘာတို့မှာ သွားလေ့ကျင့်လည်း ဖြစ်ရဲ့သားနဲ့ကွေး”

ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ အဖြစ်သည်းနေတာလဲ ကိုညို၊
 မခ သားကြီးကို အပြစ်ပုံချင်နေတာလား။ ငယ်ရည်းစားရဲ့ သမီးကို
 အယုအယ အကြင်နာတွေနဲ့ ဒေါ်မိုးမခ ရင်ထဲမှာ နာကျည်းနေ၏။
 သားကံအတွက် နည်းနည်းလေးမှ စိတ်မပူတော့ဘူးလား။ မိုးတွေ
 လေတွေ ကျနေ၍ သားကံ အဆင်မပြေရဲ့လား။ ညည်းဘဝကို
 ဖျက်ဆီးဖြစ်ရမယ် နံနက်ခင်း။ သားကံလက်ထဲအပ်ထားတာလေ၊
 မြို့ပြင်အထိ ခေါ်သွားတာတောင် နည်းသေးတယ်။ တကယ်ဆို
 ဟိုတယ် အခန်းထဲ ခေါ်သွားရမှာ၊ ကိုညိုက အပေါ်တက်သွားသည်။
 ဒေါ်မိုးမခလည်း နောက်မှတက်လိုက်ခဲ့၏။ ကိုညိုက နံနက်ခင်းရဲ့
 အခန်းကို သွားတာပါ။ ဒေါ်မိုးမခလည်း နောက်က ကပ်လိုက်လာသည်။

“ခင်း”

“ရှင် အန်ကယ်”

“သားကံက ခင်းကို မြို့ပြင်တော်တော်လေးအထိ ခေါ်သွား
 တာပဲ။ ကြောက်သွားလား။ ကားပျက်တာရော တကယ်ပဲလား။
 သားရန်ရောက်လာလို့ တော်သေးတယ်”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အန်ကယ်ညို၊ ခင်းကို ကားမောင်းသင်ရင်း
 ရောက်သွားတာပါ။ ကားပျက်တာလည်း တကယ်ပါ။ မိုးတွေလေတွေ
 ကြားမှာ ကိုကံ့အတွက် ခင်း စိတ်ပူတယ်”

“သားကံ ဖုန်းပိတ်ထားတယ်၊ မိုးလေကြောင့် ဖုန်းလှိုင်းတွေ
 ခကောင်းဘူးထင်တယ် ခင်း။ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာတွေ ခင်းကို
 ထေမဲ့မြင်လုပ်တာမျိုးတွေ ရှိနေရင် အန်ကယ်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
 ပြောပြနော်၊ ကြိတ်မှိတ်မနေနဲ့ ခင်းကို ပျော်ရွှင်နေစေချင်တယ်ကွယ်”

“ခင်း အဆင်ပြေပါတယ်၊ အန်ကယ်ညို၊ စိတ်မပူပါနဲ့နော်၊
 ကိုကံ့ကလည်း ခင်းကို စောင့်ရှောက်ပါတယ်”

“အင်းလေ၊ ခင်း အဆင်ပြေရင် ပြီးတာပါပဲ။ အန်ကယ်စိတ်ပူ
 လို့ပါ၊ အန်ကယ်အခိုင်အောက်မှာ ခင်းလုံခြုံပျော်ရွှင် နေစေချင်တယ်လေ”

ဒေါ်မိုးမခ ဒေါသတွေနှင့် မြင်မြင်သမျှ ရိုက်ခွဲပေါက်ကွဲ ပစ်ချင်
 သည်။ ကိုညိုမရိုးသားတော့ဘူး၊ လွန်နေပြီ၊ ဒေါ်မိုးမခလှည့်ထွက်လာ
 ခဲ့ပြီး အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လိုက်တော့ ကိုညိုရဲ့ ငယ်ရည်းစား နံနက်ခင်းရဲ့
 အမေ ဒေါ်ချောချော ဓာတ်ပုံကြီးက အခန့်သားနှင့် မိမိအား လှောင်
 ပြောင်သရော်နေသည်။ ဖြုတ်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်ပေါက်ချင်တယ်၊
 နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်ပြီ ငယ်ရည်းစားကို တမ်းတလာတာပဲ။ ကိုညိုက
 ဒေါ်မိုးမခနောက်မှ ဝင်လိုက်လာသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ငယ်ချစ်ဦး
 ဓာတ်ပုံကြီးရှေ့မှာ ရပ်နေ၏။ နှုတ်ဆက်နေကျ လွမ်းနေကျပဲ၊ ဒေါ်မိုးမခ
 သားတွေ အခွင့်အရေးဆုံးရှုံးသွားမှာ စိုးရိမ်၍ ကြိတ်မှိတ် သည်းခံနေ
 ရသည်။

သင်မြတ်နိုး

“ချောချော မင်းသမီးလေးကို ကိုယ်ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လိုလေသေး
မရှိအောင် စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်ကွာ၊ ကို မင်းကို တစ်ချိန်လုံး ရှာဖွေ
နေခဲ့ပါတယ်၊ ချစ်မြတ်နိုးစွာ တမ်းတနေခဲ့ရပါတယ်ကွာ၊ ချောရယ်”

ဒေါ်မိုးမခ သဘောထားကြီးကြီးနှင့် ကိုညိုလိုအပ်သမျှ အနား
ကနေ ဆောင်ရွက်ပေးနေရသည်။

အခန်း (၈)

ကိုကံပြန်လာသံကို ခင်း နားစွင့်နေပေမဲ့ ညဉ့်နက်တဲ့အထိ
အသံတွေ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ကိုကံ ဘာဖြစ်နေပြီလဲ၊ ကားက
ပြင်လို့မှ ရပါမလား၊ စိတ်ပူလိုက်တာနော်၊ ခင်းနှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ
ဆိုမှာ စပ်ဖျင်းနာကျင်မှု ဝေဒနာတွေ ခံစားနေရဆဲပင်၊ သူ
ကြမ်းတမ်းလွန်းသည်။ ခင်းကိုရော ဘာဖြစ်လို့ မုန်းတီးနေရတာလဲ၊
အန်ကယ်ညှို့ရဲ့ အရေးပေး ဂရုစိုက်မှုကြောင့်လား၊ ခင်း အဲဒီလိုကြီး
မနေချင်ပါဘူး။ ခြံကြီးထဲကနေ ကားဟွန်းသံကို ခင်း အခန်းထဲမှာ
ထုတ်တုတ်လေး ထိုင်စောင့်နေမိသည်။ မိုးတွေကလည်း သည်းသည်း
ဆန်ဆန် စိတ်ပူတယ်၊ ကိုကံ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မလာတာလဲ၊ ခင်း
ဆက်နေလို့ မရတော့သဖြင့် ခြေသံဖွဖွလေးနှင့် အောက်ထပ်သို့
ဆင်းလာသည်။ အောက်ထပ်မှာ ကိုရန်လည်း ရှိနေ၏။ ကိုကံအား

စောင့်နေပုံရသည်။

“ခင်း မအိပ်သေးဘူးလား၊ အောက်ထပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဆင်လာတာလဲ”

“ကိုကံ မလာသေးဘူးလေ၊ ကျွန်မ စိတ်ပူနေတယ်ကိုရန် သူ့ဆီတော့ သွားကြည့်သင့်တယ် ထင်တယ်၊ အန်တီရော အန်ကယ်ရော ကိုကံအတွက် စိတ်မပူသလိုပဲ နော်”

“ကိုကံက အရမ်းတိကျပြီး လုပ်ငန်းကြီးတွေ လုပ်နေတဲ့သူပဲ၊ စိတ်ပူစရာ မရှိဘူး ခင်း”

ကိုရန်လည်း ကိုကံဆီ လိုက်သွားကြည့်ချင်ပေမဲ့ ကိုကံက ခပ်စိမ်းစိမ်းပဲ နေ၍ မသွားဖြစ်၊ ခင်းကို လာခေါ်သွားသဖြင့် ကိုကံ မကျေမနပ် ဖြစ်နေမှာစိုးသည်။ ခင်းကရော ကိုကံအတွက် ဘာဖြစ်လို့ များ စိတ်ပူနေရတာလဲ၊ ဘယ်လိုပဲ မပြုမပြင်ပဲနေပါစေ၊ ခင်းက ချောမောလှပ နေ၏။ ဆံပင်ရှည်ရှည်လေးတွေ ဖြန့်ကြဲနေသော ခင်းရဲ့ ကပိုကရိုအလှအား ရန် ငေးမောကြည့်မိသွားသည်။

“ခင်း အိပ်လေ၊ ကိုကံက စိတ်တော့မပူရပါဘူး၊ ကိုယ့်ခြံထဲမှာ ဂစ်တာတီးမလားလို့ ကိုရန် မျက်လုံးတွေ ကြောင်နေတယ်”

“ခင်းလည်း အိပ်လို့ မရဘူး၊ ကိုကံ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မလာရတာလဲ ကိုရန်ရော ဘာဖြစ်လို့ လိုက်မသွားတာလဲ”

“ကိုကံ မကြိုက်လို့ပါ၊ ခင်းကို လာခေါ်တာပဲ၊ သူ့ဂူလစ်သိက္ခာ တို့ ထိခိုက်တယ်လို့ ထင်မှား ကိုကံက မိသားစုနဲ့ကလည်း ခပ်စိမ်းစိမ်း နေတတ်တယ်လေ”

“ဟုတ်လား”

“ခင်း မအိပ်ချင်သေးရင်လည်း ကိုရန် ဂစ်တာတီးပြမယ်၊ ခြံထဲဆင်းရအောင်”

“အင်း...”

ခင်းလည်း ကိုကံအတွက် စိတ်ပူပြီး အိပ်လို့မရ၊ စောင့်ကြည့် ချင်သည်။ ကိုကံက တစ်ခါတလေ သူ့သွားချင်ရာကို သွားနေတာတဲ့ အိမ်ကို ပြန်မလာတတ်ဘူးတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မိုးသည်းထန်ပြီး လေပြင်းတွေ တိုက်နေတာ အခုမှ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ကိုကံ ပြန်လာသင့်နေပါပြီ။ ခင်းကို မကျေမနပ်လို့လား၊ စိတ်ပူတယ်၊ မပူအောင် စိတ်တွေကို ထိန်း ချုပ်တာလည်း မရ၊ ရှင်နဲ့မပတ်သက်ချင်ပါဘူး ကိုကံ၊ ကင်းကင်းရှင်း ရှင်းနေချင်တာပါ၊ အန်ကယ်ညို့၊ အနားမှာပဲ အချောင် လာကပ်ပြီး စည်းစိမ်တွေ ခံစားချင်တဲ့ ဆန္ဒလုံးဝ မရှိဘူး၊ ခင်းက အလုပ်သမား တစ်ယောက်လိုပဲ အိမ်မှုကိစ္စတွေ စိုင်းကူလုပ်ပေးရင်း နေချင်တာ၊ အန်ကယ်ညို့က ပြည့်စုံအောင် သားသမီးအရင်းပမာ ကျွေးမွေးစောင့် ချောက်သည်။ ခင်း မျက်နှာပူနေ၏။ ကိုကံ မျက်နှာထားတည်တည်ကြီးနဲ့

ခင်းကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီး လုပ်ပြစ်လိုတဲ့ ဆန္ဒတွေနဲ့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆက်ဆံတာလည်း ကြောက်သည်။

“ခင်း...”

“ဟင်”

“ဘာတွေ စဉ်းစားနေရတာလဲ၊ ခင်း ကိုကံ အကြောင်းလား”
စိတ်မပူပါနဲ့ကွာ၊ လာပါ ခြံထဲဆင်းရအောင်”

“မိုးရေတွေနဲ့လေ”

“အပြင်မှာ ကိုရန် ခုံတွေချထားပါတယ်၊ ကိုရန် ဂစ်တာတီးပြ မယ်၊ ကိုကံ ပြန်လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူးထင်တယ်၊ ကိုရန်လက်သံပဲ နားထောင်”

“အင်းလေ”

ကိုကံရယ် ပြန်လာစမ်းပါ ရှင်ဘာမှ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ ခင်း ဖျက်မြင် သေသေချာချာ တွေ့ချင်လို့ပါ။ ရှင် ဘာဖြစ်နေလဲဟင်၊ လုံခြုံ စိတ်ချရတဲ့ နေရာမှာ ရော ရှင်ရှိနေရဲ့လား။ တစ်တိုက်လုံးမှာ ရှိနေတဲ့ လူတွေက မပူပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ ပူလောင်နေတယ်၊ ကိုရန်က ဂစ်တာတီးရင်း သီချင်းဆိုနေသည်။ အသံကောင်းတယ် ကိုရန်၊ အောင်မြင်မှာပါဟု ခင်းပြောတော့ ခင်းကိုယ့်အနားမှာရှိနေရင် အရာအားလုံး ပြည့်စုံပြီတဲ့၊ ခင်းစိတ်တွေထဲမှာ ကိုကံအနားမှာပဲ

နေချင်သည်။ ခင်း နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကို နမ်းရှိုက်ဖူးသည့် သူက ခင်းလက်ထပ်ရမယ့် ယောက်ျားပဲ ဖြစ်ချင်သည်။

“တီ...တီ”

“တီ”

“ဟော...ကိုကံ ကားသံမဲ”..

ခင်းရင်ထဲမှာ ဒီတခနဲ ခုန်ပြီး ဝမ်းသာသွားသည်။ ခြံစောင့်ကြီးက တံခါးထဖွင့်ပေး၏။ ကားလေးက ခြံကြီးထဲ လျှောခနဲဝင်လာမှ ခင်း စိတ်အေးသွားသည်။ အမလေး ခြံထဲမှာ ကိုရန်နှင့်အတူတူ ရှိနေတာ ကိုကံမြင်သွားပြီပဲ။ ခင်းကို ဘယ်လိုထင်မလဲ၊ သူမ ဘာဖြစ်လို့များ တိုက်အတွက် ဒီလောက်အထိ စိုးရိမ်သောကတွေ များနေရတာလဲ၊ သူမရင်ထဲမှာ ဆို့တစ်နေသော အပူလုံးကြီး ပြုတ်ကျသွား၍ တိုက်ထဲ သို့ ပြန်ဝင်သည်။

“ရန် မင်း ဘာဖြစ်လို့ နံနက်ခင်းနဲ့ အချိန်မတော်ကြီး ခြံထဲ ထွက်ထိုင်ရတာလဲ”

“ကိုကံရော ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျနေတာလဲ၊ ရန် စိတ်ပူပြီး ထွက်စောင့်နေတာပါ”

“နံနက်ခင်းနဲ့လား”

“ခင်းလည်း ကိုကံမလာသေးလို့ စိတ်ပူပြီး ထွက်လာတာပါ”

“ရန်”

“ပြောပါကိုက်”

“နောက်ဆို ခင်းနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ မင်းလုပ်စေ မလိုဘူး ရန်”

“ကိုက် ခင်းကို ဘာဖြစ်လို့ မုန်းနေရတာလဲ၊ ခင်းက မိဘ အားကိုးရာမဲ့နေသူပါ၊ အပြစ်မရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပေါ့ ကိုက် မမုန်းနေသင့်ဘူး”

“အစ်ကိုတစ်ယောက်ရဲ့ စကားကို မင်းနာခံပါရန်၊ နံနက်ခင်းက မင်းနဲ့ မသက်ဆိုင်ဘူးလို့ပဲ သဘောထားလိုက်”

“အဲဒါတော့ မဖြစ်ဘူးကိုက်၊ နံနက်ခင်းကို ရန်က ချစ်နေမိပြီ”

“ဘာကွ”

“ဒယ်ဒီကို ဖွင့်ပြောပြီး လက်ထပ်မှာလေ၊ ခင်းဆရာဝန်ပြော ပြီး ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရန်အဆိုတော်ဖြစ်ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ခင်းကို ရန်ဝိုင် တယ်၊ အစောကြီးကတည်းက ပြောထားပြီးသားနော်”

“ရန် မင်းကိုပြောထားပြီးပြီ၊ နံနက်ခင်းနဲ့ မပတ်သက်နဲ့လို့ နောက်မှ ကိုက်ကိုယ်အပြစ် မပြောနဲ့နော်”

သူ ခပ်ပြတ်ပြတ် ခပ်တင်းတင်းပြောပြီး အပေါ်ထပ် တက်လာ သည်။ နံနက်ခင်း မင်းက ဘာကောင်မလေးလဲ၊ အချိန်မတော်ကြီး

သောကျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ ခြံထဲမှာ ထိုင်နေရတဲ့ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး ရေတွေနှင့် ရွှဲရွဲဆိုနေသည်။ အချိန်အတော်ကြာအောင် ခြံထဲမှာ အသိကင်းမဲ့စွာ ထိုင်နေခဲ့သည်။ ဘာကြောင့်လဲ ရန်က နံနက်ခင်းကို သူ့ဆီကနေ လာရောက်ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့လို့လား။ ဘဲရဲ့ရင် တစ်ခုလုံး နာကျင်ထုံထိုင်းနေသည်။

“ဟတ်ချိုး”

“ဟတ်ချိုး... ဟတ်ချိုး”

“အား”

အာခေါင်တွေ ပူခြစ်လာပြီး နှာတွေချေတော့ မာမီ ထွက်လာ သည်။

“ကံ သားကြီး အခုမှ ပြန်လာတာလား၊ ကြည့်စမ်း၊ ရေတွေ ခိုနေတယ်၊ ဝိုးရေထဲမှာ ကားပျက်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ် မာမီ၊ ကံ အအေးမိလာတယ်၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

ကံ အထဲဝင်လာတော့ မာမီလည်း ဝင်လာသည်။ သဘက် အမွှေးပွပူကြီးနှင့် သူ့ခေါင်းကို သုတ်ပေး၏။ မာမီက သူ့ကိုတော့ ဂရုတစိုက် ရှိသည်။

“ရပါတယ် မာမီ၊ သွားအိပ်ပါတော့”

“ကံ”

“ပြောပါ မာမီ”

“ရန်က နံနက်ခင်းကို ဘာဖြစ်လို့ လာခေါ်ရတာလဲ မာမီ၊ စိတ်ပူနေတယ်၊ ဒီကောင်မလေးကို ကံပဲ ထိန်းထားနိုင်တာ။ နံနက်ခင်းနဲ့ မာမီသားတွေနဲ့ နီးစပ်သွားမှာကို မာမီအကြောက်ဆုံးပဲ။ ကိုညိုကလည်း လိုအပ်တာထက် ပိုတယ်၊ ဒီကောင်မလေးကို သားကံကောင်းကောင်း နှိပ်ကွပ်ပေးစမ်းပါ အမြင်ကယ်လွန်းလို့”

ကံပြောစရာစကားတွေ ကုန်ခမ်းနေသလို နံနက်ခင်းကို သားကံ နှိပ်ကွပ်ပြုမယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေက ကံလည်ချောင်းတွင် တစ်ဆို့ နေပြီး အပြင်သို့အသံအဖြစ် ခုန်ပေါက်ထွက်မလဲဟာနဲ့။ မာမီအတွက် နာကျည်းခံပြင်းသော စိတ်တွေ အံ့ဩစွာ ပြောင်းပြန်ဖြစ်လာသည်။ ပူနွေးနူးညံ့ အိမ်စက်စက်အနမ်းတွေ နံနက်ခင်းအား ရန်လာခေါ်သွား တော့ ပြင်းထန်စွာ ပေါက်ကွဲသွားရတဲ့ သူ့နှလုံးသားတွေ အသိတွေ ကင်းမဲ့သွားတာ လေပြင်းမုန်တိုင်းတွေကြားမှာ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ထိုင်နေခဲ့သည်။

“နံနက်ခင်းကို ဒီကနေ မောင်းထုတ်ပစ်ချင်တယ်၊ သားကံ တစ်သက်လုံး ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကြောင့် မာမီစိတ်သောကတွေ ရောက်ခဲ့ ရတာပါ။ အခု သူ့သမီးက ရောက်လာတယ်၊ ဓာတ်ပုံထဲက ချောချောနဲ့

နံနက်ခင်းက တူလွန်းနေတယ်၊ ကိုညိုရော ရိုးသားပျို မလား”

ဟုတ်တယ်၊ နံနက်ခင်းကြောင့် မာမီစိတ်သောကရောက်နေ ခုတယ်၊ မာမီဆန္ဒက နံနက်ခင်းအား ကံက ရက်စက်ပြီပို့ သူလည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်စေချင်တာပါ။ နံနက်ခင်းကို မာမီအနားကနေ ထွက်သွား စေချင်တယ်၊ ကံဘာမှဆက်ပြီး မကြားချင်ပေ။ မာမီကို ရပါတယ်လို့ ပြောလိုက်သည်။

“သားကံ နွေးနွေးထွေးထွေး နေနေော်၊ မာမီစကားကို နားထောင် ခဲ့၊ မာမီသားကြီးကိုပဲ အားကိုးတယ်၊ သားကံပဲ နံနက်ခင်းကို ထိန်းချုပ်နိုင်မှာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

မာမီပြန်ထွက်သွားသည်။ ကံ့ရင်ထဲမှာ ချမ်းစိမ့်ပြီး ဖျားချင် သလိုလို ဖြစ်နေသည်။ နံနက်ခင်း မင်းက ရန်လို ယောက်ျားတစ်ယောက် ကိုမှ အထင်ကြီးနေတာလား။ ညအချိန်မတော် နှစ်ယောက်တည်း ချွတ်ထိုင်ခဲ့တယ်ကွာ၊ မင်းက ရန်ကို ကပ်မှာပေါ့၊ စိတ်ပျာတဲ့ကောင်ပဲ။ ဒါကိုတော့ မင်းဒီလို လာလုပ်လို့ မရဘူး။ နံနက်ခင်း ရန်ကို မင်းလုံးဝ ဆိုင်ဆိုင်စေရဘူး။ ဒက်ဒီကရော နံနက်ခင်းက ဒက်ဒီငယ်ချစ်ဦးနဲ့ ဆူလွန်းနေလို့လား။ မာမီ စိတ်သောက ရောက်နေရသဖြင့် ကံလည်း နံနက်ခင်းကို မုန်းသည်။ ဒက်ဒီကိုလည်း သူစိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်မိ

အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ထူထောင်ပြီးရင် အတိတ်ကအရာတွေ အားလုံး မေ့ပျောက်ပစ်သင့်သည်ဟု ထင်သည်။

“အဟွတ်၊ ဟွတ်၊ အဟွတ်”

“ဟုတ်ချိုး”

“အဟွတ်...”

ချောင်းတွေ အရမ်းဆိုးလာသည်။ အိပ်ရာပေါ်မှာ စောင်ခြုံပြီး အိပ်ပစ်လိုက်၏။ ရင်ထဲမှာ အေးစက်ထုံကျင်နေသလို ကံ့မျက်ဝန်း တွေထဲမှာလည်း နံနက်ခင်းကို မေ့ပြစ်၍ မရ။ သူ နံနက်ခင်းရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးကို နမ်းရွိုက်ခဲ့စဉ်က အချစ်ကြောင့်လား အမုန်းကြောင့်လား မသိဘူး။ မင်းစိတ်တွေ ချောက်ချားအောင် လုပ်ပစ်ပေမဲ့ တကယ်တမ်း စိတ်ချောက်ချားသွားရသူက သူဖြစ်နေသည်။ အိပ်လို့မရတော့ ထထိုင်၏။ ချမ်းလိုက်တာ မင်းက ငါ့အတွက် ဘယ်တော့မှ စိတ်မပူဘူး မဟုတ်လား။ မင်းက ရန်နဲ့အတူတူ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေတာပဲ။ အထင်ကြီးစရာ ဘာမှ မရှိတဲ့ မိန်းမ၊ ငါ့မာမီ မင်းအတွက် ဘယ်လောက်အထိ စိတ်သောကတွေ ရောက်နေရလဲ၊ ငါ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မာမီ အမြဲတမ်း ကြိုတင်ကြိုတင်နဲ့ မြင်ခဲ့ရလို့၊ မင်းအဖေ ဒေါ်ချောချော အပေါ် မုန်းတီးနာကျည်မှုတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ သူ့လည်ချောင်းတွေ ပူလောင်ခြောက်ကပ်လာသည်။

“တော်ပြီ၊ ကျွန်မကြောက်တယ်၊ ကိုကံနဲ့ ကားမောင်း မသင်တော့ဘူး”

နံနက်ခင်းပြောတဲ့စကားတွေကို သူကြားလာပြီး ဒေါသလည်း ပေါက်ကွဲထွက်ချင်သည်။ နံနက်ခင်းကိုတော့ ကောင်းကောင်းပညာပေးရမှာပဲ။ နှိပ်စက်ပြုမယ်၊ ငါ့မာမီ နှစ်ပေါင်းများစွာ နံနက်ခင်းတို့ သားအမိကြောင့် စိတ်သောကတွေ ခံစားနေရသည်။

“အဟွတ်၊ အဟွတ်”

“အဟွတ်”

“ဟတ်ချိုး”

တစ်ယောက်တည်း နာမ့်နေပြီး ချောင်းကလည်း တဟွတ်ဟွတ် ဆိုးလာသည်။ နံနက်ခင်းကြောင့် ကံ့ရင်တွေ နာကျင်ခါးသည်းစွာ အလိုမကျမှုတွေနှင့် အောက်သက်နေ၏။ ချိုအိအိ ဖူးဝံ့ဝံ့ နှုတ်ခမ်းသားသားက သူ့ရင်ကို ထိခတ်လှိုင်းထန်စေသည်။

“နံနက်ခင်းကို သားရန်နဲ့တော့ လုံးဝအနီးစပ်မခံနိုင်ဘူး။ ကံ့အင်က မာမီသန္နတွေ ခံစားမှုတွေကို သိနေလို့ မင်းပဲ နှိပ်ကွပ်ပေးစမ်းပါ။ နံနက်ခင်းကို သားကံက မချစ်နိုင်ဘူး။ မာမီမုန်းတဲ့သူကို သားကံက နှိပ်နာပဲလေ”

နံနက်ခင်းကို မာမီ မနှစ်သက်ပေ။ မုန်းနေသည်ဟု ကံ့က ထင်ထားသည်။ ကံ့လည်း နံနက်ခင်းကို မုန်းနေမိတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခု

၉၂

သင်မြတ်နိုး

တော့ သူ့စိတ်တွေ ဝေဝါးနေသည်။ နံနက်ခင်းကို မုန်းတီးနေတာ လား။ ချစ်မြတ်နိုးနေတာလား ဆိုတာ မသိတော့။ ရန်နှင့် နှစ်ယောက် ခြံထဲမှာ ရှိနေတာ မကျေမနပ်ဖြစ်နေ၏။ ရန်ကလည်း ပြောမရ။ နံနက်ခင်းကို ရန်က ပိုင်တယ်တဲ့။ မာမိက ရန်စွဲလန်းနှစ်သက်သွားမှာ စိုးရိမ်နေသည်။ ကံကရော ဝမ်းကပ်စောင်ထူထူကြီးကို ခေါင်းပြီးခြုံပစ် လိုက်တာတောင် ကုံ့လုံးသားတွေက အေးစက်နာကျင်နေသည်။

မာမိက သူ့အခန်းထဲတွင် လာပြီး သူ့ကို နှိုးတော့ အဖျားတွေ တက်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ကိုက်ခဲနာကျင်နေသည်။

“သားကံကိုယ်တွေ ပူနေပါလား။ အမလေး ပျော့လိုက်တာ သားကြီးရယ်၊ မင်းအရင်က ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ငိုနေရတဲ့မှာ သားကြီးကိုယ် တိုင် ကားပြင်တာလား”

“အင်း”

“သားရန်က ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မကြည့်ရတာလဲ၊ နံနက်ခင်းခဲ အရေးကြီးနေတာလား။ မာမိ သတိပေးရမယ်”

“နေပါစေ မာမိ”

“ဘာပြောတယ်သား၊ ကံနေပါစေ ဟုတ်လား။ နံနက်ခင်းကို ရန်နဲ့ နီးစပ်မှု မပေးနိုင်ဘူးလို့ မာမိပြောထားတယ်လေ”
ကံနဲ့ရော မာမိကံက နံနက်ခင်းကို အမြဲတမ်း မုန်းတီးနေနိုင်

တယ်လို့ မာမိ ထင်နေလား။ နှိပ်စက်ပေးဖို့လား။ နံနက်ခင်း ဒီကနေ လွင့်ထွက်သွားအောင် ကံလုပ်ပေးရမှာလား။ မာမိကို မေးချင်တဲ့ မေးခွန်းတွေက သူ့ရင်ထဲမှာ ပြည့်ကြပ်နေသည်။ တွေးမိတိုင်း ခေါင်း တွေ့ ကိုက်ခဲထုံကျင်နေ၏။ ကားကို ဆီစစ်ပူးလဲပြီး ပြန်လာလို့ ရပါ သျက်နှင့် သူ မိုးရေထဲမှာ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ထိုင်နေခဲ့သည်။ ကံ တိုယ်တိုင်ပင် နံနက်ခင်းအား မုန်းတီးနေချင်၏။ ဒါပေမဲ့လည်း ရန်နှင့် နီးနီးစပ်စပ် နေတာမြင်ရတော့ မနာလိုဝန်တို ဖြစ်ရသည်။

“ကံ”

“ဗျာ”

“မာမိရေပတ်တိုက်ပေးမယ်၊ အကွက်ပဲ၊ နံနက်ခင်းကို တိုက် နိုင်ရမယ်၊ ကံနဲ့အနေနီးစပ်အောင်လေ၊ သားတို့ဒက်ဒီက ဒီကောင်မ ဆေးကို ချွေးမတော်ချင်ရင်တောင် ကံနဲ့ပဲဖြစ်စေရမယ်၊ ဒါမှ နံနက်ခင်းကို နှိုးနှိမ်ထားနိုင်မှာ”

မာမိအပြင်ပြန်ထွက်သွားတော့ နံနက်ခင်းကို ရေပတ်မတိုက် နိုင်ပါနဲ့။ မာမိလို့ထားဆီးကန်ကွက်မည့် စိတ်ကူးရပြီးမှ နံနက်ခင်းအား သူ့အနားမှာ ရှိစေချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြလာသဖြင့် မတားဆီးတော့။ ဆာမိကတော့ နံနက်ခင်းအား နှိပ်ကွပ်ရန် ကုံ့လက်ထဲ အပ်နေသည်။

“သားကံရေ ဒီမှာ နံနက်ခင်း လိုက်လာတယ်၊ သားကို

ရေပတ်တိုက်ပေးဖို့လေ၊ မာမိက ဆရာဝန်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်မလို”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမိ”

ကိုကံ ဖျားနေတယ်ဆိုတော့ ခင်းလည်းတွေ့ပြီး အခြေအနေကို ကြည့်ချင်သည်။ အန်တီမခက ရေပတ် လာတိုက်ပေးပါဆိုတော့ ခင်း ဟန်ပင် ဆောင်မနေတော့ဘဲ အန်တီမခနောက် လိုက်လာခဲ့သည်။ ကိုကံ အခန်းကြီးက ကောင်းလိုက်တာ သပ်ရပ်ခမ်းနားပြီး အဖိုးတန် ပစ္စည်း အသုံးအဆောင်တွေနှင့် ပြည့်နက်နေတဲ့ အထင်ကြီးစရာ အခန်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။

“ခင်း သားကံကို သမီးပဲ ရေပတ်တိုက်ပေးလိုက်ပါ၊ အန်တီမခ ဆရာဝန်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ရမယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကံကတော့ နံနက်ခင်းရောက်လာ ကတည်းက မျက်လုံးတွေ ကို မှိတ်ထားပြီး အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်နေသည်။ မာမိထွက်သွား၏ အမြဲတမ်း အလိုမကျမှုတွေနှင့် အေးစက်မာကျောတတ်သော ကဲ့နဲ့လုံး သားတွေ နံနက်ခင်းနှင့်တွေ့မှ တဒိန်းဒိန်းချန်ပြီး အမုန်းတွေ အလို အလျောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“ကိုကံ”

“ကိုကံ၊ အခုလို ဖြစ်ရတာ ခင်းကြောင့်ပါ၊ ခင်းကို ကားမောင်း

မသင်ပေးချင်တဲ့ ကိုကံကို အန်ကယ်ညှို့က အတင်းတာဝန်ပေးတာပါ။ နောက်နေ့ကစပြီး ခင်းကို ရန်နဲ့ပဲ သင်ပို့မယ်”

“ဘာကွ”

“အမေ့”

သူက အော်လည်းအော် ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သဖြင့် ခင်းမျက်လုံးပြူးလေးနှင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။ ကိုကံ မျက် နှင်းတွေက ဒေါသတွေနှင့် နီရဲတောက်ပနေ၍ ခင်းထွက်ပြေးလိုက်ချင် စိတ်တွေပင် ပေါက်လာ၏။ ကိုကံက အလကားနေရင်း ဒေါသတွေ ဖြစ်နေတာပဲ၊ ခင်းကို မုန်းတီးနေသည်။

“နံနက်ခင်း၊ မင်းကို ငါဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲကွ၊ မင်းငါနဲ့ပဲ သင်ရမယ်၊ မင်းလုပ်ရမယ့် အလုပ်ကိစ္စတွေမှန်သမျှ ငါနဲ့ပဲလုပ်ရမယ်၊ မင်းမှတ်ထား”

ခင်းမျက်နှာလေး ရှုံးမဲ့မဲ့နှင့် ကိုကံကို ကြည့်မိသည်။ ကြောက် စရာကောင်းလွန်းတဲ့ မျက်ဝန်းတောက်တောက်တွေ ခင်းအပေါ် သံယော ဇဉ်တွေ ရောယှက်နေသယောင် ရှိပေမဲ့ ဒေါသတွေကပဲ မျက်ဝန်း အိမ်ထဲမှာ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။

“ရန်နဲ့ မပတ်သက်ဘူး၊ မင်းက ပျော့ညံ့တဲ့ ရန်ကိုပဲ စဉ်းဖျိုး ခင်းသွင်းနေချင်တာလား နံနက်ခင်း”

“ရှင်”

“ဘာရှင်လဲ၊ ညကလည်း ရန်နဲ့ခြံထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း မင်း ဘယ်လို မိန်းကလေးမျိုးလဲကွ”

“ကိုက်”

ခင်းထပြုံး ထွက်ပြေးချင်လိုက်တာ၊ ကြောက်တယ်။ ခင်းကို နှမ်းမှာလည်း ကြောက်သည်။ ခင်း နှုတ်ခမ်းလေးတွေပင် တဆတ်ဆတ် တုန်ချင်လာ၏။ သူ့စကားကိုလည်း ခင်း နာခံဖို့မည်ဟု ခေါင်းညိမ်ပြ ဖို့ပင် ခေါင်းက တောင့်တောင့်ကြီး မတ်နေသည်။

“ဟေ့၊ ငါပြောတာ မင်းကြားလား နံနက်ခင်း”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

“ရန်နဲ့ မပတ်သက်ရဘူးလို့ ငါပြောထားတယ် မဟုတ်လား နံနက်ခင်း၊ မင်း ငါနဲ့ပဲ ပတ်သက်ရမယ် ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရေပတ်တိုက်ပေး”

“ဟုတ်”

ခင်း ကမန်းကတမ်းနှင့် ရေပတ်ကို ယူပြီး ပူကြွပ်တောက်နေတဲ့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အား ရေပတ်အဝတ်နှင့် တိုက်ပေးရင်း ခင်းလက်ကလေး တွေ တုန်တုန်ရင်ရင် ဖြစ်နေသည်။ မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ထားတယ်။

ဘစ်ညလုံး စိတ်ပူနေခဲ့တာရော ကိုက် သိချဲ့လား။ ကိုရန်နောက် ဆိုက်ခဲ့ရပေမဲ့ နောင်တတွေနဲ့အတူ ကိုက်ဆိပ် ခင်းပြန်သွားချင်သည်။ တိုက်သိလို့လား၊ ခင်းကို မုန်းတီးနေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ မကြည့်ပါနဲ့ နော်၊ ကိုက်ကို စိတ်ပူပြီး ခင်းက ကိုရန်ရှိနေတဲ့ ခြံထဲကို ဆင်းလာ ဘာပါ။ ကိုက်နောက် လိုက်သွားဖို့လေ မျက်လုံးတွေ မှိတ်ထားတဲ့ တိုက်မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ခင်းစိတ်ထဲကနေ တောင်းပန်စကားတွေ ပြောနေမိသည်။

“ဟိတ်”

“ရှင်”

“ရေပတ်တိုက်ပါဆိုမှ မင်းလက်တွေက တုန်ပြီး မရွေတော့ လား၊ နံနက်ခင်း ငါ့အပေါ် စေတနာမရှိတာလား”

“ဟို...ဟို တောင်းပန်ပါတယ် နော်၊ ကိုက် ခဏလေး မသွားလဲလိုက်ဦးမယ်”

သူမရေအားလုံးကိုမပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့တော့ ရှုပ်ပလာ ရှုပ်ပလာနှင့် ရေရေလုံ လွတ်ကျပြီး ခင်းလည်း ဘိုင်းခနဲနေအောင် ခြစ်လဲကျသွားသည်။ ခန္ဓာကိုယ်လေးက ပြစ်ကျသလို ဖြစ်ကာ ခြစ်တရက် မထနိုင်တော့၊ ကိုက်က ရေချိုးခန်းထဲ ပြေးဝင်လာသည်။

“နံနက်ခင်း ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မင်းက နမော်နမဲ့နဲ့ကွာ၊ မထနိုင်

တော့ဘူး မဟုတ်လား”

သူ ထူမပေးဖို့ ပြင်လိုက်ပြီးမှ မာမီရောက်လာ၍ မင်းလို ကောင်မလေးမျိုး ဒီလိုဖြစ်တာပဲ ကောင်းတယ်ဟု ခင်မာမာပြောပြစ်သည်။ မာမီက ခင်းကို သူက နှိပ်စက်နေစေချင်တာပါ။ သူသာ ခင်းအပေါ် ယိမ်းယိုင်တိမ်ညွတ်ပြီး ကြင်နာနေလျှင် မာမီက သူ့အနားမှာ ခင်းကို ထားမှာ မဟုတ်တော့ပေ။ နံနက်ခင်း မျက်နှာခံလေးက နာကျင်လွန်သဖြင့် ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် လဲကျနေရာမှ ထဖို့ကြိုးစား နေသည်။

“အား... ကျွတ် ကျွတ်”

“ဟား... ဟား... ဟား ကောင်းတယ်၊ မင်းကြိုးစားပြီးထ မင်းရဲ့ ရှုံ့မဲ့မဲ့မျက်နှာလေးကမှ အရမ်းလှတာကွ၊ ကြည့်လို့အရမ်း ကောင်းတာပဲ နံနက်ခင်း”

“ဟား... ဟား... ဟား”

သူ ရေချိုးခန်းထဲကနေ ထွက်လာတော့ မာမီမျက်နှာထဲ အပြုံးတွေ ဝေဆာဆာ၊ ကျေနပ်နေပြီး ကောင်းတယ်ဟု နှုတ်ကနေ တိုးတိုးရေရှုတ်ရင်း လက်မကို ထောင်ပြသည်။ နံနက်ခင်း အရမ်း နာကျင်နေမလားဟု တွေးပြီးပြေးကြည့်ချင်ပေမဲ့ မာမီက ဆရာထံ လာတော့မည်ဟု ပြောသည်။

“ခင်း ရောသား”

“အပြင်ထွက်သွားတယ် မာမီ၊ ရေပတ်တိုက်လို့ ပြီးသွားလို့ မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်တာလေ”

“သားကံရယ်၊ ဒီလို မလုပ်နဲ့လေ၊ ဒက်ဒီမျက်နှာက ရှိသေးတယ်၊ မိမဲ့ ဖမဲ့ နံနက်ခင်းလေး သနားပါတယ်ကွယ်၊ ကြင်ကြင်နာနာလေး စောင့်ရှောက်ပေးစမ်းပါနော်”

မာမီနှင့်သူ အတိုင်အဖောက်ညီစွာ ပြောနေသည်။ တကယ်တော့ ရေချိုးခန်းထဲမှာ နံနက်ခင်း ချော်လဲနေတာ မာမီ သိပြီးသားပဲ၊ ကံ နာကျင်သွားရမ်း၊ နံနက်ခင်းကတော့ ကံကို ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့ လူ ဆစ်ယောက်သဘောထား သေးသိမ်သူဟု ထင်တော့မှာပဲ ကံက နံနက်ခင်းကို နှိပ်စက်ထား၍ မာမီမျက်နှာပေါ်မှာ ပီတိတွေ ဝင်းတောက် သွားသည်။

“မာမီသွားမယ်နော်၊ သားတို့အတွက် ညစာ စီမံရဦးမယ်၊ ထဲအတွက် ဆန်ပြုတ်လေး စီစဉ်မယ် သားကံရယ်၊ မာမီမေတ္တာ ရပ်ခံ ပါတယ်၊ နံနက်ခင်းလေးကိုတော့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံ သေးနော်”

“ဒီကောင်မလေးကို သား အရမ်းမုန်းတယ် မာမီ၊ နှိပ်ကွပ်ပြမယ်၊ ဆီစောင့်ကြည့်နေလေ”

“သားကံ၊ မင်းကို မာမီပြောထားတယ်နော်၊ နံနက်ခင်းလေးက

သနားစရာလေးပါ။ မာမိချစ်သလို မာမိသားတွေလည်း ချစ်ကြရမယ်”

မာမိအသံ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ပြောရင်း ကံ့ကို မျက်လုံး တစ်ဖက် မှိတ်ပြရင်း ဆက်လုပ်ဟု အမူအရာပြကာ ထွက်သွားသည်။ နံနက်ခင်းထွက်မလာသေးဘူး ထနိုင်ရဲ့လား။ နံနက်ခင်းလေးရဲ့ မျက်နှာ လေးပေါ်မှာ နာကျင်လွန်းနေတဲ့ အမူအရာလေး ထင်းနေ၏။ သူ ရေချိုးခန်းထဲ ပြန်ဝင်မယ်လုပ်တော့ မိသားစု ဆရာဝန် ဒေါက်တာ ဝင်းကျော် ရောက်လာသည်။

“ကံ ဘာဖြစ်တာလဲကွ၊ ဒီလောက်မာကျောတဲ့သူ အအေးမိလို့ ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ၊ အဟွတ် ဟတ်ချို့။”

“အအေးမိနေတာပဲ၊ သတိထားနော်၊ အဖျားတွေကြောရှည်ရင် မကောင်းဘူး။ ဆေးကိုတော့ ဂရုစိုက်ပြီးသောက်ပေါ့ မေ့မနေနဲ့”

ခင်းကတော့ ရေချိုးခန်းထဲမှာ လဲကျနေရက တော်တော်လေး ထမို့ ကြိုးစားနေရသည်။

“အားနာလိုက်တာ၊ ကျွတ် ကျွတ် အား၊ ရက်စက်တယ် တော်တော်အကြင်နာကင်းမဲ့တဲ့လူ၊ အန်တီမခကိုလည်း ပေါက်ကရတွေ ပြောတယ်၊ ဟွန်း ဘယ်လိုလူလဲ၊ မုန်းစရာကောင်းလိုက်တာ”

သူမ ထရင်း ဒေါက်တာက ကိုကံ့အား အအေးပယ်တာ။

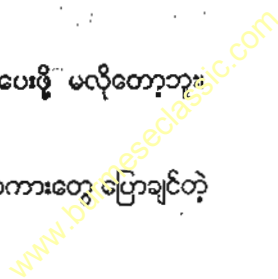
ဘာမှ မမြဲစွဲပဲဘူးဟု ပြောလိုက်သံကြားရမှ ခင်း စိတ်အေးသွားရ သည်။ ဒီလူ ရှင်အပေါ်ကျတော့ ကျွန်မက သံယောဇဉ်တွယ်ပြီး စိတ်ပူ လိုက်ရတာ၊ သူ ခင်းရှိနေတာမလိုမုန်းထား ရန်လိုနေတဲ့သူ၊ ကိုရန်နဲ့ တော့ တခြားစီးပဲ၊ ရှင်မှာ ကိုယ်ချင်းစာနာမှုတွေ အကြင်နာတရားတွေမှ ခိုနေရဲ့လား။ လူစိတ်မရှိတဲ့လူ၊ ဒေါက်တာရှိနေ၍ ခင်းရေချိုးခန်းထဲက ထွက်ရဲသေးပေ၊ ရှင်လုပ်ရပ်အတွက် အန်ကယ်ညှို့သာ သိသွားရင်း ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်မယ်ထင်လဲ၊ ကိုကံ့က ခင်း စရောက်လာကတည်းက အလိုမကျသလိုလို အဖက်မလုပ်ချင်သလိုလိုနှင့် မိသားစုနှင့်လည်း တင်းကင်းရှင်းရှင်း တည်တည်တင်းတင်း နေထိုင်တတ်သည်။

“ကံ ကိုယ်သွားမယ်၊ ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့၊ အအေးပတ်တာပါ၊ ခဏတော့ အနားယူဦးနော်၊ စိတ်ရောကိုယ်ရော အနားယူ၊ ဆေးမှန်မှန် သောက် ငယ်ငယ်ကလိုပဲ ပေပေတေတေနေတုန်းပဲလား ကိုကံ့ရာ”

ဒေါက်တာပြန်ထွက်သွားမှ ခင်းရေချိုးခန်းထဲကနေ မျက်နှာလေး ခွံ့ခွံ့မဲ့မဲ့နှင့် ထွက်လာခဲ့သည်။ သူကတော့ အိပ်ရာပေါ်မှာ အိပ်နေ၏။ မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ထားသည်။

“ကိုကံ့အဖျားကျသွားပြီ၊ ရေပတ်တိုက်ပေးဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ ခင်းသွားပြီ၊ တော်တော်ရက်စက်တဲ့လူပဲ”

ခင်း ဟု တယုတယ ခေါ်ပြီး တောင်းပန်စကားတွေ ပြောချင်တဲ့

ဆန္ဒကို ထိန်းချုပ်ရင်း နေပါစေတော့ကွာဟု ဆက်ပြီး အိပ်ဖြစ်သည်။
ခင်းကို အမြဲတမ်း မုန်းတီး နာကျည်းနေဖို့ မာမိက ကံကို တာဝန်
တစ်ခုကို ပေးအပ်ခဲ့၏။ သားကံက မာမိစိတ်ဆန္ဒတွေကို အသိဆုံး
သားတုံး နံနက်ခင်းလာတော့ သူ့ကို ရက်စက်တတ်တဲ့ အကြင်နာကင်းမဲ့
သူအဖြစ် သတ်မှတ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

“ခင်း မင်း အရမ်းနာကျင်နေလား ကိုယ်က မင်းထင်သလောက်
အကြင်နာတရား ကင်းမဲ့သူတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်က အသဲမာပြီး
မာမိအတွက်ပဲ ခံစားတတ်တဲ့ သားတစ်ယောက်လို့ ထင်ခဲ့တာကွ၊
နံနက်ခင်း မင်းကို ကိုယ်လုံးဝ မမုန်းတူး ဖြစ်နေတယ်”

နံနက်ခင်းကို ချစ်ခွင့် မရှိဆုံးက သူပဲ။ မင်းကို နှိပ်စက်ဖို့
ဒက်ဒီ အနားကနေ ထွက်ခွာသွားအောင် ငါက လုပ်ပေးရမယ့် အထူး
တာဝန်ရှိနေတာလေ။ အဖျားက ကျသွားပေမဲ့ ရင်ဝမှာ ပူလောင်နေ
သည်။

“မင်း ရေပတ်တိုက်ဖို့ လိုအပ်နေသေးတယ်ခင်း။ မင်းကို
ကိုယ့်အနားမှာပဲ ထာဝရရှိနေစေချင်တယ်။ အဲဒါက ကိုယ့်ဆန္ဒအစစ်
အမှန်ပါ နံနက်ခင်းရယ်”

နံနက်ခင်းအကြောင်းတွေကို သူ့စဉ်းစားနေသည်။ နံနက်ခင်းကို
မမုန်းတဲ့အကြောင်း သူ့ရင်ထဲမှာပဲ တတွတ်တွတ်တောင်းပန် ပြောဆို

နေ၏။ နံနက်ခင်းရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးအား နမ်းရှိုက်မိသည့် အဖြစ်အပျက်
လေးကို နာကျင်စွာ သတိတရ ရှိနေသည်။

ရန်လိုပြီး မျက်နှာကြီး သူနိမ့်နိမ့်နေ၏။ ခင်း အလုပ်ကိစ္စတွေ မှန်သမျှ ကိုလံလုပ်မယ်တဲ့။ ရှင့်အမိန့်ဩဇာကိုပဲ ကျွန်မက နာခံနေရမှာလား။ ရန်နဲ့မပတ်သက်ရဘူးတဲ့။ မတရားလိုက်တာ။ ကိုရန်က ခင်းအပေါ် ဂရုတစိုက်နှင့် ကြင်နာတတ်သည်။

“နံနက်ခင်း သမီးရေ ညစာစားရအောင်လေ”

“ခင်း မစားသေးဘူး အန်တီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်းလေး နေမကောင်းလို့လားကွယ်”

အန်တီမခ အခန်းထဲဝင်လာပြီး ခင်းနဖူးလေးအား စမ်းသည်။ ကိုကံကြောင့်ပါ။ ခင်းကို ပညာရှိနည်းနဲ့ နှိပ်စက်နေတာပါ။ ခင်း ခန္ဓာကိုယ်လေးက နာကျင်နေ၍ အကိုက်အခဲပျောက်ဆေး သောက် ထားရသည်။ အန်တီခင်းကိုလည်း မပြောပြချင် ကိုကံကိုထူပူပြောဆို မှာ စိုးရိမ်နေ၏။ ကိုကံရော အဖျား ကျသွားပြီလား။ ခင်းကတော့ စိတ်ပူလိုက်ရတာ ကိုကံမျက်နှာကြီးကတော့ အမြဲတမ်းတင်းမာနေသည်။

“ခင်း မအားသေးဘူးနော်၊ အန်တီမခ၊ မရှိကိုပဲ အခန်းထဲ ပို့ပေးပါလား။ ခင်း အောက်ဆင်းဖို့ အဆင်မပြေလို့ပါ”

ညည်းချော်လဲပြီး ဒဏ်ရာရနေပြီ မဟုတ်လား နံနက်ခင်း။ ဒေါ်မိုးမခ သိနေပေမဲ့ မသိဟန်ဆောင်ကာ နံနက်ခင်းအား သမီးနေ သလိုလို ကြည့်သည် မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့နှင့် ကိုညိုသိသွားရင်

အခန်း (၁၀)

ခင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေး တခြမ်းက နာကျင်နေသည်။ လဲကျသွားတဲ့ ဒဏ်က နည်းတာမှ မဟုတ်တာပဲ။ ကိုယ့်အိပ်ခန်းထဲရောက်အောင် ပင် အနိုင်နိုင်၊ ကိုကံ အကြင်နာမဲ့လွန်း၏။ သူ့ကို စေတနာနှင့် လုပ် ပေးတာကိုး။ ခင်း ပြစ်လဲကျသွားတာကို မထူတဲ့အပြင် ရယ်မော လှောင်ပြောင်ပြီး ရက်စက်စွာ ဥပေက္ခာပြုသွားသည်။

“အန်တီမခက မရက်စက်ဖို့ ပြောတာတောင် သူက ခင်းကို ရက်ရက်စက်စက် ပြောနေလိုက်တာ”

ခင်း အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာသည်။ အိပ်ရာပေါ်မှာ အသား လေး လှဲအိပ်လိုက်၏။ ကိုကံအကြောင်း တွေးမိတိုင်း ခင်းရင်ထဲမှာ အလိုမကျစွာ ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်တွေကို ပြရမှန်းပင် မသိတဲ့ ခံစားမှုမျိုးတွေ ခံစားရသည်။ ကိုရန်နဲ့ တခြားစီပဲ၊ အမြဲတမ်း

အဖြစ်သည်းနေဦးမယ်။ အခန်းထဲမှာ နေတာပဲ ကောင်းသည်ဟု တွေးမိပြီး သမီးနားနားနေနေပါ။ အန်တီမခ ထမင်းပို့ပေးမယ်ဟု ပြောပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။ သားကံ အခန်းထဲဝင်တော့ အောက်ထပ် ဆင်းပြီး ညစာစားမယ်တဲ့ ထူးဆန်းနေတယ်။ သားကံက မိသားစုနှင့် ခပ်ရှောင်ရှောင်နေတတ်သူ။ သားကံ ဖျားနေတာပဲ။ အပေါ်မှာပဲ နေဆိုတော့ ကောင်းသွားပါပြီတဲ့ သားကံနဖူးကို စမ်းကြည့်တော့ ကိုယ်က အေးစက်နေသည်။

“ဟိုကောင်မလေး၊ နံနက်ခင်းကိုတော့ ထပ်ပြီး ပညာပေး လိုက်ဦး”

မာမိထွက်သွားတော့ ကိုစိတ်တွေ နံနက်ခင်းဆီသွားပြီး ချော့မော့ တောင်းပန်ချင်နေသည်။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ သူနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေတာပဲ ကောင်းတယ်။ မာမိမုန်းတဲ့သူကို သူလည်း မုန်းသင့်တယ်။ မာမိကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်သည်။ မင်းကို နှိပ်ကွက်ဖို့ပဲ မာမိက တာဝန်ပေးထားတာ။ လှုပ်ရှားခုန်ပေါက် လွှင့်ထွက်ချင်နေတဲ့ သူ့စိတ် တွေကို ထိန်းချုပ်ထားလိုက်သည်။ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကိုယူပြီး ဖတ်နေ၏။ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးက စားစရာတွေ လာပို့တော့ မမလေး နံနက် ခင်းအတွက်လည်း ပို့ပေးရတယ်။ ထမီတောင် ထူပေးရတယ်တဲ့။ ကံပဲလွန်သွားပြီလား။ နံနက်ခင်းမှာ အပြစ်မရှိပါဘူးလေး ကံ ရက်စက်

တာပါ။ နံနက်ခင်းကို မမုန်းတဲ့အပြင် သနားသည်။

“မချို့၊ ထားခဲ့တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရန်ရော”

“အစ်ကိုလေးရန်တောင် မမလေး နံနက်ခင်းဆီသွားတွေ့မလို့ မာမိကြီးက တားနေတယ်”

“ဒက်ဒီရော”

“အပြင်ထွက်သွားတယ်၊ ပြန်မလာသေးပါဘူး အစ်ကိုကြီး”

“သွားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

နံနက်ခင်း အခန်းထဲကို ရန်ရောက်နေပြီလား။ မာမိကတော့ တားဆီးပေးမယ်။ ရန်က နံနက်ခင်းအတွက် အရာရာရင်ဆိုင်ဆန့်ကျင် ချင်သည်။ ကံနေလို့မရ၊ ဆွတ်ပြုတ်တစ်ပန်းကန်ကို ကမ်းကတမ်း သောက်ပြစ်လိုက်မိသဖြင့် လျှာကျက်မတတ် ပူလောင်သွားသည်။

“ဖူး အား ဖူး”

“အား ပူလိုက်တာ”

ဆွတ်ပြုတ် အပူကြီးကို သတိမေ့လျော့ပြီး သောက်မိသည်။

“အစ်ကိုကြီး ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ အပူကြီးသောက်လိုက်မိလို့”

“ညစ်ပတ်ကုန်ပြီ၊ မချိုသန့်ရှင်းရေး လုပ်ပေးပါ့မယ်၊ မချိုက ပူတယ်လို့ သတိပေးရမှာကို”

ကံ ဆွတ်ပြုတ်ကို ဆက်မသောက်လိုတော့ မချိုက အခန်းအား သန့်ရှင်းရေးပြန်လုပ်ချင်သည်။ သူ ဆက်ပြီး သည်းခံမနေနိုင်တော့ဘဲ နံနက်ခင်း အခန်းခံ ထွက်လာသည်။ ရန်မရောက်သေးပေ နံနက်ခင်း ကစားစရာတွေကို အခန်းနံရံကိုမိုပြီး ထိုင်စားနေ၏။ ကံကို တွေ့တော့ ထလိုက်စဉ် အားခနဲအော်ပြီး ပြန်ထိုင်ချသည်။

“အား နာလိုက်တာ ကိုကံ ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ လဲကျတဲ့ဒဏ်နဲ့ ကျွန်မ အရမ်းနာနေတယ်၊ ထလိုတောင်မရဘူး၊ ကျေးကျေးနပ်နပ်ကြီး ကြည့်သွားပါတော့နော်”

နံနက်ခင်းအနားမှာ ကံ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အသားချင်းပူးကပ်နေ၍ နံနက်ခင်းက အထိတ်တလန့်ရွေ့တော့ နာလွန်း၍ တအားအား တကွတ်ကွတ်ဖြစ်နေသည်။ ရန်လာမယ်ဆိုတာ သိနေ၍ တမင် နံနက်ခင်းအနား ပူးကပ်ထိုင်ဖြစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ နံနက်ခင်းရဲ့ ဖြူနုဖွေးညည မျက်နှာလေးပေါ်မှာ အနီရောင်တွေ ပက်ဖြန်းထားသလိုလို ရဲရဲတွတ်သွားသည်။

“ကိုကံ ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ထွက်သွားပါ၊ ရှင့်ကြောင့် ခင်း

ဒီလောက် အထိခံစားနေရင် ကျေနပ်ပါတော့”

“ရော့”

“ဘာလဲ”

“အကိုကံအခဲ အနာအကျင် ပျောက်ဆေးလေ”

ခင်း လဲကျစဉ်က သူမ ပေးဖို့ပင် မစဉ်းစားဘဲ ကျေနပ်စွာ တဟား...ဟား... အော်ရယ် ဖြစ်နေသော ကိုကံက အကိုကံအခဲ ပျောက်ဆေး လာတိုက်နေပြန်သည်။ ခင်းကြောက်တယ်။ ကိုကံက ဖိတ်မထင်လျှင် မထင်သလို ဖက်ရမ်းနမ်းပြစ်တတ်၍ ခင်းတစ်ကိုယ်လုံး အေးစက် ထုံကျင်နေသည်။

“ဆေးသောက်လိုက် ကိုယ် ရေယူပေးမယ်”

“ကိုကံပြန်ပါ၊ ဆေးပေးတာတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်မ သောက်ဖို့မယ်၊ ဟို ထမင်း ဆက်စားပါရစေ”

“စားလေ”

“ကိုကံရှိနေလို့ ကျွန်မ စားလို့ မရဘူး၊ မသင့်တော်ပါဘူး။ ကိုကံ ပြန်သွားပေးပါ”

“မသွားဘူးကွာ၊ မင်း ဆက်စားပါ၊ ကိုယ့်ရှေ့မှာစားတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ စားလေ”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက် အခန်းထဲကို”

“မင်းကို ငါပိုင်တယ်လေ”

“ဘာရှင်”

“ပြောထားပြီးပြီပဲ၊ ဒက်ဒီရော မာမိရော ဆန္ဒပဲ”

“မင်းကို ငါပိုင်တယ်”

ကိုက် တစ်ခုခုလုပ်မှာ ကြောက်၍ ခင်း ဆက်မပြောတော့ဘဲ ထမင်းပဲစားသည်။ အန်ကယ်ညှို့ရော အန်တီမခရောက် ကိုက်ထံတွင်ပဲ ဝဲ ခင်းကို အပ်ကြသည်။ ခင်း စိတ်ညစ်ရတယ်ဆိုပေမဲ့လည်း ကိုက် ရှိနေတာ မျှော်သလိုလို ကျေနပ်နေမိသလိုလို ကြောက်လည်းကြောက် သည်။

“နံနက်ခင်း”

“ရှင်”

“မင်းကို ကြည့်ရတာ ငါ့ကို ကြောက်နေသလိုပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာ ဟား...ဟား... ဟား မင်း အဖြစ်သည်းမနေစမ်းပါနဲ့၊ မင်းကြောင့် ငါဖျားရတယ်၊ ငါကြောင့် မင်း ခါးနာရတယ် ကြော့ပြီ”

“ဘာရှင်”

“ရန်ကိုတော့ မင်း မကြောက်ဘူး မဟုတ်လား”

“ရှင် ရှင်”

ခြေသံရှုပ်ရှုပ်ကို ကြားရ၍ ရန်လာပြီဆိုတာ သူသိလိုက်သဖြင့် နံနက်ခင်းရဲ့ ပန်းလေးကို သိုင်းဖက်သည် ။သူမက အထိတ်တလန့် နှင့် ရုန်းဖယ်နေလေ ကံက တမင်ခပ်တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ပြန်ဖက် သည်။ အပြင်မှ လျှောက်လာတဲ့ ခြေသံက နံနက်ခင်းရဲ့ အခန်းဝမှာ ရပ်တံ့သွား၏။ သူကြည့်လိုက်တော့ ရန်ရပ်နေသည်။

“ရန် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဟို...ဟို... ခင်းအောက်ထပ် ဆင်းမလာလို့ နေမကောင်းဘူး ထင်ပြီး လာကြည့်တာပါ”

“ကိုက် နေမကောင်းတာတော့ လာမကြည့်ပါလား ရန်”

“ကိုက် ဖျားနေတာ ရန်မသိဘူး၊ မာမိလည်း မပြောဘူး”

“မင်းပြန်တော့”

“ကိုက်”

“ငါ မင်းအစ်ကိုပဲ၊ မင်းသိအောင် ပြောရဦးမယ်ရန်၊ နံနက်ခင်းရဲ့ ဆိုက်က ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြပြီကွ”

“ဟင်”

ကိုရန်အကြည့်တွေက ခင်းဆီ ဖြတ်ခနဲ ရောက်လာသည်။ အလုံကြည့်သလို လက်ခံချင်ပုံလည်းမရ၊ ခင်းမဟုတ်တဲ့အကြောင်းကို

ရန် ယုံကြည်ရန် ရှင်းပြချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ ပျောက်ကွယ်နေပြီး တုတ်တုတ် မလှုပ် ငြိမ်သက်နေသည်။

“ကိုက် မနောက်နဲ့ဗျာ၊ ဘယ်လို မိန်းကလေးမျိုးကိုမှ ကိုက် မချစ်တတ်ဘူး၊ မာမိက လွဲပြီးတော့လေ၊ ရန်ပြောပြီးသားပဲ၊ ခင်းက ကိုက်နဲ့ မဆိုင်ဘူးလို့”

“မင်းနဲ့ မဆိုင်တာပဲ ရန်၊ နံနက်ခင်းကို မေးကြည့်လိုက်လေ၊ မင်းနဲ့ကိုယ် ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြပြီလို့ ပြောလိုက်လေ ခင်း”

ခင်း ပန်းကို ဆတ်ခနဲ ပွေ့ဖက်ထားပြီး ပြောခိုင်းနေသည်။ ကိုရန်ကို အားနာလိုက်တာ၊ ပြီးတော့ ခင်းကြောင့် ညီအစ်ကိုချင်း ရန်ဖြစ်မှာလည်း စိုးရိမ်ပြီးချင် ရယ်မောနေတတ်တဲ့ ကိုရန် မျက်နှာက တင်းသွားတော့သည်။

“ရန်လက်မခံဘူး၊ ခင်း မင်းဖြေစရာမလိုဘူးနော်၊ ကိုက်ကို ကြောက်ပြီး မင်းဟုတ်တယ်လို့ ဖြေမှာမဟုတ်လား၊ တစ်သက်လုံး မိသားစုအပေါ် အနိုင်ကျင့်ချင်တဲ့ ကိုက်အကြောင်း ရန်အသိဆုံးပဲ၊ ခင်းက ရန်တို့မိသားစုမှာ လာပြီး နှိပ်နေထိုင်ရသူပါ။ ကိုက် ခင်းဆန္ဒမပါဘဲနဲ့ အတင်းအကြပ် မလုပ်ပါနဲ့၊ ဒက်ဒီသိသွားရင်လည်း မကောင်းပါဘူး”

“မင်း ထွက်သွားတော့ ရန်၊ ဘယ်တုန်းကများ မင်းက ငါ့ကို

ပြန်ပြောဖူးလို့လဲ၊ မင်း ဝင်ရှုပ်စရာ မလိုဘူး၊ နံနက်ခင်းကို ဒက်ဒီက ငါ့လက်ထဲအပ်ထားတာကွ”

“ခင်း”

“ထွက်သွားစမ်း”

“ခင်းကို မတရားအနိုင်ကျင့်ဖို့ ကြိုးစားတာမျိုး ရန် လက်မခံဘူး၊ နော်ကိုက်၊ ခင်း ဘာမှ မကြောက်နဲ့၊ ကိုရန်တစ်ယောက်လုံး ရှိတယ်၊ ဘိုက်အနိုင်ကျင့်တာ မခံနဲ့ခင်း”

“ရန်”

ရန် ပြန်လှည့်ထွက်သွားသည်။ ဒီကောင်ရန် ဘယ်တုန်းက ဘိုက်ကို ပြန်ပြောခဲ့လို့လဲ၊ မာမိက ကံဘက်ကပဲ ဒက်ဒီနှင့် လုံးထွေး နေပြီး၊ ဒက်ဒီ မှန်ထယ်ဟု အမြဲထင်မြင်နေတတ်တဲ့ ရန်ကို ကံ ဘယ် တော့မှ မချစ်ခင်ခဲ့။ ညီအရင်းမပါပဲ၊ ဒက်ဒီကပထွေးဆိုတာ မသိတဲ့ နေ့က ငယ်ချစ်ဦးကို တမ်းတလွမ်းဆွတ်တာ အပြစ်လားတဲ့ ကိုက်က နီးမတွေ့ကို မချစ်တတ်လို့ပါတဲ့၊ ဒက်ဒီက မိသားစုအပေါ် တာဝန် ကျတာပဲတဲ့၊ မာမိသောကတွေကို ဥပေက္ခာပြုထားတတ်တဲ့ ရန် အပေါ် ကံအမြင်မကြည်လင်ခဲ့၊ ငယ်ငယ်ကဆိုလျှင် ခေါင်းကွဲတဲ့အထိ ချွန်းထိုးရိုက်နှက် ပြစ်ဖူးသည်။

“ကိုကံ ခင်းတောင်းပန်ပါတယ်၊ ညီအစ်ကိုချင်း ပြဿနာမဖြစ်
ပါစေနဲ့နော်၊ ခင်းက ဒီမှာ မှီခိုနေထိုင်ရတာပါ။ တခြားမှာလည်း ခင်း
မှီခိုတွယ်တာရာ မရှိလို့ပါနော်”

နံနက်ခင်းကို စူးခနဲ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ကံထွက်လာခဲ့သည်။
ကံလုံးဝ မကျေမနပ်ဖြစ်ရတာက နံနက်ခင်းပဲ ရန်ရှေ့မှာ သူပြောခိုင်းတဲ့
အဖြေကို မပြောခဲ့၊ မင်းချစ်နေတာက ရန်လား၊ သူ့အိပ်ခန်းထဲ ပြန်
ရောက်လာတော့ နံရံကို နှစ်ချက်ဆင့်ကာဆင့်ကာ ထိုးပစ်လိုက်သည်။

အခန်း (၁၁)

“သားရန်၊ မင်းအစ်ကိုကို ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ပြောရတာလဲ၊ မင်း
သတ်တုန်းက ပြန်ပြောခဲ့ဖူးလို့လဲ၊ မင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက်
အိမ်အသေ တန်လှချည်လား”

သားရန်ကို တားထားတဲ့ကြားမှ နံနက်ခင်းဆီသွားပြီး သားကံကို
ပြောပြောဆိုတာကို ဒေါ်မိုးမခ လက်မခံနိုင်ပေ၊ သားရန်စိတ်က
လွန်းပြီး နံနက်ခင်းဆွဲဆောင်ရာ ယိမ်းယိုင်သွားနိုင်သည်။ ဒေါ်မိုး
နံနက်ခင်းကို ဒီကနေ လွင့်သွားစေချင်တာပါ၊ ရန်နဲ့ မဖြစ်ဘူး။
အလန်းကြီးတဲ့ကောင်၊ အစ်ကိုကို ဘယ်တုန်းကမှ ပြန်မပြောခဲ့။
ခင်းကြောင့် ပြန်ပြောနေသည်။ သားကံကိုပင် ဒေါ်မိုးမခ
ပေး ဂရုစိုက်၏။ သားကံက မိမိနှင့် တစ်စိတ်ထဲပဲ နံနက်ခင်းနှင့်
တင်းရှင်းရှင်း နေရန်တော့ တင်းကြပ်စွာ တားမြစ်ရသည်။

“နံနက်ခင်းက သားကံအတွက်ပဲ၊ မင်းနဲ့ လုံးဝမသက်ဆိုင်ဘူးနော်”

“ရန် လက်မခံနိုင်ဘူး မာမီ၊ ကိုကံက မိန်းကလေးတွေထက် စိတ်ဝင်စားတာမှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ နှိပ်စက်နေတာ ခင်းကို လူစိုက်ဖို့ ဒက်ဒီမှာထားတာပဲ၊ ခင်းနဲ့ကိုကံ မဖြစ်ဘူး၊ ဟိုဒီအားထားရာမဲ့နေတဲ့ ခင်းကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်သင့်ဘူး မာမီ”

“မင်းနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး သားရန်း၊ ဒက်ဒီကိုယ်တိုင်က သားကံအပိုင်ထားတာပဲ၊ မင်းအလုပ် မင်းလုပ်စမ်းပါ၊ မင်းအောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ အဆိုတော်ဖြစ်ချင်တာ မဟုတ်လား၊ မင်းအတွက် အရင်းအနှီးတွေကို မာမီပြန်သိမ်းပြစ်လိုက်မှာ”

“သားရန်ကရော၊ မာမီသား မဟုတ်ဘူးလား၊ မာမီဂရုစိုက်တာကို ကံပဲတလောကလုံးကို မကျေနပ်နေတဲ့ ကိုကံကြောင့် ခင်းသော့မများစေသင့်ပါဘူးဗျာ”

“မင်းတော်စမ်း ဆက်မပြောနဲ့၊ မင်းကရော မာမီဆန္ဒ ဘယ်လိုနေလဲ၊ မာမီဘာတွေ ဖြစ်နေလဲလို့ စိတ်ဝင်တစားရှိခဲ့ဖူးလို့လား”

“မာမီ စိတ်သောကရောက်စရာ ဘာအကြောင်းရှိနေလို့ ဒက်ဒီက တာဝန်ကျေတာပဲ၊ မိသားစုဝင်တွေအားလုံး စည်းစိမ်ချမ်းအပြည့်နေရတာပဲ”

“တိတ်စမ်း”

“ရန် ချစ်တယ်၊ ခင်းကို ချစ်တယ်၊ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက် ခဲထားတား ခင်းကို ဒယ်ဒီဆီမှာ တောင်းဒေမယ်၊ ရန် လက်ထပ်မယ်”

“ဖြန်း”

“မာမီ”

“ဖြန်းဖြန်း”

“မင်းကို နံနက်ခင်းနဲ့ လုံးဝသဘောမတူဘူး၊ သားကံအတွက် ခဲပြောထားပြီးပြီနော်၊ ရယူဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ မာမီစကားကို ဆန့်ကျင်လို့ မရဘူး၊ သတိထား”

သားရန်က အမြဲတမ်း ကိုညိုဘက်ကပဲ၊ ပထွေးဆိုတာမှ မသိဘူး၊ ကိုညိုနဲ့ လက်ထပ်တော့ ကိုရန်က တစ်နှစ်သားအရွယ်ပဲ နေသေးသေးပါ။ သားကံတောင် သိပ်ပြီးမမှတ်မိ၊ မိမိပြောပြလို့ သားရန်က ဒက်ဒီ ဘာပဲလုပ်လုပ် အကောင်းပဲမြင်တတ်၏။ ဒီကောင်မလေး ဆက်ခင်းကိုရော ကိုညိုဆက်ဆံပြုမူပုံက ဒေါ်မိုးမခ စိတ်ကို မနာလိုစေတော့မှ တွေ့ ဖြစ်ရသည်။ ငယ်ချစ်ဦးရဲ့သမီး၊ ရှင်ရော စိတ်ယိမ်းယိုင်နေတာ။ ကိုညိုဓာတ်ပုံကြီး ချိတ်ထားတာတောင် တစ်သက်လုံး မမြင်ကယ် မုန်းတီးလာခဲ့တာ၊ နံနက်ခင်းက လူကိုယ်တိုင် နေ့စဉ်မြင်နေရသည်။

“မင်းကို မာမိသတိပေးလိုက်မယ်နော်၊ နံနက်ခင်းက ကိုကံ အတွက်ပဲ မင်း ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေပါရန်”

မာမိ မတရားဘူး။ အမြဲတမ်း ကိုကံအတွက်ပဲ စဉ်းစားသည်။ စိတ်အပူရဆုံးက ခင်းကို နှိပ်စက်နေမှာပင်။ ကိုကံကို ခင်း ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မနှစ်သက်နိုင်ပေ။ မျက်နှာထားကြီးတင်းပြီး တလောကလုံးကို ရန်လုပ်ခင် နေသည်။ ညီအစ်ကိုချင်းပင် ခပ်စိမ်းစိမ်း၊ ဒယ်ဒီကိုလည်း ကင်းကင်း နေသည်။

“ဒက်ဒီက သူ့ငယ်ချင်းစား ဓာတ်ပုံကြီးကို မတားသင့်ပါဘူး မာမိ အရမ်းခံစားနေရတာကွ၊ မတရားဘူး။ မာမိကို ပညာရှိနှိပ်စက်တာပဲ”

“လူတွေအားလုံး ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာမယ့် အပြုအမူ အနေအထိုင် တွေနဲ့ နေထိုင်ကြတာပဲ ကိုကံရာ၊ မာမိ ဘာစိတ်ညစ်စရာရှိသလဲ ဓာတ်ပုံကြီးပဲဟာ”

“ဒက်ဒီက အမြဲတမ်း လွမ်းဆွတ် ကြော့နေတာကွ၊ မင်း မာမိဘက်ကနေ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်ချင်းစာတရား မရှိရတာလဲ”

“ဒက်ဒီမှ မမှားတာ”

“မင်း ခွပ်”

“ခွပ် ခွပ်”

“ဒီမှာ ကိုကံ ထိုးနေပြီ၊ မာမိရော ရန်ကို ထိုးတယ်”

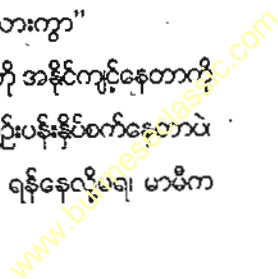
မာမိရောက်လာပြီး ရန်ကိုပဲဆူသည်။ သားကံက မင်းမတရား ပြောဘဲ မဆိုးဘူးတဲ့ မင်းအစ်ကိုကို ဘာမှ စောဒကတက်ပြီး ပြန်ပြောစရာ မလိုဘူးတဲ့၊ တစ်ခါတစ်ရံ မာမိက ကိုကံဘက်လိုက်လွန်း လို့ ရန်စိတ်ထဲမှာ သားအရင်းမှဟုတ်ရဲ့လားဟု ထင်သည်။ နောက်ပိုင်း တိုက် မိသားစုဝင်တွေနှင့် အရောတဝင် မရှိတော့၊ တင်းမာခက်ထန်စွာ အစ်ယောက်တည်း နေထိုင်၏။ တလောကလုံးကို မကျေနပ်သလို စိမ်းကားနေခဲ့သည်။

“ခင်း ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲကွာ၊ ရန်ကတော့ ခင်းကို လုံးဝ ထက်လွတ်မခံနိုင်ဘူး။ ဘယ်လောက်ပဲ တားဆီးနေပါစေ၊ ခင်းကို ပိုင် ဆိုင်ခွင့်ရအောင် ရန်ကြိုးစားမယ်”

မာမိထွက်သွားသည်။ ကိုကံအား ခင်းနည်းနည်းလေးမှ နှစ်သက် သည်မဟုတ် ကြောက်ရွံ့ဖြစ်မည်။ ဒက်ဒီရော၊ ခင်းကိုရဖို့ ဒက်ဒီဆိုမှာ ဆောင်းရမယ်၊ ခင်း စိတ်ဒုက္ခတွေ ရောက်နေတာ သူသိသည်။

“ခင်း မင်းကို ကူညီမယ်၊ ကိုကံက မိန်းကလေးတွေကို စိတ် ခင်စားတာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်း စိတ်ညစ်နေပြီလားကွာ”

ရန်တို့မိသားစု အပိုင်မှာ ဒိုလူ့နေရတဲ့ခင်းကို အနိုင်ကျင့်နေတာကို ခုန်လက်မခံနိုင်ပေ။ ကိုကံ မတရားဘူး။ ခင်းကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်နေတာပဲ။ ခင်းကို ချစ်သူအဖြစ် သတ်မှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ရန်နေလို့မရ၊ မာမိက

အပေါ်ထပ် လုံးဝတက်ခွင့်မရှိ။ ရန်ကို မျက်ခြည်ပြတ်မခံပေ။ ခင်းဆီ တယ်လိုသွားရမလဲ၊ ခင်းနေမကောင်းဘူး ထင်တယ်။ အောက်ထပ်သို့ ပင် ဆင်း၍ ထမင်းမစားနိုင်။ ကိုကံကြောင့်လား အနိုင်ကျင့်လွန်းတဲ့ ကိုကံအား ရန်မကျေနပ်မိ။ စိတ်ရှုပ်ထွေးလာသဖြင့် ခြံထဲ ဆင်းလာကာ ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းဆိုသည်။

“ဘယ်ဆီကို မင်းရောက်နေတယ် xxx၊ ဘာတွေကို မင်းလုပ်နေ တယ်xxx ၊ဘယ်သူနဲ့ မင်းရှိနေတယ် xxx”

ညသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် အေးစက်နေသည်။ မာမိက ခင်းနှင့် ပတ်သက်မှုကို တားဆီးထား၏။ ရန် လက်မခံနိုင်ပေ နံနက်ခင်းကို ရန်ချစ်နေပြီ ဖြစ်သည်။

“ရန်”

“ဟင် ဒယ်ဒီ”

ဒယ်ဒီက ဝင်လာတာရော၊ ဒယ်ဒီ သူ့အနား ရောက်လာတာ ရော ရန်မသိ၊ ဒက်ဒီကို တွေ့လိုက်သဖြင့် ဂစ်တာကို ချလိုက်ပြီး ထိုင်ပါဦး ဒက်ဒီ၊ ပြောစရာရှိတယ်လို့ ပြောကာသူ့ဇွတ်အတင်း ထိုင် ခိုင်းလိုက်သည်။

“ရန်၊ အပြင်မှာ မအေးဘူးလား၊ အထဲဝင်ပြီးမှ ပြောလေ သားရန်”

“သားကံရော သားရန်ရော၊ သူ့သားအရင်းတွေ မဟုတ်ကြာ။ ဦးညိုသခင် လက်ပေါ်မှာပဲ ကြီးပြင်းလာကြ၍ ဖခင်အရင်းပဲ ထင် နေသည်။ သားကံတော့ သီလားပဲ၊ နည်းနည်းလေး စိမ်းနေ၏။ မိသားစုနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေတတ်သော သားကံအား သူပို၍ ချစ်မိ၏။ သားရန် လက်လေးကို ဆုတ်ကိုင်ပြီး ထိုင်တော့ သားရန် မျက်နှာပေါ်မှာ အပြီးတောက်တောက်တွေနှင့် မိမိအား ကလေးငယ် တစ်ယောက်ကဲ့သို့ နွဲ့ဆိုးဆိုးချင်ပုံပင်”

“သားရန်၊ ပြောလေကွာ၊ သားငယ် ဘာလိုအပ်နေလဲ၊ ဒက်ဒီ ဘယ်လို ဖြည့်စွမ်းပေးရမလဲ၊ အားမနာပါနဲ့ကွ၊ ပြောပါ”

“ဒက်ဒီဆီမှာ တောင်းဆိုစရာရှိတယ်”

“တောင်းဆိုစမ်းကွာ”

“ခင်းကို လက်ထပ်ချင်ပါတယ် ဒက်ဒီ”

“ခင်းကို ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒက်ဒီ”

“ဒက်ဒီကတော့ ငြင်းပယ်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်းချဲ့ဆန္ဒကလည်း အရေးကြီးတယ်လေ၊ ဒက်ဒီကတော့ ခင်းစိတ်ချမ်း သာစေချင်ပါတယ်၊ ခင်းချစ်မြတ်နိုးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်စေချင်တယ်”

“ကိုကံက”

“ဒက်ဒီ သားနှစ်ယောက်လုံးကို ပြောထားတယ်။ ခင်းကိုတော့ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ရန်ကတော့ ခင်းကို ကူညီ စောင့်ရှောက်နေတာပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သာကံလက်ထဲ အပ်ထားရတာက သားကံ စိတ်တွေ ပိုတည်ငြိမ်လာမလားလို့ပါ။

သားကံရဲ့ စိတ်ထဲမှာ မိမိက ပထွေးတစ်ယောက်ဟု သိနေတဲ့ ပုံပင်။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မိမိအပေါ် မကျေနပ်မှုတွေ ရှိနေသည်။ မိုးမခကြောင့်ပဲ။ မိမိအိပ်ခန်းထဲမှာ ငယ်ချစ်ဦးဇာတ်ပုံ ရှိနေတာနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဇနီးမိုးမခရဲ့ အတွင်းစိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်မှုတွေ ရှိနေခဲ့သည်။ မကြာခဏ ပြဿနာတက်ခဲ့၏။ သားကံက သားကြီးပဲ။ ဦးညိုသခင်အပေါ် မကျေနပ်ချက်တွေ ရှိနေသည်။

“ကိုကံကို ခင်းက ချစ်ခင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ညစ်နေမှာပါ ဒက်ဒီ။ ရန်ပဲခင်းကို ကူညီပါရစေ”

“မင်း မာမိရဲ့ ဆန္ဒပဲရန်။ ဒက်ဒီ ဝင်မပြောချင်ဘူး။ သားကံက လက်မခံဘူးဆိုရင် ရန်ပဲ ကူညီလေ”

“ဒက်ဒီ”

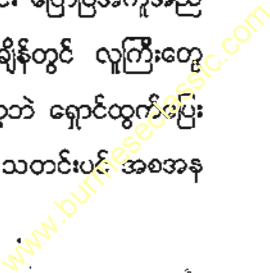
“အိပ်တော့ အထဲဝင်တော့ရန်။ ခင်း ဆုံးဖြတ်ပါလိမ့်မယ်” ဦးညိုသခင် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ ကံကို မိမိစိတ်

ကျေနပ်မှု ရှိစေရန်၊ လိုက်လျောပေးချင်၏။ ခင်းဆုံးဖြတ်ပါစေ၊ ရန်ကတော့ မိမိကို ချစ်ခင်သည်။ ပထွေးဆိုတာလည်း မသိသေးပေ။ ချောချော မင်းသမီးလေးကို ကိုယ် စောင့်ရှောက်နေတယ်။ အရာအားလုံးကိုယ့်အမှားတွေပါပဲ။ ဦးညိုသခင် အိပ်ခန်းထဲရောက်တော့ ဒေါ်မိုးမခ အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲအိပ်နေသည်။

ဦးညိုသခင်ကလည်း ထုံးစံအတိုင်း ချောချောဇာတ်ပုံကြီး ရှေ့မှာ ရပ်သည်။

“ချောချော မင်းသမီးလေး၊ နံနက်ခင်းက ကိုယ့်သမီးလေးဆိုတာ ကိုယ်နဲ့မင်းရယ်၊ ကိုမြခင်းရယ်ပဲသိ...ကပါကွာ၊ ချောချောကို မလွှဲသာ မရှောင်သာလို့ စွန့်လွှတ်ခဲ့ပြီး မင်းအမုန်းတွေကို ခံယူခဲ့ရတာပဲ”

ဦးညိုသခင်က လူကြီးမိဘတွေ သဘောတူတဲ့ မိန်းကလေးကို လက်ထပ်ခါနီးမှ ငယ်ချစ်ဦး ချောချောမှာ မိမိရင်သွေးလေး ရှိနေကြောင်း သိလိုက်သည်။ ချောချောက ဒေါသတွေဖြစ်ပြီး သူမအရှက်အတွက် သူငယ်ချင်း မြခင်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြအကူအညီ တောင်းကာ လက်ထပ်ခဲ့၏။ မိမိသိသွားတဲ့အချိန်တွင် လူကြီးတွေ သဘောတူတဲ့ မိန်းကလေးကို လက်မထပ်တော့ဘဲ ရှောင်ထွက်ပြေးခဲ့သည်။ ချောချောကို ရှာဖွေခဲ့၏။ မတွေ့တော့ သတင်းပင် အစအန

ပျောက်သွားသည်။ ချောချောကို နှောင့်ယှက်လိုတော့သဖြင့် ကလေး အမေ မိုးမခကို လက်ထပ်ခဲ့သည်။

“ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ မင်းက ဘယ်လိုမှ ဖယ်ထုတ်ပစ်လို့ မရတဲ့ ငယ်ချစ်ဦးပဲ။ ကိုယ့်အသက်ခန္ဓာ ရှင်သန်နေသရွေ့ပါကွာ”

ချောချောဓာတ်ပုံကြီးရှေ့မှာ ရပ်မိနေတာက နေ့စဉ်ပင်။ မိမိ ဘယ်ကပဲ ပြန်လာပြန်လာ အခန်းထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် ငယ်ချစ်ဦး ချောချောရဲ့ ဓာတ်ပုံကြီးရှေ့မှာပဲ ရပ်မြဲပင်။ မိုးမခကျေနပ်သည်ဖြစ်စေ မကျေနပ်သည်ဖြစ်ပါစေ မိမိလုပ်နေကျ မပျက်ခဲ့။ နံနက်ခင်းက မိမိ ရင်သွေးလေးပဲ။ သမီးလေး မွေးပြီးမှ ကိုမြခင်းနှင့်ချောချော လင်မယား အဖြစ် နေထိုင်ကြကြောင်း နောက်ပိုင်းမှပဲ မိမိသတင်းကြားရသည်။ မိမိရှာနေခဲ့၏။ ချောချောက မိမိကို အမုန်းကြီး မုန်းတီးနေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ချောချော လူ့လောကကြီးထဲမှာ မရှိမှပဲ သမီးလေး နံနက်ခင်းနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရ၏။ မိမိအချိန်မကျသေး၍သာ ထုတ်ဖော်မပြော ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကိုညို့”

“ဟင်”

“ဒီလောက်ဆိုရင် တော်သင့်ပါပြီရှင်၊ ကျွန်မအတွက်လည်း ထည့်စဉ်းစားမိဦး”

“မင်းအတွက် ကိုယ်ဘာထည့်စဉ်းစားရမှာလဲ၊ မင်းက စည်းစိမ် ဥစ္စာတွေ အပြည့်နဲ့ နေရတာပဲကွ၊ ဟိုကဓာတ်ပုံလေ”

“ရှင်ရင်ထဲက အချစ်တွေ၊ သံယောဇဉ်တွေ အားလုံး ကျွန်မ မရတာပဲ”

“အဲဒါကတော့ မင်းဘယ်တော့မှ မရနိုင်တဲ့ အရာပဲ”

“ရှင်... ရှင် ကျွန်မအပေါ် ရက်စက်လွန်းတယ်၊ ကျွန်မကို ကော်ပတ်ရှပ် တစ်ရှင်နဲ့ လက်ထပ်ထားရတာလို့ ရှင် ထင်ထားရတာ မဟုတ်လား”

“နားပြီးတယ်ကွာ”

“ကိုညို့သခင်”

“တော်ပါတော့ မိုးမခ”

“မင်းကို ငါ အစောကြီးထဲက ပြောထားတာပဲ၊ မင်းလက်ခံ သဘောတူခဲ့တာလေ”

အသံကျယ်ကျယ်လောင်လောင်နှင့် အော်ဟစ်ပြောဆိုနေတဲ့ မိုးမခကို စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်မိသည်။ ကွာရှင်းပြစ်ချင်၏။ သားတွေ မျက်နှာထောက်လို့ပါ။ ပြီးတော့ သမီးလေးနံနက်ခင်းအတွက် ရသင် တဲ့ အခွင့်အရေးတွေ ရရှိဖို့ စီစဉ်ရမည်။ ရုတ်တရက်ကြီး မစီစဉ်လိုသေး၍ အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေခြင်းပင်။ မိုးမခကို ဥပေက္ခာပြုထားကာ

ဓာတ်ပုံကြီး ရှေ့မှာပဲ ရပ်နေသည်။

“မင်းနဲ့ငါ အတူတူ ရှိနေပြီး သမီးလေးကို ကျွေးမွေးပြုစု စောင့်ရှောက်ရမှာပါ။ ကိုယ်အမှားတွေပါ ချောရယ်၊ ကိုယ်တောင်းပန် ပါတယ်နော်”

ထုံးစံအတိုင်း ဒေါ်မိုးမခမျက်ရည်ကျပြီး လက်လျှော့အရှုံးပေးရ သည်။ သားတွေရှေ့ရေးအတွက်ပါ ဖခင်အရင်း မဟုတ်တဲ့ ကိုညိုဆီမဟာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်တွေက ရှိနေ၏။ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ဟိုကောင်မလေး နံနက်ခင်းကိုရော ညှို့ဆက်ဆံပုံက ပိုလွန်းသည်။ အမလေး ဆက်ပြီး မတွေးရဲတော့ဘူး။ ဒေါ်မိုးမခပဲ မျက်ရည်ကျရ၏။ ခံပြင်းဒေါသတွေ နှင့် အိမ်မပျော်သောညကို ဖြတ်သန်းရသည်။

အခန်း (၁၂)

“သားကံ”

“ပြောပါ ဒက်ဒီ”

“ခင်းကို မင်းကားမောင်းသင်ဦးလေ၊ မင်းအတွက်ရော အနှောင့် အယှက်ဖြစ်ရလားကွ၊ ဒက်ဒီကို အားမနာပါနဲ့ ပြောပါ”

“ရပါတယ်၊ ဒက်ဒီ နောက်တစ်ခု ကံထပ်ပြီး တောင်းဆိုချင်တာ နှိုပါတယ်”

“တောင်းဆိုလေ၊ သားကံက ဒက်ဒီဆီမှာ ဘယ်တုန်းကမှ ခင်းဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်တောင်းဆိုခြင်းမှ မရှိတာ၊ ဒက်ဒီဝမ်းသာအားရ လက်ခံရမယ်လေ၊ ‘ဘာလဲပြောကွာ’”

“နံနက်ခင်းကို လက်ထပ်ချင်ပါတယ်”

“ဟင်”

“ကိုကံ”

နံနက်ခင်းကို သူ လက်လွှတ်အဆုံးရှုံး မခံနိုင်တော့။ သူ့စိတ် ခံစားမှုအရ ဒက်ဒီဆီမှာ ပထမဆုံး တောင်းဆိုမိသည်။ ကံငယ်စဉ် ကတည်းက မာမီကြောင့် ဒက်ဒီနှင့် ခပ်ကင်းကင်းပဲ နေခဲ့၏။ ဘာလို အပ်ချက် တစ်စုံတလေမှ တောင်းဆိုခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့။ နံနက်ခင်းဘက်က ချစ်ချစ်မချစ်ချစ်၊ သူ့အရယူထားရမည် ဖြစ်သည်။

“ကိုကံ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာပဲ၊ ခင်းကို အားနာပါဦးဗျာ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်အထိ မြောင် ကျကျ လုပ်သင့်ပါဘူး”

ရန်က အသည်းအသန်ထပြီး တားနေပေမဲ့ ကံကတော့ ဂဗ ဗိုက်တတ်သူမှ မဟုတ်တာ၊ အရင်ကတော့ မာမီဖုန်းတဲ့ နံနက်ခင်းကို ငါက စိတ်အနှောင့်အယှက်တွေ ပေးဖို့ပဲ နှိပ်ကွပ်ပြစ်ဖို့ပဲ ရန်၊ ဒါပေမဲ့ နံနက်ခင်းကို ငါ ရယူပိုင်ဆိုင်ထားချင်တယ်၊ ရန်လက်ထဲ အပါမခံနိုင် အောင် ဖြစ်နေတယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ အချစ်ဆိုတာ ငါ ဘယ်တော့မှ ထည့်စဉ်းစားခဲ့တဲ့အရာ မဟုတ်ပေမဲ့ ငါ ခံစားတတ်နေ ပြီ ထင်တယ်။ နံနက်ခင်းကတော့ ခေါင်းလေးငုံ့ထားသည်။

“ဒက်ဒီဆီမှာ တောင်းဆိုတာပါ၊ နံနက်ခင်းကို လက်ထပ်ပါရစေ”

“ဒီကိစ္စ နံနက်ခင်းပဲ ဆုံးဖြတ်လိမ့်မယ် ကိုကံ၊ ဒက်ဒီကတော့

ငြင်းပယ်စရာမရှိပါဘူး။ အရေးကြီးတာက နံနက်ခင်းရဲ့ ဆန္ဒပါပဲ။ အချိန်တော့ နည်းနည်းလေး စောင့်ပေးကြပါကွာ”

ဘယ်လို ကိုကံလဲ၊ လူကြီးရှေ့မှာ ပေါ်တင်ကြီးပဲ။ ရှက်လိုက် တာ၊ ခင်းထပြီး ထွက်ပြေးချင်သည်။ အမေလေး ဘယ်လိုဖြေရှင်းရ မလဲ။ ကိုကံက ခင်းကို ဘာထင်နေလဲ၊ သူ့ပိုင်ဆိုင်တဲ့ အရပ်တစ်ရပ် လို ပြုမူချင်သလို ပြုမူနေ၏။ ခင်းဆီကနေ ခွင့်ပြုတောင်းဆိုတာမျိုး မရှိဘဲ ချစ်သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အနိုင်ကျင့် ဆက်ဆံနေသည်။ ခင်းကို ချစ်တယ်လို့လည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မပြောဘူး၊ မျက်နှာထား တည်တည်ကြီးနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆက်ဆံတာ အချစ်လား၊ ခင်းကို သက်သက် နှိပ်စက်ချင်လို့ပဲ ထင်တယ်၊ ကိုကံကို မယုံပေ၊ အန်ကယ် ညှို့က မေးရင် ခင်း ဘယ်လိုဖြေရမလဲ၊ ကိုကံကို ခင်း လက်ခံနိုင်ပါ ခလား။ သေချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကံကြောင့် ခင်းရင်တွေ လှုပ်ခတ် တုန်ရီနေသည်။

“နံနက်ခင်း”

“ရှင်”

“မင်း ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်မဟုတ်လား၊ လက်ထပ်ဖို့လည်း ဘာတူတယ် မဟုတ်လား၊ မင်းဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်ပြလိုက်ပါ”

ဒုက္ခပါပဲနော်၊ ခင်း ဘယ်လိုအဖြေပေးရမလဲ၊ အန်ကယ်ညှို့က

ခင်းကို စူးစိုက်စွာ ကြည့်နေသည်။ ကိုရန်က ခင်း မင်းတစ်ချက်တည်း နဲ့ မဆုံးဖြတ်ခဲ့တဲ့ ငြင်းချင်ရင် ငြင်းနိုင်တယ်တဲ့၊ ခင်း ငြင်းလေ၊ ဘာ ဖြစ်လို့ တွေဝေနေတာလဲ။ ခင်းကို သူ ချစ်လို့ လက်ထပ်တာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့မှု မရှိတဲ့လူ ခင်း နှုတ်ဆိတ်နေသည်။

“သားကံ လောလောဆယ်ကြီးတော့ ခင်းဆီကနေ အဖြေ မတောင်းပါနဲ့ဦး၊ တစ်ပတ်လောက် စဉ်းစားပါစေ သမီး၊ ခင်းဆန္ဒနဲ့ လွတ်လပ်စွာ ဆုံးဖြတ်ပါစေ”

“ဟုတ်တယ် ကိုကံ၊ ခင်းကို ဖိအားမပေးပါနဲ့ တောင်းပန်ပါတယ် ဗျာ၊ ခင်းက ရန်တို့အိမ်မှာ မှီခိုနေထိုင်ရတာပဲ”

“မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး ရန်၊ ခင်း ဆုံးဖြတ်လိမ့်မယ်၊ ကောင်းပြီး ခင်း တစ်ပတ်အတွင်း မင်းစဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပါ၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ မင်းကိုပဲ လက်ထပ်ဖို့ ပထမဆုံးအကြိမ် တောင်းဆိုမိတာပါ”

နံနက်ခင်းဟာ ကိုကံရဲ့ အချစ်ဦးပါဟု ပြောဖို့ နှုတ်ခမ်းတွေက စေ့ကပ်သွားသည်။ ဝန်တော့လေးနေ၏။ သူ့ရင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့စကား တွေကို ပွင့်လင်းစွာပြောဖို့ မာမိက ရှိနေ၏။ နံနက်ခင်းကို ခပ်စူးစူး ကြည့်ကာ သူထလာခဲ့သည်။

“ကိုကံက တောင်းဆိုခဲ့တယ်ခင်း၊ သမီးစဉ်းစားပါ၊ မိန်းကလေး တွေအပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မဝင်စားတဲ့ သားကံပါ”

ဒေါ်မိုးမခကတော့ နံနက်ခင်းကို သားကံနဲ့တောင် သဘောမတူ ပါဘူး၊ နံနက်ခင်းကို ပုန်းနေသည်။ သားကံက နှိပ်စက်ဖို့ပဲ လက်ထပ်တာ၊ ရန်ကလည်း နံနက်ခင်းကို ချစ်နေတော့ သားကြီးကံနဲ့ပဲ ဖြစ်စေချင်သည်။

“ခင်း”

“ရှင်”

“ခင်း ဆုံးဖြတ်ပါ၊ သမီးဆန္ဒက အဓိကပဲ၊ ဘာမှ အားမနာနဲ့ ခင်းဘဝရှေ့ရေး ရှိသေးတယ်၊ လက်မထပ်ချင်ရင်လည်း ရတယ်”

ခင်းရှေ့ကနေ အန်ကယ်ညှို့ ကာကွယ်ပေးပါ့မယ်၊ ကိုကံအပေါ် ချစ်ခင်နှစ်သက်နိုင်မှ ဖြေပါ။

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခင်ပျော်ချင်စရာ အချိန်ကာလတွေကို ဖြတ်သန်းဖို့ လိုအပ်နေ သိသေးတယ်လေ”

သမီးလေး နံနက်ခင်းဘဝ ဖခင်စောစီးစွာ ကွယ်လွန်သွားရပြီး ခိုင်နှင့် ဆင်းရဲနွမ်းပါးစွာ နေထိုင်ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။ သမီးကို စောင့် ဆောက်ပေးနေတဲ့ အချိန်မှာ ခင်းပျော်စေချင်သည်။ ခင်းကို ပရုံးလေး ဆက်ကာ အားပေးပြီး ဦးညှို့သခင် ထလာခဲ့၏။ သမီးကို အားနာပြီး အခွင့်ပေးတာမျိုး မဖြစ်ဘူး၊ မိမိအစွမ်းကုန် ကာကွယ်ပေးချင်သည်။

“ခင်း၊ လုံးဝပဲနော်၊ ကိုကံကို မချစ်ဘူး မဟုတ်လား၊ ခင်း

တက္ကသိုလ်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် တက်ဦးလေ၊ ကိုကံက ဒီလို အနိုင်အရမ်းကျင့်တာ ခင်းငြင်းပစ်လိုက်”

လူကြီးတွေ ထွက်သွားတော့ ခင်းနှင့် ရန်ပဲ ကျန်ခဲ့သည် ကိုကံ အနိုင်ကျင့်တာပါ။ အချစ်နှင့် အကြင်နာတွေကို ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မဝင်စားတဲ့သူ၊ ရန်အမြဲတမ်းအရှုံးပေးခဲ့ရတာပါ။ ခင်း မျက်နှာလေး ကို ကြည့်မိတော့ နွမ်းနွမ်းညှိုးညှိုလလေး။ ကိုကံ အတင်းအကြပ် ရန်သည်းခံ မနေနိုင်ပေ။ မာမိကလည်း ကိုကံပဲ ဦးစားပေးရမယ်တဲ့ ခင်း ချစ်နေတာက ရန်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“ကိုရန်နဲ့ အပြင်ထွက်မလား၊ ခင်းသွားချင်တဲ့ နေရာတွေ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ ဘယ်လိုလဲ”

ကိုရန်ကိုပဲ စဉ်းစားလိုက်ရင် ကောင်မလားပဲ၊ ကိုကံနှင့်လက်ထပ်ဖို့အထိ ခင်းကြောက်သည်။ ဒါပေမဲ့လည်း သူမနှုတ်ခမ်းလေးထု နမ်းရှိုက်သူက သူမချစ်သူပဲ ဖြစ်စေချင်နေ၏။ ခင်းအပြင်လည်း မထွက်ချင်ပေ။ ကိုကံအခန်းထဲမှာ ချော်လဲထား၍ ခန္ဓာကိုယ်လေးထဲ နာကျင်နေဆဲပဲ ရှိနေသေးသည်။

“ခင် ဘယ်မှ မသွားချင်ဘူး ကိုရန်၊ နားချင်တယ်”

“ကိုကံကို ကြောက်လို့လား၊ ကိုရန်ကတော့ ခင်းကို အနိုင်ကျင့် တာ လက်မခံနိုင်ဘူး၊ ဒက်ဒီနဲ့ ပြောရမယ်”

“ကိုကံကို ဘာမှ သွားမပြောပါနဲ့၊ ကိုရန်ရယ် ထားလိုက်ပါ၊ ခင်းကြောင့် မိသားစုစင်တွေ ပြဿနာတက်တာ မမြင်ချင်ဘူး”

“ကိုကံက အမြဲတမ်း ဗိုလ်ကျနေကြပဲ၊ အားနာစရာ မလိုဘူး နော်ခင်း၊ ရန်သိပါတယ်၊ ခင်းကြောက်နေတာ မဟုတ်လား”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး ကိုရန်ရယ်၊ အား”

“ဘာဖြစ်တာလဲခင်း”

သူမအထဲတွင် ခါးဆီမှ နာကျင်သွား၍ အားခနဲအော်လိုက်တော့ ကိုရန်လာပြီး ဖေးမကူညီသည်။ ကိုရန်က ကြင်နာတတ်တယ်။ နူးညံ့ ဘယ်၊ ကိုကံပဲ သူမထားပြီး ထွက်သွားသည်။

“ခင်းတစ်ခုခု ဖြစ်နေတာလား၊ ခါးနာနေတာလားဟင်”

“နည်းနည်းပါ”

“ဆေးခန်းပြရအောင် ခင်း ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ခင်းမျက်နှာလေး အရမ်းရှုံ့မဲ့နေတာပဲ၊ ဆေးခန်းသွားရအောင်”

“ဟင့်အင်း၊ ရပါတယ်၊ ကိုရန်ရယ်၊ ခင်းတကယ်ပဲ ဘာမှ မဖြစ်တာပါ”

တကယ့်ကို တာဝန်မဲ့တဲ့ ကိုကံ၊ သူ့ကြောင့် ခင်း ချော်လဲသွား ဘာကို နည်းနည်းမှ အရေးမစိုက်၊ ဝမ်းသာပြီး ရယ်မောနေသေးတယ်။ ဒီတော့ ခင်းကို လက်ထပ်မယ်တဲ့ ပေါ်တင်ကြီး ညှာတာထောက်ထားမှ

မရှိတဲ့ လူကြီး၊ ခင်း အိပ်ခန်းထဲရောက်တဲ့အထိ ကိုရန်က ထူး
တွဲပေးသည်။

“ခင်း နည်းနည်းလေးနာတာပါ။ ဆေးသောက်နေပါတယ်
ကိုရန်၊ ရပါပြီ”

“ခင်း အားမနာနဲ့နော်၊ အကူအညီ လိုအပ်ရင် ပြော ကိုယ်
ကူညီမယ်”

“ကျေးဇူးပဲနော်”

ခင်း စိတ်တွေက တစ်ဖျိုးပဲ။ ကိုရန်နှင့် ပြောဆိုနေရတာ ခံစား
ချက် ကင်းမဲ့နေသလိုပင်။ ကိုကံလို ရင်ခုန်လိုက်ခါမနေခဲ့။ ခင်းကိုယ်
တိုင်ရော ကိုကံအပေါ် သံယောဇဉ် တွယ်ငြိနေပြီလား။ စိတ်ရှုပ်လိုက်
တာနော်၊ ငြင်းဖို့လည်း ခင်း နှလုံးသားက လက်မခံနိုင်၊ ပြီးတော့
ခင်းမှ လက်မထပ်ချင်သေးတာပဲ။ ငြင်းပစ်မယ် ကိုကံနဲ့တော့ မဖြစ်ပါဘူး။
ခင်းအိပ်ခန်းထဲ ဝင်လိုက်တော့ သူ့ကို ခင်းခုတင်ပေါ်မှာ အခန့်သား
အိပ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အမလေး ရှင်၊ ရှင် ဘာဝင်လုပ်နေတာလဲ၊ တံခါးကို ဘယ်
လို ဖွင့်လဲဟင်”

“မင်းကရော တံခါးကို သော့ပိတ်သွားလို့လား”

“ဟင်...”

“ရန်နဲ့ တော်တော်လေး စကားကောင်းနေတယ် ထင်တယ်၊
ငါ ရောက်နေတာကြာပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အားနာလို့၊ ဟိုလေး ခါးကလည်းနာနေလို့ပါ”

သူ့အကြည့်တွေအောက်မှာ ခင်းခန္ဓာကိုယ်လေး သေးငယ်ကျုံ့ဝင်
သွားသလို သူ့အမိန့်တွေကို နာခံချင်သွားသည်။ ရှင်မှာ အင်အားတွေ
နို့နေသလိုပဲ။ ခင်းက အင်အားတွေအပြည့်နဲ့ ရင်ဆိုင်ချင်တာပါ။
ကြည့်လေ သူများအခန်းထဲကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဝင်အိပ်နေသည်။
ယဉ်ကျေးမှု မရှိတဲ့သူ၊ သူ့အကြည့်တွေက မာမာထန်ထန် ကြောက်စရာ
ကောင်းလိုက်တာ။ ခင်း မောင်းမထုတ်ချဲ့ သူ့ အထင်မလွဲအောင်ပင်
ခင်း တခုတ်တရ ရှင်းပြနေသည်။

“ရော”

“ဟင် ဘာလဲ”

“ဆေး မင်းခါးနာနေတယ် မဟုတ်လား။ ငါ နည်းနည်းတော့
ညှာတာ ထောက်ထားတတ်ပါတယ်၊ နံနက်ခင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ခင်း ဆေးသောက်ဖို့ ရေပါ ငါ ခပ်ထားတယ်၊ အားလုံး
အဆင်သင့်ပဲလေ”

သူ့စိတ်က နံနက်ခင်းနှင့် ရန်တို့ရင်းနှီးသွားမှာ စိုးရိမ်ကြောင့်တူ

နေတာ ဆေးပေးဖို့အကြောင်းပြပြီး နံနက်ခင်းဆီလာတာ၊ အခန်းက သော့ပိတ်မထားဘဲ ပွင့်နေသဖြင့် ဝင်အိပ်နေသည်။ တကယ်တော့ သူကလေး ဆန်းနေတာလား။ လူတွေနှင့် ကင်းကင်းနေတတ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း နေရတာ နှစ်သက်သူ၊ နံနက်ခင်းကို သူ့အနားမှာ စကားတွေအများကြီးပြောပြီး နေစေချင်သည်။ မာမိက နံနက်ခင်းကို မုန်းတီးနေခဲ့၏။ သူ့ရင်ထဲမှာ ခင်းကို မမုန်းတော့ လက်ထပ်ချင်တာလည်း လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမှာ ကြောက်လို့ပါ။ ခင်းဆေးသောက်ဖို့ သူ့အသေ အချာ ကူညီနေသည်။

“နံနက်ခင်း”

“ရှင်”

“မင်း ငါနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ လက်ခံနိုင်လား”

“ဟို...ဟို”

“လက်ခံလိုက်၊ လုံးဝ မငြင်းနဲ့နော်”

“ရှင်”

“ဘာရှင်းလဲ”

“အမလေး”

ခင်း ပန်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သဖြင့် အထိတ်တလန့် အော်မိပြီး ရုန်းဖယ်ပစ်တော့ ကိုကံ့လက်တွေက ပိုမိုတင်းကြပ်သွားသည်။

“မင်း ငါကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မရွေးချယ်ရဘူး၊ မင်း ငါ့ဘောင်းဆီမှုကို လက်ခံပါ နံနက်ခင်း”

သူ့ဆတ်ခနဲ ကျောခိုင်း ထွက်ခွာသွားသည်။ ခင်း ရင်မောပြီး အိပ်ရာပေါ် ခွေခွေလေး ပုံကျသွား၏။ ခင်းအပေါ် မညှာမတာ ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း ဆက်ဆံနေတဲ့လူကို ခင်းက လက်ထပ်ဖို့အထိ လက်ခံရမှာလား။ ရှင် အရမ်းလွန်တယ်၊ အန်ကယ်ညှို့က ခင်းကို အရေးပေးလွန်းလို့ ရှင်က မနာလိုဝန်တို့ဖြစ်ပြီး ခင်းကို အနိုင်ကျင့် ဆက်ဆံနေတာ မဟုတ်လား၊ ခင်း... ငြင်းပြစ်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“လက်ထပ်ပြီးရင်တောင် ကလေးမယူရဘူး၊ တစ်နှစ်လောက်ပဲ
ပေါင်းရမယ်၊ မင်း ကွာရှင်းပစ်လိုက်”

ချောချောရဲ့ သမီးကို ဒေါ်မိုးမခ ချွေးမအဖြစ် တစ်သက်လုံး
လက်မခံနိုင်ပါဘူး။ မုန်းလိုက်တာ ကိုညို့ကိုတောင် ဒင်းက ဖမ်းစားဖို့
ကြိုးစားနေတာ၊ ညစဉ် မိမိဘဝ စိတ်သောကတွေ ခံစားရသည်။
ရဲရဲတမျှပဲ ဒေါ်မိုးမခ ဘယ်လောက်ပဲ နားလည်လက်ခံထားရပါစေ
ကိုညို့ရင်ထဲမှာ ငယ်ချစ်ဦးက နေရာအပြည့် ယူထားတာ။ မကျေနပ်မိ။
ချောချောသမီး ရောက်လာတော့ ကိုညို့့ ဟန်မဆောင်နိုင်အောင်
ပြာယာခတ်နေတာ၊ ဂရုတစိုက်နေတာ ဘယ်လောက်အမြင်ကတ်ဖို့
ကောင်းနေလဲ၊ ဒေါ်မိုးမခ ဒေါသတွေ အလိပ်လိုက် တက်နေရသည်။

“နံနက်ခင်းကို နုလန်မထူနိုင်အောင် နှိပ်ကွပ်ပြစ်လိုက်စမ်းပါ။
တစ်နှစ်ပဲ၊ သားဒက်ဒီဆီက အမွေအနှစ်တွေ လုပ်ငန်းတွေရမှ နံနက်ခင်း
ကို ကွာရှင်းပစ်လိုက်”

မာမိပြောသလိုပဲ နံနက်ခင်းကို သူ စွန့်ပစ်နိုင်ပါ့မလား၊ အချိန်
တိုင်းမှာ နံနက်ခင်းကို သူများလက်ထဲ ပါသွားမှာကိုပဲ ကံစိုးခိုင်းနေသည်။
မာမိကတော့ နံနက်အပေါ် ကံမုန်းတီးနေဖို့ အမုန်းတရားတွေ ရိုက်သွင်း
နေ၏။ ထိုအမုန်းတရားတွေကို သူကြားချင်သည်။ ဆန္ဒကင်းမဲ့ဘုကာ
မာမိစကားလုံးတွေကို ရပ်တံ့ပစ်ဖို့ တားဆီးပိတ်ပင်လိုသည်။

အခန်း (၁၃)

“ကံ မာမိ ပြောထားပြီးပြီနော်၊ နံနက်ခင်းဆိုတဲ့ကောင်မကို
မင်းချစ်ဖို့ မလိုဘူး။ မာမိဘဝတစ်လျှောက်လုံး မျက်ရည်ကျခဲ့ရတာ၊
မင်းအဖေကြောင့်ပဲထား၊ ကံ၊ ခုထိ ကိုညို့့က သူ့ငယ်ရည်းစားဘက်က
ပဲ ရပ်တည်နေတာ၊ လွမ်းဆွတ်တမ်းတနေတုန်းလေ”

မာမိမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်ပြည့်နေတာ ကံ မမြင်ချင်
ဆုံးပင်။ နံနက်ခင်း သူ အမုန်းတီးဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်သင့်
တယ်။ ဒက်ဒီကိုယ်တိုင်ကလည်း နံနက်ခင်းအပေါ် လိုအပ်တာထက်
အယုအယ အကြင်နာတွေ ပိုလွန်းနေသည်ဟု ထင်သည်။ မင်းကို ငါ
လက်ထပ်ရမယ်၊ ဒက်ဒီပဲ မင်းနဲ့ သက်ဆိုင်သွားမှာ ကြောက်ရတယ်ကွ၊
မာမိကြော့နာကျင်နေမှုတွေကို ကံ ဘယ်တော့မှ မေ့ဖြစ်၍ မရခဲ့။
မာမိက သူ့လက်ကို ဆုတ်ကိုင်ထားသည်။

“မာမိဆန္ဒတွေ အားလုံး ဖြစ်စေရပါမယ်၊ ကံအနားယူတော့ မယ် မာမိ”

“နားပါ၊ သားကံက မာမိဆန္ဒကို အသိဆုံးသားပါကွယ်၊ မာမိ ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့သားကြီးပါ”

ကံက မာမိနှင့် သောကဒုက္ခတွေကို မျှဝေခံစားလာသူပင်၊ မာမိကြောင့်နာကျင်မှုတွေ ပြေပျောက်စေဖို့ လုပ်ဆောင်ပေးလိုတဲ့ဆန္ဒ ပြင်းပြီစွာ ရှိခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး ဒက်ဒီကိုပင် ကံ မုန်းတီးနေခဲ့၏။ နံနက်ခင်းလာတော့ မာမိပြန်ထွက်သွားသည်။

“နံနက်ခင်း မင်းကိုလည်း ငါ့မုန်းရမယ်၊ မချစ်သင့်ဘူး၊ မိန်းမ ဆိုရင် မာမိကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းမကိုမှ ချစ်ဖို့ မကြိုးစားခဲ့ဖူးကွ၊ မာမိ အပေါ် ငါ့အချစ်တွေ မလျော့စေချင်လို့လေ”

မှန်ထဲမှာက ဆံပင်တွေက ဖွာလဲကြိကာ ညှိုးနွမ်းရင့်ရောင့်နေ သည်။ ဒက်ဒီကုမ္ပဏီမှာ မန်နေဂျင်ဒါရိုက်တာ ဖြစ်နေတဲ့ သူ့အလုပ် မသွားတာပင် တစ်လလောက် ဖြစ်နေ၏။ ဒက်ဒီနှင့်တွဲပြီး အလုပ် လုပ်ရတာ စိတ်မသက်သာ ဖြစ်နေသည်။ သီးသန့်ခွဲပေးဖို့ ဒက်ဒီက ခွင့်မပြုခဲ့။ ဒက်ဒီတစ်ယောက်တည်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ အားလုံး ချုပ်ကိုင်ထားသည်။ အမွေတွေ၊ လုပ်ငန်းတွေ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေအားလုံး

သူလုံးဝ မမက်မောရတာပါ။ မာမိကြောင့် မာမိကို ယူပေးဖို့ပဲရင်ထဲမှာ အေးစက်နာကျင်နေသည်။

“နံနက်ခင်း မင်းတွေဝေနေတယ် မဟုတ်လား၊ မင်းဘာဖြစ်လို့ အဖြေကို ချက်ချင်း မပေးရတာလဲကွ”

တစ်ခန်းလုံးကို ဖောက်ထိုးမိုးမျှော် ဖြစ်သွားအောင် လုပ်ပစ် ချင်လောက်အောင် ပေါက်ကွဲနေသည်။ နံနက်ခင်း ချော်လဲသွားတဲ့ ဒဏ်ရာကြောင့် နာကျင်နေ၏။ ဆေးရောသောက်ရဲ့လား နံနက်ခင်း အတွက် စိတ်ပူပင်နေရတာပင် မကျေနပ်၊ ကံကို လက်ထပ်ပါမယ်လို့ အဖြေမပေးနိုင်တာပဲ ဒေါသဖြစ်ရသည်။

“မချို့ မချို့”

“မချို့”

အိမ်ဖော်ကောင်မလေး မချို့အား သူ အော်ဟစ်ခေါ်လိုက်သဖြင့် မချို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာသည်။

“ရှင် အစ်ကိုကြီး”

“နံနက်ခင်းကို သွားခေါ်လာခဲ့၊ ငါ့အခန်းထဲမှာ သန့်ရှင်းရေး လာလုပ်ပေးလို့”

“ဟို အစ်ကို မမလေး ခင်းက ခါးနာနေတယ်တဲ့”

“မသိဘူး၊ ငါ့အခန်းထဲ အခုလာခဲ့လို့ ခေါ်လိုက်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

မရှိကတော့ မာမိကို ပြန်ပြောမှာပဲ အစ်ကိုကြီးက နံနက်ခင်းကို အတင်းအကြပ်ခေါ်ပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခိုင်းတယ်လို့။ မာမိက ဒါမှ နံနက်ခင်းကို သူ့အနားမှာ နေခွင့်ပြုမှာပါ။ နံနက်ခင်း ရောက်လာသည်။

“ကိုကံ ဘာဖြစ်လို့ ခင်းကို နှိပ်စက်ချင်နေတာလဲ၊ ခင်းကိုယ်တွေ့ လက်တွေ့ နာနေတယ်၊ ချော်လဲထားတဲ့ ဒဏ်ရာက မသက်သာဘူးလေ”

“မင်း ဆေးသောက်ထားတယ် မဟုတ်လား၊ ခင်း”

ခင်းတဲ့ အမြဲတမ်း နံနက်ခင်းဆိုတဲ့ နာမည်ကို မာမာထန်ထန် ခေါ်နေတတ်တဲ့ ကိုကံက ခင်းတဲ့၊ သူမက အိမ်မှာရှိတဲ့ အလုပ်သမားတွေနှင့်အတူ အလုပ်တွေ၊ လုပ်ပေးချင်သည်။ အတော်ပဲ၊ ခင်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့ ဖုန်စုတ်စက်ကို ယူလာသည်။

“မလုပ်နဲ့တော့”

“ရှင်”

“ဒီလောက်သန့်နေတဲ့ အခန်းကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဦး မလို့လား”

“ကိုကံပဲ လုပ်ဆို”

“ထိုင်”

“အလုပ်မရှိရင်လဲ ခင်းပြန်တော့မယ်”

“ထိုင်စမ်းပါ ခင်း”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ ကိုကံရဲ့”

“အလုပ်မရှိအလုပ်ရှာပြီး ခင်းကို နှိပ်စက်တာလား”

“ဟုတ်တယ်”

ခင်း စုစုအောင့်အောင့်လေး ထိုင်သည်။ သူ့အမိန့်တွေကို နာခံ ချင်နေတာက ခင်းဆန္ဒ ဖြစ်နေ၏။ ထိုင်ပြီး သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်ရင်း ကြောက်စိတ်တွေ ပျောက်သွားသည်။ ကိုကံက ချောဆယ်။ မျက်နှာက ယောက်ျားပီသသူ ဖြူနုဝင်းဖန့်ဖန့် အသားအရေနှင့် နီစွေးသော သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ တိကျပြတ်သားမယ့်ပုံ။ မာထန်အည်တင်းလွန်းတဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အချစ်တွေ ရှိမနေဘူးဟု ခင်း သင်မှတ်နေသည်။ ခင်းကို သူလက်ထပ်ဖို့ တောင်းဆိုတာ မုန်းလို့ပဲ နေ၏။ အခုမှ ရောက်လာတဲ့ ခင်းက ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ သခင်ဖြစ်နေခဲ့လို့လား၊ ခင်းကို သူ စိုက်ကြည့်သည်။

“ငါက မင်းကို ငါ့အနားမှာ နေစေချင်လို့ ခေါ်ထားတာလေ ခင်း”

“ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် အခန်းထဲမှာ ခင်းနေသင့်ဘူး ထင်တယ်”

“မင်းနဲ့ကိုယ်က လက်ထပ်တော့မှာပဲ”

“ရှင်”

“မင်းငြင်းဆန်လို့ မရဘူးခင်း”

“ဘာဖြစ်လို့ မရမှားလဲကိုကံ ခင်း ဘဝ တစ်ခုလုံးအတွက် အလွယ်တကူ ဆုံးဖြတ်ရမှာလားဟင်”

“အင်း”

“ဘာရှင်”

“မင်း ငြင်းရင်လည်း ငါက ရအောင် လက်ထပ်မှာပဲခင်း”

“အချစ်မရှိဘဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အနိုင်ကျင့် လက်ထပ်တာ ယောက်ျားပီသတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အမူအကွင်း မဟုတ်ဘူးနော်၊ ခင်း အရမ်းမှန်းတယ်”

ခင်း ဒေါသတွေ ဖြစ်ချင်နေပေမဲ့ သူ့အမိန့်ကို ဆန့်ကျင်ပြီး သူ့အခန်းထဲကနေ ခင်းထွက်မသွားခါး နှုတ်ခမ်းလေးဆီမှ မေးကျမနှင် ဒေါသပျော့ပျော့စကားလုံးတွေ အဖြစ်ပဲ ထွက်လာသည်။ ကိုကံက ပြုံးသွား၏။ ကြည့်စမ်း ကိုကံ အပြုံးက ကိုကံ့မျက်နှာကို နဖတ်ချောမောသွားစေသည်ဟု ထင်သည်။

“ရှင် ဘာရယ်တာလဲ ကိုကံ၊ ကျွန်မက ရှင်အတွက် အရမ်း လှောင်ပြောင်ရယ်မောစရာ ကောင်းတဲ့ သတ္တဝါလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာ”

“မင်းရောက်လာမှ ငါ့ဘဝ အရမ်းစိုပြည်သာယာလာတယ် ခင်း”

“ခင်း သွားတော့မယ်”

“ထိုင်နေ”

“မထိုင်ဘူး သွားမယ်”

“အား”

ခင်း ရုတ်တရက်ထလိုက်စဉ် ခါးဆီမှ နာကျင်စူးရှတဲ့ ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရပြီး ပြန်၍လဲကျသွားသည်။

“ခင်း ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အား... ကျွတ် ကျွတ်”

သူ့လဲကျသွားတဲ့ နံနက်ခင်းကို ပွေ့ထူမည်ပြုစဉ် အပြင်မှာ မာခွီခြေသံကို ကြားလိုက်ရ၍ ခင်းကို မထူဖြစ်တော့ ခြေသံက သူ့ငယ်စဉ်လေးကတည်းက အလွတ်ကျက်မိနေတဲ့ မာခွီခြေသံပါ။ နံနက်ခင်းအား ယုယ ထွေးပွေ့၍ မဖြစ်နိုင်တော့၊ သူ့လက်တွေကို ပြန်ထုတ်သိမ်းသည်။

“မင်း သိပ်ပြီး မာယာတွေ မများစမ်းပါနဲ့၊ နံနက်ခင်း ထပ်မံပါဟား... ဟား”

“ရှင်...ရှင် အရမ်းရက်စက်တာပဲ၊ ခင်းကို ဘာဖြစ်လို့ နှိပ်စက် ချင်ရတာလဲ၊ ခင်းအပေါ် ဘာဖြစ်လို့ မုန်းတီးနေရတာလဲ”

“ကွီ”

အခန်းတံခါးက ပွင့်လာပြီး အခန်းဝမှာ မာမိလာရပ်သည်။ မချိုက သူ့အခန်းထဲတွင် နံနက်ခင်း ရှိနေကြောင်း ပြောပြ၍ မာမိ လာရောက် အကဲခတ်ခြင်း ဖြစ်နိုင်၏။ ခင်းလဲ ပြုံးကျနေရာမှ ထသည်။

“ခင်း ဘာဖြစ်တာလဲကွယ်၊ သားကံ ခင်းကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်ခိုင်းတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် မာမိ၊ မကြာခင် ကဲ့ရဲ့ဇနီးဖြစ်တော့မယ့် မိန်းမ တစ်ယောက်မှာ မိန်းမပီသတဲ့ အရည်အချင်းတော့ ရှိသင့်တယ်လေ”

“သားကံ မင်း မင်း ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ၊ အန်တီမခ တောင်းပန်ပါတယ်၊ သားကံ စိတ်က တစ်ခါတလေ၊ ကြမ်းတမ်း တတ်တယ်၊ ငယ်ငယ်လေးထဲက ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ကင်းကင်းနေပြီး အလိုမကျတတ်ဘူး”

နံနက်ခင်း မျက်နှာရှုံ့မဲ့မဲ့လေးနှင့်ထကာ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ခွင့်လွှတ်စကားပင် ပြောမသွားခဲ့၊ ကံဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲဖြစ်ချင်လာ၏။ လောကကြီးက ဘာတွေလဲ၊ ကုံအတွက် အကောင်းဆိုတာတွေ

နီးတီးထားတာမျိုး မရှိဘူးလား၊ သူ့နှလုံးသားတွေထဲကနေ ချစ်မြတ် နှစ်သက် မိန်းကလေးကိုတောင် ချစ်မြတ်နိုးခွင့် မရှိတော့ဘူးလား၊ မာမိက အပြုံးတွေ ဝေနေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနှင့် ရယ်မောနေသည်။

“သားကံ တော်တယ်၊ နံနက်ခင်း မျက်နှာရှုံ့မဲ့နေတာပဲ၊ မာမိ ဆင်သားပဲ၊ အပြတ်ပညာပေးပစ်စမ်းပါ ကွယ်နော်”

တကယ်တော့ နံနက်ခင်းက အပြစ်ကင်းမဲ့သူလို ကုံစိတ်က မိန်းမထင်မှတ်လာတယ်။ သူ့အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ်အထိ ဒက်ဒီအား နှင်အရင်းကဲ့သို့ ထင်မှတ်ကာချစ်ခင်ခဲ့သည်။ တစ်နေ့ဒက်ဒီနှင့် မာမိ ဩဿနာ ဖြစ်နေသံ ကြားရပြီး သူ ဒက်ဒီတို့အိမ်ခန်းထဲ ဝင်မိစဉ် ထမင်းစားခန်း တွေ့လိုက်ရတာက လူတစ်ရပ်စာရှိသည့် မိန်းမချောချော တစ်ယောက်ရဲ့ ဓာတ်ပုံကြီးပင်၊ ဒက်ဒီအပြင်ထွက်သွားတော့ မာမိက ပြောသည်။

“ဒါ သူ့ငယ်ချစ်ဦးဓာတ်ပုံလေ။ မာမိနှစ်ပေါင်းများစွာ ကြေကွဲ နေတာ တစ်နေ့တစ်နေ့ဒီမိန်းမရှေ့မှာရပ်ပြီး တမ်းတမ်းတတ လွမ်းဆွတ် နေတာ”

“ကံ ဒယ်ဒီကို ပြောမယ်”

“မပြောနဲ့၊ ပြောလို့လည်း လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုညိုက သားရဲ့ ပထွေးပဲ”

“ဘာပြောတယ် မာမိ”

“မာမိကို ကလေးနှစ်ယောက်အမေတဝန်နဲ့ သူ့လက်ထပ်ခဲ့တာ သားတို့အဖေ ဆုံးသွားလို့လေ။ သနားပြီး တာဝန်ယူခဲ့ပေမဲ့ သူ့ထံ ချစ်ဦး ဓာတ်ပုံကြီးကို ချိတ်ဆွဲခွင့် ပြုရမယ်တဲ့။ မာမိသဘောထား လက်ခံတာ”

“ဒယ်ဒီက ပထွေးဟုတ်လား။ သားကတို့ ညီအစ်ကိုရဲ့ အမေ အရင်းမဟုတ်ဘူးလား မာမိ”

“မဟုတ်ဘူး ပထွေးဘဲ။ သားတို့အတွက် မာမိကြိုက်နှစ် သည်းခံနေရတာပါ။ အဟင်...ဟင်...ဟင်”

ထိုအချိန်ကစပြီး ကံ့ရင်မှာ ဒဏ်ရာအနာတရနှင့် လောကဉာဏ် အား မကျေနပ်တော့။ ညီလေးရန်က ဒက်ဒီအား ဖခင်အရင်းမှထွက် နှံ့ဆိုးဆိုးချင်နေတာ မြင်ရလျှင် ရန်ကိုပင် ကံ ခပ်စိမ်းစိမ်း နေထိုင် ပြုမူလာခဲ့သည်။ မာမိရဲ့ မကျေနပ် ခံပြင်းဒေါသတွေနှင့် ရင် ဓာတ်တဲ့ စကားလုံးတွေကို ကံ အမြဲတမ်း ကြားနေခဲ့ရ၏။ ဒက်ဒီ ပထွေးဟု သိလိုက်တဲ့အချိန်က ကံ့ဘဝ ငိုးမှောင်ကျသော အချိန်တွေ ဖြစ်ခဲ့သည်။

“သားကတို့ ဒယ်ဒီက နံနက်ခင်းကိုတောင် ကြံစည်နေသေး ပဲ။ မာမိတောင် မသင်္ကာတော့ဘူး”

“မာမိ”

“အရမ်း အဖြစ်သည်းလွန်းနေလို့ နံနက်ခင်း ဆန္ဒမပါဘဲ ငယ်လိုအကြောင်းကိစ္စကိုမှ သဘောမတူဘူးတဲ့။ ခင်းကို စိတ်အနှောင့် အယှက် မပေးမိဖို့ သားကံကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြထားတဲ့။ နောက်ခင်းက သူ့ဘဝမှာ အရေးအပါဆုံးပဲတဲ့”

မာမိစကားတွေကို ဆက်ပြီး မကြားလိုတော့ပေ။ ဒက်ဒီက သူ့လုပ်ချင်တာပဲ ဇွတ်တရွတ် လုပ်တတ်သည်။ ပြောလိုတော့ မရဘူး။ နောက်ခင်းက ဒက်ဒီငယ်ကျွမ်းဆွေရဲ့သမီး ဒက်ဒီ ချစ်မြတ်နိုးရဆုံး သမီးအရဲ့ ကိုယ်ပွားပဲ။ မာမိက သားကံ ရှေ့ဆက်လုပ်အားပေးတယ် ဆိုပြီး အားပေးရင်း ပြန်ထွက်သွားသည်။

အခန်း (၁၄)

ကိုကံကို မချစ်ဘူး၊ မုန်းတယ်၊ မုန်းတယ်၊ ခင်းကို မတရား အနိုင်ကျင့် နှိပ်စက်တာ၊ ရှင့်ကို လက်ထပ်ဖို့ စိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်တော့ဘူး မုန်းလိုက်တာ”

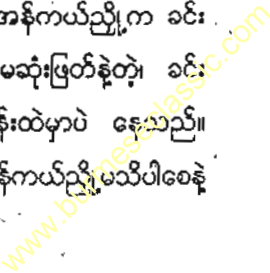
ခင်း အခန်းထဲ ပြန်ရောက်တော့ ရင်တွေတစ်ခုလုံး ပေါက်ကွဲ မတတ် နာကျင်လောင်မြိုက်ခြင်းဖြင့် အလိုမကျစွာ အိမ်ရာပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ ခေါင်းအုံးတွေ ဖက်လုံးတွေ စောင်တွေကို အသံတိတ်ဖြင့် ဆွဲယူပြစ်ပေါက်ရင်းဖြင့် နှုတ်ခမ်းတွေမှလည်း ဒေါသတကြီး ရေရွတ် မိသည်။

“ရှင် လွန်တယ်၊ အရမ်းလွန်တာပဲ၊ ကျွန်မမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ၊ ရှင့် ဒက်ဒီက အရေးပေးနေလို့လား၊ ကျွန်မမှာ အားကိုးမှီခိုရာ မရှိလို့ ရှင်သိရဲ့လား”

ကိုကံနှင့် လုံးဝမပတ်သက်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ အန်ကယ် ညှို့့က ခင်းကို ဂရုတစိုက် ရှိလွန်းတာနဲ့ အညှိုးကြီးကြီး မတရား အနိုင်ကျင့်ရလား၊ တော်ပါပြီ။ အန်ကယ်ကို ပြောမယ်၊ ခင်းကိုကံနဲ့ မပတ်သက်ချင်တော့ဘူးလို့ ဟုတ်တယ်၊ ရှင်နဲ့ အကင်းရှင်းဆုံး နေရမှာပဲ၊ ကိုရန် အကြင်နာတွေ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်တွေ ပြည့်ဝနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ၊ အရမ်းနူးညံ့တယ်၊ အနုပညာသမားကိုရန်က ခင်း စိတ်နဲ့ အနီးစပ်ဆုံးပဲ၊ ရှင့်ကို ရွေးချယ်မယ့်အစား ကိုရန်ကိုပဲ ရွေးချယ်မယ်၊ ခင်း မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံကျ လာသည်။

“မင်းကမေ့ မကြာခင် ငါ့ဇနီး ဖြစ်တော့မယ် ခင်း၊ အိမ်ရှင်မ တစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ္တရားတွေ တတ်ကျွမ်းနေရမယ်”

ကိုကံ စကားတွေက ဘယ်လောက်အထိ ဖော်ကားနေလဲ၊ မညှာမတာ ပြောချင်သလို ပြောနေသည်။ ခင်က ရှင့်ဇနီး ဖြစ်လာမလား၊ ဝေးသေးတယ်၊ ငြင်းပစ်မယ်၊ ရှင့်ကို ကျွန်မဘဝတစ်သက်တာအတွက် ဘယ်တော့မှ မရွေးချယ်ဘူး၊ စောင့်ကြည့်နေ အန်ကယ်ညှို့့က ခင်း ဆန္ဒပဲတဲ့ ဘာကိုမှ အားနာထောက်ထားပြီး မဆုံးဖြတ်ခဲ့တဲ့၊ ခင်း တစ်နေ့ကုန် ဘယ်သူနှင့်မှ မတွေ့ဘဲ၊ အခန်းထဲမှာပဲ နေသည်။ အန်တီမခ ရောက်လာပြီး ခင်းကို ချောနေ၏။ အန်ကယ်ညှို့့မသိပါစေနဲ့

တဲ့၊ ကိုယ်ကံက ဒီလိုပဲ အလိုမကျတတ်တဲ့ ကောင်လေးတဲ့၊ ဆေးသောက်ပြီး အနားယူလိုက်သဖြင့် ခင်း ခန္ဓာကိုယ်မှာ အနာအကျင့် တွေပျောက်ကင်းသွားသည်။

“ခင်းလေး အောက်ထပ်ဆင်းပါဦးနော်၊ မိသားစုတွေဆိုတဲ့ အချိန်မှာ ခင်းထွက်မလာရင် ကိုညို့က ကိုကံကို ဒေါသထွက်မှာပါ”

နံနက်ခင်း ညည်းလေးသိပ်ပြီး မာယာများပြမနေစမ်းပါနဲ့အေ၊ ငါက ညည်းကို ချွေးမတော်မယ် ထင်လား၊ ညည်းကို သတ်ပြစ်ချင် နေတာတဲ့၊ နံနက်ခင်းကို ချောမော့ပြီး အောက်ထပ်သို့ ခေါ်လာခဲ့ သည်။

“ခင်း ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်၊ နေမကောင်းဘူးလား၊ မျက်နှာလေး ညှိုးနေသလိုပဲ”

သမီး မျက်နှာလေးညှိုးငယ်နေသည်ဟု ဦးညို့သခင် ထင်သည်။ ကိုကံ့ကြောင့်လား၊ ဒီကောင်က မိမိအား ပထွေးဟု သိထား၏။ မခ ပြောပြထားပုံက။ မိမိအိပ်ခန်းထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ဓာတ်ပုံအတွက် မခနှင့် မိမိအမြဲတမ်း ပဋိပက္ခဖြစ်ရသည်။ သားကံ တွေသွားခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ပင် ကိုကံနှင့် စိမ်းသွားရသည်။

“ခင်း ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ အန်ကယ်ညို့ နည်းနည်းလေး နေ မကောင်းဖြစ်ချင်လို့ပါ”

“ဆေးခန်းပြုလေ၊ ခင်းဘာဖြစ်နေလဲ၊ ကိုယ်ရောဂူလား ပြစမ်း” သမီး တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ ဦးညို့သခင် အစိုးရိမ် အပူပင်ဆုံးပင်၊

ခင်း နဖူးလေးကို စမ်းတော့ ကိုယ်က နည်းနည်းလေးနွေးနေသည်။

ဘာတွေ မရှိသဖြင့် တစ်ကောင်ကြွက်မလေးလေးကို မိမိတယုတယ ခြစ်စောင့်ရှောက်လိုခဲ့၏။ တစ်နေ့တော့ မိမိက ဖခင်အရင်းဆိုတာ

ပြောပြရမည် ဖြစ်သည်။ လောလောဆယ်တော့ ဒက်ဒီပြောမပြနိုင် သေးဘူး။ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသေး၏။ သားတွေကိုလည်း ညွှာထောက်ထားနေ၍ ဖြစ်သည်။

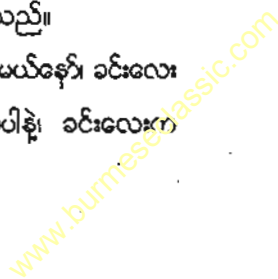
“မခ၊ ဒေါက်တာ့ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ပါ၊ ခင်း ကိုယ်ပူနေတယ်၊ နှစ်ခိုက်ပါ”

“ဟုတ်လား ခင်း ပြစမ်း၊ အန်တီမခ စမ်းကြည့်မယ်” နံနက်ခင်းရဲ့ နဖူးနှင့် လက်ကို စမ်းကြည့်တော့ ကိုယ်က

နည်းနည်းလေး နွေးစပ်စပ်ပါ။ အဖြစ်သည်းလွန်းတယ်၊ ကြည့်ပါဦး ဘယုတယနဲ့ ကိုရန်ရောက်လာတော့ ပိုဆိုးသွား၏။ ဒေါ်မိုးမခ သည်းခံ

အရတပင် ဒေါသတွေ ပွင့်ထွက်မတတ် ဖြစ်ရသည်။

“အန်တီမခ၊ ဒေါက်တာ့ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ပေးမယ်နော်၊ ခင်းလေး မကောင်းရင်လည်း ပြောလေကွယ်၊ အားမနာပါနဲ့၊ ခင်းလေးက အန်တီမခတို့ အရိပ်မှာ ဖိုခိုနေရတဲ့ ကလေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခင်းအတွက် မပူပါနဲ့၊ အဖျားက နည်းနည်းလေးပါ”
“ခင်းနော်၊ လူတွေကို အားနာပြီး ကြိတ်မှိတ်ခံစားမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ကိုရန်နဲ့ ဆေးခန်းသွားပြမလားဟင်”

“ရပါရယ် ကိုရန်၊ ခင်း ဘာမှ သိပ်မဖြစ်ပါဘူးနော်၊ စိတ်မပူပါနဲ့”

ကိုကံရော အောက်ထပ်သို့ ဆင်းမလာပေ၊ ခင်းနေရတာ စိတ်မဖြောင့်၊ ကိုရန် တယုတယ လုပ်နေတာ၊ ကိုကံမြင်တွေ့သွားမှာ ကြောက်မိနေသလိုပင်၊ ရှင်က ခင်းကို ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက်အထိ လွှမ်းမိုးနေနိုင်ရတာလဲ၊ ရှင့်အမိနဲ့တွေ့၊ ရှင့်ဆန္ဒတွေကို ခင်းမလွန်ဆန်နိုင်နေတာ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ဒီလိုအခြေအနေတွေကို ခင်း အရင်းမုန်တီးတာရှင် သိရဲ့လား၊ ကိုကံကို မျှော်နေမိသည်။

“ခင်း ခဏလေးနော်၊ ကိုရန် ဒေါက်တာ့ဆီ ဖုန်းဆက်မယ် ခဏနေရင် အခန်းပြန်ပြီး အနားယူနေနော်၊ ဒက်ဒီရော ခင်းကို ပြောပါဦး၊ အားနာပြီး အရာရာကြိတ်မှိတ် ခံစားနေတာ ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ ရန်ပြောသလို ဒီမှာ ခင်း အားနာရမယ့် ကိစ္စ မရှိဘူးနော်၊ ဖိသားရလို့ပဲ သဘောထားပါ၊ ဘာမဆို လိုအပ်တာပြော ခင်းကြိတ်မှိတ်နေပြီး ကြီးမားတဲ့ ပြဿနာတွေ အခက်အခဲတွေ ဖြစ်ရမှာတော့ အန်ကယ်ညှို့ မလိုလားဘူးကွယ်”

အမလေး အဖြစ်သည်းနေလိုက်ကြတာ၊ သားအဖနှစ်ယောက်လုံး ပြာယာခတ်ကာ တစ်ယောက်က တယုတယ အားပေးနှစ်သိမ့်နေပြီး တစ်ယောက်က ဆရာဝန်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်နေ၏။ ကိုယ်ပူတာက နည်းနည်းလေး ဒေါ်မိုးမခ တယ်လိုမှ တားဆီမရ၊ သားကံလည်း အောက်ထပ် ဆင်းမလာပေ။ နံနက်ခင်းက သားကံကို ငြင်းမှာပဲ၊ သားရန်ကို ရွေးမလား မဖြစ်ဘူး၊ နံနက်ခင်းကိုတော့ ချွေးမတော်ဖို့ မဖြစ်နိုင်၊ ကိုရန်က ပျော့တယ်၊ နံနက်ခင်း မာယာဖျားသမျှ နွားတစ်ကောင်လို ခံရမှာ၊ ပြီးတော့လည်း ကိုညှို့ငယ်ရည်းစားရဲ့ သမီး၊ တစ်သက်လုံး စိတ်သောကတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာပါ၊ ဒင်းကို အမွေတွေက ပေးဦးမယ်၊ ကိုညှို့ရင်ထဲမှာ မသိမရှိတာ နှစ်ပေါင်း များစွာခံစားနေခဲ့ရသည်။

“ရန်”

“မာမီ”

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ အဖြစ်သည်းနေတာလဲ၊ ခင်းနဲ့ မဆိုင်ဘူးလို့ မာမီပြောထားတယ်နော် ရန်”

“ကိုကံက မတရားအနိုင်ကျင့်နေတာပါ မာမီ၊ ခင်းကမှ ကိုကံကို မနှစ်သက်တာပဲ၊ ခင်းနဲ့ ကိုရန်ကို မပတ်သက်ဖို့တော့ တောင်းပါနဲ့”

“ရန်”

“ရန် မလိုက်နာနိုင်ဘူး မာမီ”

“မင်း မင်းဘယ်တော့မှ မာမီဆန္ဒတွေကို နားလည်သိတတ်မှု မရှိတဲ့သားပဲ။ မင်းကို မာမီပြောထားမယ်နော်၊ အစ်ကိုချစ်သူကို မလှနဲ့လို့”

“ကိုက် ချစ်သူမှ မဟုတ်တာပဲ မာမီ၊ ခင်းက ကိုက်ကိုတောင် ကြောက်နေတာပါ”

“ကိုက်က ဘယ်တုန်းက သူ့ဆန္ဒကို တောင်းဆိုဘူးလဲ ရန်၊ မင်း နောက်ဆုတ်ပါ။ နောက်မှ မာမီအဆိုး မပြောနဲ့နော်”

“ရန် မဆုတ်ဘူး”

“ရန်”

“ကိုက်က အမြဲတမ်း ဦးစားပေးရတယ်၊ ရန်ကိုလည်း ညီအဖြစ် ဘယ်တော့မှ ငဲ့ညွှာမှု မရှိဘူး။ ကိုက် ဘာကို မကျေနပ်နေတာလဲ၊ ဒက်ဒီမှာရော ညီမှာရော ဘာအဖြစ်တွေ ရှိနေလို့လဲ”

“တိတ်စမ်း ရန်၊ အစ်ကို ဆိုတာ မင်းလေးစားရမယ့်လူ၊ မင်းဘာမှ ဝေဖန်ပြောဆိုစရာ မလိုဘူး ရန်၊ မင်း သေသေချာချာ မှတ်ထား၊ နံနက်ခင်းနဲ့ ကံ လက်ထပ်မယ်”

“နံနက်ခင်း ဆန္ဒပဲ မာမီ၊ ခင်းဆန္ဒနဲ့ပဲ ဆုံးဖြတ်ပါစေ”

“ရန် ပေါက်ကွဲစွာ အော်မိသည်။ မာမီက အမြဲတမ်း ကိုက် ဘက်ကပဲ နံနက်ခင်းက ကိုက်အတွက် ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်ရတာလဲ၊ ရန်က ဒီလို အခွင့်မရတာလဲ၊ ရန်ကတော့ ခင်းကို ဘယ်လိုမှ ဥပေက္ခာ မပြုနိုင်ဘူး၊ ချစ်တယ်၊ ရန် အရမ်းချစ်တယ်၊ ခင်း ရွေးချယ် မှာက ကိုက် မဖြစ်နိုင်ပေ။ ရန်လိုတတ်တဲ့ ကိုက်အပေါ် ခင်း ဘယ်လို နည်းနဲ့မှ မနှစ်သက်နိုင်ပေ။ ဒေါက်တာရောက်လာ၍ ခင်း အိပ်ခန်းထဲ အထိ လိုက်ပို့သည်။

“မောင်ရင်တို့ အိမ်က လူတွေ အခုတလော နေမကောင်း ဖြစ်နေကြပါလား”

ဒေါက်တာက ခင်းကို စစ်ဆေးတော့ သူ့စိတ်တွေ လှုပ်ရှားပြီး စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်နေ၍ သူပဲ မာမီပြောသလို အဖြစ်သည်းနေတာပဲ လား၊ ခင်းက နည်းနည်း ဖျားတာပါ။ အန်ကယ်ညှို့နဲ့ ကိုရန် စိတ်ပူပြီး ဒေါက်တာကို ခေါ်တာပါ။ အားနာပါတယ်ဟု ပြောသည်။ အဖျားတိုင်း ကြည့်တော့ အဖျား သိပ်မရှိပေ။ မင်း စိတ်တွေ လှုပ်ရှားစရာ ရှိနေ လားတဲ့။ ကိုယ်ပူတာ စိတ်ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့၊ ကိုက် ကြောင့်ပဲ ဖြစ်မှာ၊ ခင်းကို စိတ်သောကရောက်အောင် လုပ်နေတယ်၊ ရန်ကာကွယ်ပေးချင်သည်။ ဒေါက်တာပြန်သွားတော့ ခင်း လက်လေး ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး အားပေး၏။ ခင်းက ရပါတယ်၊ ရန်ရယ်တဲ့။ ခင်း

ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးတဲ့၊ အနားယူတော့မယ်ဆို သူ ပြန်ထွက်လာသည်။

ကိုရန် ပြန်ထွက်သွားမှ ခင်လည်း စိတ်သက်သာရာ ရသွားသလိုပင်။ ခင်း စိတ်တွေကိုပင် ခင်း နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ ကိုကံ ငြိမ်သက်နေ၍ တစ်မျိုးပဲ၊ ကိုရန်နှင့် သူမ ခံစားမှု ကင်းမဲ့လွန်းနေ၏။ ကိုရယ် ခင်း အပြစ်လား။ အကြင်နာတွေနဲ့ ခင်းအပေါ် ဂရုတစိုက်ရှိတဲ့ ကိုရန်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ခံစားချက် မရှိပေ။ ကိုကံ ငြိမ်သက်နေသည်။ ခင်း ဒုက္ခရောက်နေရင် ရှင်ကျေနပ်တာပဲ မဟုတ်လား။ ကိုကံ ခင်း ကားမောင်းသင်ပါမယ်၊ ကိုကံကို လက်ထပ်ပါမယ် ဟု ပြောချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေကို မျှသိပ်ထားရသည်။ ခင်းတစ်ယောက်တည်း ဆရာဝန်က ပြောသွားသလို စိတ်ကြောင့်ပဲ၊ ကိုယ်က ပူချင်နေတာလား။ နေရတာတမျိုးကြီးပဲ။ ကိုကံ ငြိမ်သက်နေတော့လည်း ခင်း သတိရ တမ်းတမိသည်။ ခင်းကို စိတ်ဆိုးသွားပြီလား။ ဒီလူကို ခင်း ဘာဖြစ်လို့များ မမုန်းရတာလဲ၊ အန်တီမခ ရောက်လာပြန်သည်။

“ခင်း နေကောင်းလား။ ဆရာဝန်ကတော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ အန်တီသားကံကြောင့်များလားကွယ်”

“ကိုကံရောဟင်”

“ငြိမ်နေတယ်၊ အန်တီမခက သားကံကို ဖေးမကူညီပေးနိုင်တဲ့

နီးကလေးတစ်ယောက် ရှိနေစေချင်တယ်၊ ခင်း ဖြစ်နိုင်မလားဟင်”

“ရှင်...”

“ကိုကံကို ရွေးချယ်စေချင်တယ်ကွယ်”

“ကိုကံက ကိုကံကလေ”

“ခင်းကို ချစ်ပါတယ်၊ သူက အချစ်ဆိုတာကိုပဲ၊ ဖော်မပြု ဆတ်တာပါကွယ်၊ သားကံကိုပဲ ခင်း ရွေးပေးပါနော်၊ အန်တီ ဘက် ဆိုက်တာ မဟုတ်ပေမယ့် သားကံကို ပျော်စေချင်တာပါ”

ကိုကံက ခင်းကို နှိပ်စက်နေတာရော အန်တီမခ သိခဲ့လား။ သူက လူတွေကို မုန်းတီးနေတာပါ။ ခင်းကိုယ်တိုင်လည်း ကိုကံကိုလေ ချစ်မိနေပြီ ထင်တယ်၊ ကိုကံနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်း အမြဲတမ်း နာကျင် ကြေကွဲနေတာပါနော်။

“သားကံ အနားမှာပဲ ခင်းနေပေးဖို့ အန်တီမခ တောင်းဆို ဒါရစေ”

“ရှင်”

“သားကံရဲ့ တောင်းဆိုမှုတွေကို လက်ခံပေးပါခင်း ရွေးချယ်ပေးပါ”

“ကိုကံကို ခင်းကြောက်တယ်၊ အရမ်းကြောက်တယ်”

“သည်ခံမပေးနိုင်ဘူးလား ခင်းရယ်”

ခင်းကို ဒေါ်မိုးမခ တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့် သားကံအား ရွေးချယ်ဖို့ ပြောနေသည်။ ရန်နှင့် မဖြစ်ဘူး၊ နံနက်ခင်းကြောင့် သားရန်က မိမိကိုပင် ဆန့်ကျင်ပြောဆိုချင်သည်။ စိတ်တွေ ပူလိုက်တာ နံနက်ခင်းရောက်လာတာတည်းက ဒေါ်မိုးမခ ပိုပြီး စိတ်သောကလေး ရောက်ရ၏။ ကိုညိုက အလွန်အမင်း အရေးပေးနေတာကပင် ခံပြင် နေရသည်။

“သားကံကိုပဲ ရွေးပါခင်း၊ သားကံ လူ့လောကကြီးထဲမှာ ပျော်ရွှင်သွားအောင် အကူအညီတွေ ပေးပါနော်”

“ခင်းလည်း ကြိုးစားကြည့်ချင်ပါတယ်၊ ကိုကံ ပျော်ရွှင်ကြည့် နူးအောင် လုပ်ပေးချင်ပါတယ်”

“သည်းခံပေးပါနော်၊ ခင်း သားကံရဲ့ တောင်းဆိုမှုတွေကို ခင်း လိုက်လျော လက်ခံပေးပါ”

အနိတီမခရဲ့ တောင်းဆိုမှုတွေကို ခင်း အစောကြီးထဲက လက်ခံ သဘောတူချင် ခဲ့တာပါနော်၊ ကိုကံရဲ့အချစ်တွေကို ခင်း မျှော်လင့်တောင့်တနေပါတယ်။ ကိုကံရော၊ အခန်းထဲမှာ ဘာလေ့ လုပ်နေလဲဟင်၊ ခင်းဆီကိုပင် ရောက်မလာဘဲ ငြိမ်သက်နေတာလား လူတွေကို ခင်းဘာဖြစ်လို့များ မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာလဲ၊ ခင်း သိချင်လိုက်တာ၊ ကြင်နာယုယတတ်တဲ့ ဖခင် မိခင်တွေရယ်၊ စည်းစိမ်

ချမ်းသာတွေရယ်၊ ကိုကံမှာ ရှိနေတာပဲလေ၊ ကိုကံ ဘာလို့ မကျေနပ် နေတာလဲ၊ ဘယ်သူ့ကိုလဲဟင်၊ ကိုကံအား လက်ခံဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ် ထားသည်။

အခန်း (၁၅)

“သား ကံကို လက်ခံဖို့ မာမီ တိုက်တွန်းလိုက်ရတာကွယ်
ခင်းက ရွေးချယ်မှာပဲ။ သားကံ၊ ကျန်တာက မင်းတာဝန်ပဲနော်”

ခင်းက သူ့ကို ရွေးချယ်လိုက်မှာပင် ကံစိတ်ပူနေသည်။
မာမီက ခင်းကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းဖို့ပဲ။ ကံဒီနေ့ ကုမ္ပဏီကို သွားရမည်
ဖြစ်၏။ ခင်း နေမကောင်းဘူးဆိုတော့ သူ့အပြင်သွားဖို့ပဲ ပြင်ဆင်
နေသည်။

“သားကံ ခင်းဆီကို သွားလေ၊ ရန်အပေါ် သံယောဇဉ်
တွယ်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ မင်း အမိအရကိုင်းထားရမယ်၊ သားကံ
ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ကုမ္ပဏီကိုပါ”

“ခင်းကို ကားမောင်းသင်ပေးလေ သား၊ ခင်းအလုပ်ကိစ္စတွေ
လည်း မင်းပဲ တာဝန်ယူပါ”

“ခင်းမှ နေမကောင်းသေးတာပဲ။ ကံ ကုမ္ပဏီကိုပဲ သွားမယ်၊
ဒီနေ့တော့ ခင်း အနားယူပါစေ မာမီ”

မာမီစကားတွေကို ဆက်ပြီး နားမထောင်လိုတော့ဘဲ ကံထွက်
ထာပြီး ကားမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ နံနက်ခင်းကို မာမီဘယ်လို
တောင်းလုံးတွေနဲ့ တောင်းပန် တိုးလျှိုးခဲ့လည်းဆိုတာ ကံသိနေ၏။
အံ့ကို မရွေးချယ်ပါနဲ့တော့ ခင်းရယ်၊ မင်းကို အချစ်တွေ အကြင်နာ
တွေ၊ အယုအယတွေ ကိုယ်ပေးစွမ်းနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းကို
နှိပ်စက်ရမှာ၊ ကိုယ် မလုပ်ချင်ဘူးကွာ၊ နံနက်ခင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး
ထထဆုံးအကြိမ် မာမီဆန္ဒအတိုင်း တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်မလာခဲ့။
ခင်းကို စိတ်သောကရောက်အောင် ကံမလုပ်လိုတော့ဘဲ ဒက်ဒီဆန္ဒ
နှင့် ထပ်တူနေသည်။ ကုမ္ပဏီရောက်တော့ အလုပ်ထဲမှာ ကံစိတ်
တွေကို နှစ်ထားမိ၏။ ခင်းကို မေ့ပစ်ချင်တယ်။ မပတ်သက်လိုတော့ပေ။
နံနက်ပဲ မင်း လက်ထပ်လိုက်ပါခင်း ကံကို မရွေးချယ်ပါနဲ့။ သူ့စိတ်
ဆွေက အရင်ကထက် ပူလောင်သည်။

“သားကံ”

“ဒယ်ဒီ”

“ခင်းကို ကားမောင်းသင်ပေးဖို့ မင်း အဆင်မပြေရင် ရန်ကိုပဲ
သွားအပ်ပေးလိုက်ရမလား”

“ကောင်းပါတယ် ဒယ်ဒီ”

“သားကံကိုလည်း စိတ်အနှောင့်အယှက်တွေ မဖြစ်စေချင်တာပါကွယ်၊ ကံက အေးအေးဆေးဆေး နေချင်တာလေ”

“ရပါတယ်ဒက်ဒီ”

“သားကံ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေပါ၊ ခင်းကို မင်းလက်ထပ်ခွင့် တောင်းတာလည်း မင်းဆန္ဒ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လားကံ”

ဒက်ဒီကို ဆတ်ခနဲမော့ကြည့်မိသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ အချစ်တွေ မရှိဘူးဆိုတာ ဒက်ဒီက သိနေပုံပင်။ ပထွေးဆိုတာ သိလိုက်တဲ့အချိန် တွင် ဒက်ဒီက မာမိုအပေါ် မတရားလုပ်နေသည်ဟု ထင်မြင်နေခဲ့ပြီး မုန်းတီးနာကျည်းစိတ်တွေ ဝင်နေခဲ့သည်။

“ကံ”

“ပြောပါဒယ်ဒီ”

“နံနက်ခင်းက သားကံကို မရွေးချယ်နိုင်ဘူးထင်တယ်၊ ဒက်ဒီ ကတော့ နံနက်ခင်း ဆန္ဒမပါဘဲ၊ ဘာကိုမှ လုပ်မပေးနိုင်ဘူး နံနက်ခင်း လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်နေပါစေ၊ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စဖြစ်နေလို့ သားကံဘက်က စိတ်လျော့ပြီး နံနက်ခင်းနဲ့လက်ထပ်ဖို့ တောင်းဆိုတာ ရုပ်သိမ်းပေးလိုက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ ဒက်ဒီ၊ ကံ နောက်ဆုတ်ပါတယ်”

“အချစ်မပါတဲ့ ဒီမိထောင်ရေးကို မတည်ဆောက်ချင်ပါနဲ့ သားကံ၊ တစ်သက်လုံး စိတ်သောကတွေ ခံစားရင်ဆိုင် ဖြတ်သန်းရတာ စိတ်ပျက်စရာကောင်းတယ်ကွ”

မာမိုကို မချစ်ဘဲနဲ့ အချစ်မပါဘဲ ဒယ်ဒီလက်ထပ်ခဲ့မိလို့ နောင်တရနေတာ မဟုတ်လား၊ ဇနီးမယားတစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်တွေ ကို ဒက်ဒီဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်ချင်းမစာနိုင်ရတာလဲ သူ ငြိမ်နေသည်။

“အဓိကတော့ နံနက်ခင်းကို စိတ်မထိခိုက်စေချင်တာပဲ၊ ခင်း လက်ထပ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်းအစား ဒက်ဒီ အဖြေပေး လိုက်တာပဲကံ”

ကောင်းပါတယ် ဒယ်ဒီ၊ ကံကလည်း နံနက်ခင်းကို လက်မထပ် ချင်ပါဘူး အချစ်မပါတာမဟုတ်ဘူး ဒယ်ဒီ၊ ချစ်လို့ပါ၊ နံနက်ခင်းကို စိတ်သောကတွေ ရောက်အောင် မလုပ်ချင်တာပါ၊ အရမ်းချစ်လို့”

နံနက်ခင်းကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ကို ကြောက်နေသည်။ မင်း မရွေးချယ်ဘူး မဟုတ်လား၊ မင်း ရွေးချယ်မှာက ရန်ပဲ။ မင်းကို ကြင်နာတဲ့ ချစ်တဲ့ရန်လေး၊ ကံတစ်နေ့လုံး စိတ်တွေပူလောင်ပေါက်ကွဲ ကာ ဒီမိကို မပြန်ချင်တော့ပေ၊ တစ်ခါတရံ ကံစိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးတဲ့ အခါ ဒီမိမပြန်ဘဲ တစ်ပတ်လောက် ဟိုတယ်တစ်ခုခုမှာ နေထိုင်သတ် သည်။ မာမိုကို စိတ်ပူလို့သာ ဒီမိပြန်နေတာပါ။ သူ မာမိုအိမ် ဖုန်း

ဆက်းလိုက်၏။ ကံအိမ်မပြန်ဘဲ တစ်ပတ်လောက် အပြင်မှာ နေမည့် အကြောင်း ပြောသည်။

“သားကံ ပြန်လာပါ။ မင်းမရှိရင် မာမိ ဘယ်လိုနေရမလဲ၊ ခင်းက သားကို ရွေးချယ်မှာပါ။ မာမိအတွေ့အကြုံအရ ခင်းက မင်းကို ချစ်နေပြီ”

“တစ်ပတ်လောက်ပဲ နေမှာပါ မာမိ၊ ကံ စိတ် ပင်ပန်းလို့ပါ။ ကံ အနားယူချင်တယ်”

“မင်းကို ခင်းက ရွေးချယ်ရင်ဘယ်လို လုပ်မလဲ၊ လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူ လက်ခံရင်ရော၊ မာမိပြောထားပြီးပြီး သားကံ၊ ခင်းက လက်ခံမှာပါ”

“သားကံ ပြန်မလာဘူး၊ မာမိ တစ်ပတ်ထဲပါ။ မာမိကို သား ကြာကြာကြီး ပြစ်မထားရက်ပါဘူး”

သူ ဖုန်းချပစ်သည်။ နံနက်ခင်းရဲ့ ရွေးချယ်မှုကို ကံ မလိုလား တော့ မင်းလက်ခံတာကလည်း ငါ့ကို ကြောက်လို့ အားနာလို့ မဟုတ် လား။ အချစ်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါကတော့ ရွှေကြောင်ကြောင်နဲ့ မင်း နှလုံးသားတွေကို အကြမ်းပတမ်း အတင်းအကြပ် အနိုင်ကျင့်ပြီး မတောင်းခံလိုတော့ပေ။ မင်းချစ်တဲ့သူကိုပဲ ရွေးချယ်ပါ နံနက်ခင်းရယ် ကိုကံ ကျေနပ်ပါတယ်လေ။ သူ အိမ်မပြန်တော့ဘဲ ဟိုတယ်မှာပဲ

နေသည်။

ဒေါ်မိုးမခကတော့ ခင်းက ရန်ကို ရွေးချယ်မှာ စိုးရိမ်မိသည်။ ဒီကောင်လေး ရန်က အခုတလော အမေ့ကိုပင် ဆန့်ကျင်ပြောဆို ချင်နေ၏။ မဖြစ်ဘူး၊ ရန်နဲ့ သဘောမတူနိုင်ဘူး။ သားကံကိုလည်း အနားယူစေချင်သည်။

“အန်တီမခ”

“ဟင် ခင်း”

“ဥစ္စာအတွက် ခင်းလည်း အန်တီမခနဲ့ ပြင်ဆင်ပေးချင် လို့ပါ”

“ခင်း နေကောင်းသွားပြီလား၊ အနားဆက်ယူနေပါကွယ်၊ စားစရာတွေ အပေါ်ကို ပို့ပေးပါ့မယ်”

“ဟင်အင်း ခင်းနေကောင်းသွားပါပြီ၊ အန်တီမခကို ကူညီပါ ရစေ”

ခင်း တွေ့ချင်နေတာက ကိုကံပဲ၊ ဒီနေ့ ကုမ္ပဏီကို သွားသည်။ အန်ကယ့်ညို့ ကုမ္ပဏီမှာ ကိုကံက မန်နေဂျာတဲ့၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း တွေမှာတော့ ဦးဆောင်နိုင်အောင် အစွမ်းအစရှိသည်တဲ့၊ ညထမင်းစား မှာ ကိုကံနှင့်တွေ့ဖို့ ရင်ချန်နေသည်။ ကိုကံက ချစ်ချစ် မချစ်ချစ် ခင်းကတော့ ချစ်နေပြီသိလား၊ ခင်း အန်တီမခနှင့် ညဗာအတွတ်

ပြင်ဆင်ပေးနေ၏။ အန်တီမခကို ခင်းလေးစားတာက အိမ်ရှင်-
ပီသခြင်းပင်။ အလုပ်သမားတွေ ရှိနေပါလျက်နှင့် မိသားစုအတွက်
ကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင် ကျွေးမွေးတတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ခင်းလေး၊ အန်တီမခကို အတုယူပြီး လေးစားတဲ့အချက်ကလေး
မိန်းမပီသတာပဲ။ ကိုယ့်ခင်ပွန်း၊ ကိုယ့်သားသမီးတွေကို ကိုယ်တိုင်
ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်ပေးတဲ့သူမို့လေ”

ညည်းက ငါ့ကို လေးစားပြီး အတုယူတယ် ဟုတ်လား
နံနက်ခင်း ငါကတော့ ညည်းကို မုန်းတယ်။ ငါ့ယောက်ျားရဲ့နှလုံးသား
ထဲမှာ နေရာအပြည့် ပိုင်စိုးထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့လေ
ကိုညှို့ကရော ညည်းကို သူ့ငယ်ချစ်ဦးအစား တိတ်တိတ်လေးကြိတ်ပြီး
ချစ်ချင်လည်း ချစ်နေနိုင်တာပဲ။ ညည်းပါ ထပ်ရောက်လာတော့ ကျွပ်
ကတော့ ကိုညှို့ရင်ထဲကနေ အပြီးအပိုင် မောင်းထုတ်ခံထားရသူပါ
အေ၊ ကျွပ် တစ်သက်လုံး နာကျင်ကြေကွဲရပါတယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာပဲ
မိမိကတော့ နံနက်ခင်းကို ဘယ်တော့မှ ချစ်ခင်စွာ လက်ခံနိုင်မှာ
မဟုတ်တော့။ နံနက်ခင်းက သားကံကို ချစ်နေပြီထင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ်
ရန်ကြောင့်လားပဲ ကိုညှို့ကြောင့်ပဲလား။ ဒေါ်ဖိုးမခ စိတ်အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်နေသည်။

“အန်ကယ်ညှို့၊ ဘာဟင်းတွေ ကြိုက်လဲဟင်၊ ရန်ကတော
ဘာကြိုက်လဲ”

“သားအဖနှစ်ယောက်က အကြိုက်ခြင်း တူတယ်လေ၊ အသုတ်
စုံတွေကြိုက်တယ်၊ ဘာပဲသုတ်သုတ် အရမ်းကြိုက်ကြတာ”

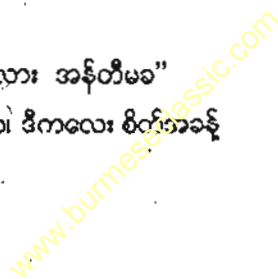
“ဟုတ်မယ်နော်၊ အန်တီမခ စိစဉ်တာအားလုံး အသုတ်တွေက
များတယ်”

ကိုကံဘာကြိုက်တာလဲဆိုတာ သိချင်၍ တခြားသူတွေအကြိုက်
ကို စပြီးမေးရသည်။ ကိုကံ ဘာကြိုက်လဲဆိုတာ ဆက်မေးဖို့ ခင်း
နှုတ်ဆိတ်နေ၏။ ဘာဖြစ်လို့များ မသိဘူး၊ ရင်တွေတုန်လာသည်။
အန်တီမခကလည်း မဖြေဘူး။ အန်ကယ်ညှို့တို့ ထမင်းပိုင်းမဟာက
အသုတ်တွေ များတယ်၊ သားအဖနှစ်ယောက် အကြိုက်တူတယ်ဆိုတော့
ကိုကံတော့ မပါဘူးထင်တယ်။ ခင်းအကဲခတ်မိသလောက် ကိုကံက
အစားအစာကို သိပ်များများမစားဘဲ ထသွားတတ်သည်။

“ခင်းရေ၊ ပန်းကန်တွေ မှောက်ပြီးထားနော်၊ ဒီနေ့တော့
ကိုကံက ပြန်မလာဘူး၊ ဟိုတယ်မှာပဲ အိပ်မယ်၊ ပန်းကန်လေးချပ်ပဲ
ချထားနော်ခင်း”

“ကိုကံက ဟိုတယ်မှာ အိမ်မှာဟုတ်လား အန်တီမခ”

“အင်း စောစောက ဖုန်းဆက်တယ်လေ၊ ဒီကလေး စိတ်အခန့်
မသင့်ရင် ဟိုတယ်မှာ နေတတ်တယ်”

ကိုကံ ဘာဖြစ်လို့ ဟိုတယ်မှာ နေရတာလဲ။ ခင်းကြောင့်လား ကိုကံဘယ်လောက်ပဲ ခင်းကို အနိုင်ကျင့်နေပါစေ၊ ကိုကံဆန္ဒ အတိုင်းပဲ ဖြစ်စေချင်ပါတယ်။ အန်တီမခမက ညဇာစားဖို့ အိမ်သားတွေကို သွားခေါ်သည်။ ကိုကံမရှိတော့ ခင်းရင်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီး ဖြစ်နေသည်။

“ခင်းလည်း ဝိုင်းကူညီတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ထိုင်ကြ”

ကိုကံ ဘာကို မကျေနပ်လို့ ဟိုတယ်မှာ သွားနေရတာလဲ၊ ဟင်း...ခင်းက ကိုကံကို လက်ထပ်ပါမယ်လို့ ပြောမလို့ပါ။ ခင်းရွေးချယ်မလို့လေ။ ကိုရန်က ခင်းပန်းကန်လေးထဲကို ဟင်းတွေ ခပ်ထည့်ပေးသည်။ ကိုကံဆိုရင် ခင်းကို အရေးအရာပင် မလုပ်၊ တစ်လောကလုံးကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတဲ့ ကိုကံက ကိုရန်ကြောင့် ခင်းကို အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် လက်ထပ်ဖို့ တောင်းဆိုတာပါ။ ကိုကံ စိတ်ထဲမှာ ခင်းကို မုန်းချင်သလောက် မုန်းနေပါစေ။ ခင်းရွေးချယ်မယ့် လက်ထပ်မယ့် ကိုကံ စိတ်တွေ ပျော်ရွှင်တက်ကြွမှုတွေပဲ မြင်တွေ့ချင်တယ်။ သူမ စားရတာ အရသာ မဲ့နေသည်။

“ခင်း”

“ရှင် အန်ကယ်ညှို့”

“သား ကံတောင်းဆိုထားတဲ့ ကိစ္စ၊ သားကံကိုယ်တိုင် နောက်ဆုတ်သွားပါပြီလို့ အန်ကယ်ကို ပြောတယ်လေ”

“ဟင်”

“ခင်း စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ မလိုတော့ဘူး။ ကြောက်နေစရာလည်း မလိုတော့ဘူး။ ကိုကံစိတ်ထဲမှာလည်း အရွံ့တိုက်ချင်နေတာပါ။ ခင်းကို မချစ်ပါဘူး”

“ရှင်”

“ကိုညှို့ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ သားကံ ဒီလိုပဲပြောလား”

“ဟုတ်တယ် မခ၊ သားကံပြောလိုက်တာ ခင်းကို လက်ထပ်ပါမယ်လို့ တောင်းခဲ့တာ ပြန်ရုတ်သိမ်းပါတယ်နော်”

ကိုကံရယ် ခင်းကို မချစ်ဘဲနဲ့များ ရက်ရက်စက်စက် ပြန်ရုတ်သိမ်းသွားတာလား။ ခင်းအဖြေပေးမလို့ပါ။ ကိုကံနဲ့ လက်ထပ်ပါမယ်လို့လေ။ ခင်းရင်တွေ ပူလောင်မြို့က်သွားသည်။ ကိုကံက ခင်းကို မချစ်တူးဆိုတာ သေချာသွားပြီပဲ။ အန်တီမခမ ပြန်ပြီး စဉ်းစားပါဦးဆိုတော့ မင်းသားကြီးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲတဲ့။ ခင်း ဆက်ပြီး စားသောက်ရန် အစားတွေက လည်းချောင်းဝမှာ တစ်နေသည်။

“ခင်း ကျောင်းတက်ဖို့ ကိစ္စတွေ ရန်ပဲလုပ်ပါ။ ကားမောင်းတည်း သင်တန်းမှာပဲ သွားတက်နော်”

“အန်ကယ်ညှို့၊ ဟိုလေ ကိုကံနဲ့ တွေ့ချင်ပါတယ်၊ ခင်းကြောင့်လေ”

“ကိုကံက ခင်းကို မချစ်ပါဘူး၊ ကိုကံနဲ့လဲသားက မာကျောတယ်၊ ခင်း ကံကောင်းတယ်မှတ်၊ အားနာစရာမလိုဘူးခင်း၊ ရန်အားလုံး ကူညီပါ့မယ်”

“ရန်၊ မင်းကို ကံအပေါ် ဘာဖြစ်လို့ သံယောဇဉ်ကင်းမဲ့တဲ့ စကားတွေ ပြောရတာလဲ၊ သားကံနဲ့ခင်းတွေ့ပါစေ”

“တွေ့စရာမလိုတော့ဘူးခင်း၊ ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှ မထားနဲ့ ခင်း ကျောင်းတက်ဖို့ ကိစ္စပဲ လုပ်ပါ။ ဒီမှာ ခင်း အားနာစရာ မရှိဘူး နော်”

ကိုညှို့ ရှင်ကရော ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နံနက်ခင်းကို သားကံ ရသွားမှာ စိုးရိမ်နေသလိုပင်။ ရှင်ကရော ခင်းကို ဘယ်လိုစိတ်တွေနဲ့ ခင်တွယ်နေတာလဲ၊ ဒေါ်မိုးမခ စဉ်းစားနေသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ဒေါသတွေ တအံ့ခွေးခွေး ဖြစ်နေရ၏။ နံနက်ခင်းအား ရန်နှင့် မနီးစပ် စေလိုပေ၊ မိမိကို ဘယ်လောက်ပဲ အထင်ကြီး လေးစားတယ်ပြောပြော နံနက်ခင်းကိုတော့ မိမိမချစ်မနှစ်သက်နိုင် မှန်းသည်။

အခန်း (၁၆)

“ကိုယ့်သမီးလေးကို ဘယ်လို ထုတ်ဖော်ပြောရမလဲချော၊ ကိုယ်တယုတယနဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ထွေးပွေ့ထားချင်တယ်၊ အန်ကယ်ညှို့အစား ဒက်ဒီလိုခေါ်စေချင်တယ်၊ ကိုယ့်မိသားစု ယုံကြည်အောင် ရှင်းပြချင်တယ်၊ ချောရယ်၊ မင်းအပေါ် ကိုယ်ရက်စက်သမျှ သမီးအပေါ် ကောင်းပြချင်တယ်”

ချောချောဓာတ်ပုံကြီးရှေ့မှာ ဦးညှို့သခင် ရပ်နေမိသည်။ မိမိ ညစဉ်ပြုလုပ်နေကြ ဝတ္တရားပဲ၊ သမီးလေး သူ့လက်ထဲရောက်လာတာ တော့ မိမိအရမ်းဝမ်းသာပြီး တယုတယ ကျွေးမွေးပြုစုလိုသည်။ သမီးလေး စိတ်သောကရောက်အောင်လုပ်တဲ့သူ မှန်သမျှ သူ့ဆုံး လက်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်ရ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် သားကံရဲ့ လက်ထဲမှာ ခတောင်းဆိုမှုကို ငြင်းပယ်ပြစ်လိုက်သည်။

“သားကံက အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်ပြီး စီးပွားရေးလုပ် ငန်းမှာ တော်ပေမဲ့ သမီးခင်း စိတ်ပျော်ရွှင်မှု မရနိုင်တဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ပဲချော”

သမီးရောက်လာတော့ သမီးကိစ္စတွေကို ချောနှင့် တိုင်ပင်ချင် သည်။ သမီးက ကြောက်ရွံ့အားနာပြီး သားကံကို လက်ခံမိမှာကို မလိုလားပေ။ ရန်နဲ့ဆိုရင် တော်သေးတယ်။ ရန် ကြင်နာတတ်သည်။ သမီးခင်းကိုလည်း ဝရုစိုက်တတ်၏။ ကံနဲ့ တခြားစီးပဲ။

“ချောလည်း ကံနဲ့ဆိုရင် သဘောတူနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ပူမှာပဲ။ သားကံက ကိုယ့်ကို မုန်းနေတာလေ။ ပထွေးဆိုတာ သိနေလို့ ကိုယ့်သမီးလေး တန်ဆာခံဖြစ်မှာပဲ ကိုယ်စိတ်ပူတယ်”

ဦးညိုသခင်ရဲ့ အမှားတွေကြောင့် ချစ်သူချောချောနှင့် ဝေးကွာ သွားရသည်။ ချောချောက မိမိကို မရွေးချယ်တာမဟုတ် မိမိက တာဝန်မဲ့စွာ စွန့်ပြစ်မိတာပါ။ ယခု သမီးလေးအပေါ် အစွမ်းကုန် ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးလိုသည်။

“မင်းနဲ့တူလွန်းတဲ့ ခင်းလေးကို တွေ့တွေ့ချင်းပဲ ကိုယ် သံယောဇဉ် တွယ်ငြိသွားရတယ်လေ”

ကိုညိုစကားကြောင့် အခန်းရောက်လာတဲ့ ဒေါ်မိုးမခ စိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ် ပူလောင်သွားသည်။ မိမိကြားလိုက်တဲ့ စကားက

ခင်းကို တွေ့တွေ့ချင်းပဲ သံယောဇဉ်တွယ်ငြိသွားတယ်ဆိုတဲ့ စကားပင်။ ခင်က ဒီလိုကိုး ငယ်ချစ်ဟောင်းပြီးတော့ ငယ်ချစ်ဟောင်းရဲ့သမီးကို ဆက်ပြီး သံယောဇဉ်တွယ်နေပြီပဲ။ ကျွန်မ ခံစားချက်တွေ ဘယ်တော့မှ ပြီးဆုံးသွားမှာလဲ။ ဒေါ်မိုးမခ ဝင်လာတာပင် ကိုညိုက ဓာတ်ပုံကြီးရှေ့မှ ဆွဲ။ ထုံးစံအတိုင်း တစ်နာရီလောက်တော့ ရပ်နေတတ်သည်။ ဒေါ်မိုးမခ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့၏။ ဘုရားရေ ကိုညိုက ဟိုကောင် ခလေး နံနက်ခင်းကို ငယ်ရည်းစားနဲ့တူလို့ ချစ်နေပြီလား။ ဒေါ်မိုးမခ အောက်ထပ် ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ သားကံဆီ အကျိုးအကြောင်း ခုန်းဆက်ပြောမှ ဖြစ်မယ် ခြံထဲ ဆင်းလာခဲ့သည်။ သားကံဆီ ခုန်းဆက်တော့ သားကံ အသံက မူးယစ်နေသည့်အသံ။ အရက်တွေ အရမ်းသောက်နေပြီ ထင်သည်။

“သားကံ”

“မာမီလား”

“ဟုတ်တယ်။ သားကံ ပြန်လာခဲ့စမ်းပါ။ မင်းဒေယံဒီလေ၊ မာမီ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ နံနက်ခင်းကို စိတ်ဝင်စားနေပြီ”

“ဘာပြောတယ် မာမီ”

“မင်း မူးနေလား”

“အင်း”

“အရက်တွေ အများကြီး သောက်နေတာလား ကံ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကံ လူ့လောကကြီးကို စိတ်ပျက်လို့ပါ မာမီ အရာအားလုံး မေ့ပြစ်ချင်လို့ပါ”

“မင်း မင်းဘက်က နံနက်ခင်းကို လက်ထပ်ခွင့် တောင်းတာ ပြန်ရှုတ်သိမ်းတယ်ဆို သားကံ”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အဲဒါ မင်းဒက်ဒီရဲ့ ဆန္ဒမဟုတ်လား၊ မင်း ဒက်ဒီစကားကို မင်း လက်ခံလိုက်တာ မဟုတ်လား၊ နံနက်ခင်းကို သားကံ ချစ်စရာမှ မလိုတာပဲ၊ မာမီ ဒုက္ခရောက်နေပြီ၊ ကိုညိုနဲ့ သားရန် လက်ထဲပါသွားရင် မဖြစ်ဘူးလေ၊ သားကံ ပြန်လာခဲ့ပါ။ မာမီတစ်ယောက်တည်း ပြစ်မထား ပါနဲ့၊ အားငယ်လို့ပါ”

သားကံအား ကိုညိုပြောတဲ့စကားတွေကို ပြောပြသည်။ ကိုညို မရိုးသားတာတော့ အမှန်ပဲ၊ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လာပြီး ဝိုဋ်ဋ်ကံသံတွေ ရောယှက်သွားသည်။

“နံနက်ခင်းက ဘာပြောလဲ မာမီ”

“မပြောဘူး၊ နံနက်ခင်းက ပိုပြီးတောင် သဘောကျမှာပါ။ ပြောတော့ မာမီကို လေးစားတယ်တဲ့၊ အိမ်ရှင်မ ပီသလိုတဲ့ အတုနိုး ရမှာတဲ့၊ နံနက်ခင်းကို မာမီကြောက်လာပြီ၊ တကယ့်ပြီဟုတ်ဆိုးမလေးပဲ”

“တော်ပါတော့ မာမီရား၊ ကံ အနားယူချင်တယ်၊ ဒယ်ဒီကို ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိုက်ပါ၊ ဒါမှ မဟုတ်လည်း ကွာရှင်းလိုက်”

“အမလေး ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကွာရှင်းရင် သူက မဖြစ်စလောက်ပဲ ပေးမှာ၊ ပိုပြီး ကြိုက်သွားမှာပေါ့ သားကံ၊ စီးပွားရေးတွေအားလုံး သူ့လက်ထဲမှာလေ မဖြစ်ဘူး။ သားကံပဲ ပြန်လာခဲ့ပါ။ မာမီစကားကို နားထောင်ပြီး နံနက်ခင်းကို နှိပ်ကွပ်ပါ”

သားကံက အနားယူတော့မယ်ဆိုပြီး ဖုန်းပိတ်သွားသည်။ ဒေါ်မိုးမခ ထပ်မပြောနိုင်တော့ဘဲ တိုက်ထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့၏။ ဧည့်ခန်းတွင် နံနက်ခင်းနှင့် တွေ့သည်။

“အန်တီမခ မအိပ်သေးဘူးလားဟင်”

“ခင်းရော”

“ခြံထဲဆင်းမလားလို့”

ခင်းလည်း အိပ်မရ၍ ခြံထဲဆင်းလာမိသည်။ ကိုရန်လည်း မရှိပေ။ အသံသွင်းဖိုက်စွနှင့် အပြင်ထွက်သွား၏။ ခင်းက ကိုကံဆီ ဖုန်းဆက်မလားလို့ပါ။ တစ်ယောက်ထဲ အခန်းထဲမှာ ငြိမ်သက်နေရတာ စိတ်ရှုပ်လို့ပါ။ ကိုကံကိုလည်း သတိရနေသည်။

“သားကံဆီ ဖုန်းဆက်တာလေ ခင်း၊ အရက်တွေ အရမ်းသောက် နေတယ်၊ သူ အရမ်းစိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲနေသလိုပဲ၊ ခင်းနဲ့ လက်ထပ်ဖို့

ပြန်ရှုပ်သိမ်းလိုက်ရလို့ ကြော့ကွဲနေတယ် ထင်တယ်”

နံနက်ခင်း ညည်းနဲ့သားကံနဲ့ပဲ ဖြစ်မယ်၊ ညည်းမှန်းနေတာက ကိုညိုနဲ့ ရန်ကို မဟုတ်လား။ သားရန်ပြန်အလာကို နံနက်ခင်း စောင့်နေတာပဲဖြစ်မယ်၊ ရင်တွေပူလိုက်တာ၊ သားကံကတော့ အမြဲတမ်း အပြင်မှာ နေနေကျဖြစ်၍ စိတ်မပူရ၊ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းတော့ ရှိတယ်၊ မိမိအကြောင်းကိုလည်း သိရှိနားလည်သည်။

“မာမိဆီ ပြန်လာပါလို့ ဖုန်းဆက်တာလေ”

“အန်တီမခ”

“ပြောလေ”

ကိုကံက ဘယ်သူ့ကို မကျေနပ်နေတာလဲဟင်၊ သူ့ဘဝ အရမ်းပြည့်စုံနေတာပဲ”

“မသိပါဘူးကွယ်၊ အန်တီထင်တာတော့ သူ့ဒယ်ဒီကို မကျေနပ်တာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“အန်တီမခတို့အိပ်ခန်းထဲမှာ ကိုညိုက သူ့ငယ်ချစ်ဦး ဓာတ်ပုံကြီးကို ချိတ်ထားရာကနေ စတာပဲ၊ အမေကို ချစ်လို့လေ”

“အန်ကယ်ငယ်ချစ်ဦး ဓာတ်ပုံ ဟုတ်လား”

“အင်း ဒီဓာတ်ပုံကြောင့် အန်တီမခနဲ့ ကိုညိုပြဿနာတက်

ကြတာ၊ သားကံမြင်သွားလို့ မာမိစိတ်သောက ရောက်ရတယ်ဆိုပြီး၊ ကျေနပ်တာ။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး တလောကလုံးနဲ့ ကင်းကင်းနေတော့တာပဲ”

မထူးတော့၍ နံနက်ခင်းအား အရိပ်အမြှောက် ပြောပြလိုက်သည်။ ဒီအုပ်ရင် ပေါ်တင်ပြောပြီး မောင်းထုတ်ရမယ်။ ကိုညို မရိုးသားဘူး၊ ဒေါ်မခ တားဆီးသင့်ရင် တားဆီးရမှာပဲ၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ စိတ်သောက ဆွဲခံစားခဲ့ရလေ၊ မသေမချင်း ခံရတော့မယ် ထင်တယ်၊ ဓာတ်ပုံကို ဆက်ခံနိုင်ပေမယ့် လူကိုယ်တိုင် ဆိုရင်တော့ ညည်းကို မောင်းထုတ်ဖို့ရမှာပဲလေ၊ ဒေါ်မခ ဟန်ဆောင်အပြုံးကိုပင် အတော်လေးကြိုးစား ချုပ်ဆောင်နေရသည်။

“ခင်းလည်း မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်တွေကို နားလည်မိတယ်၊ အန်တီမခကို သနားတယ်၊ အန်ကယ်ညိုကို ခင်း ဘာပြောမေးရမလဲဟင်”

“ခင်း ဘာမှ ပြောပေးစရာ မလိုပါဘူးကွယ်၊ သားကံကိုပဲ သားပေးပါ၊ ဖေးမပေးပါ၊ သားကံက ခင်းကို ချစ်နေပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခင်းကြိုးစားပေးပါမယ်”

“ဖြစ်နိုင်ရင်လေ၊ ကိုညိုဆီမှာ သားကံနဲ့ လက်ထပ်မယ်၊ အကြောင်း ခင်းဆန္ဒပါလို့ ထုတ်ဖော်ပြောပေးပါလားကွယ်”

“ရှင်”

“ကိုညို့က ပယ်ချတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ခင်း၊ သားစိတ်ညစ်နေလား မသိဘူး၊ အရက်တွေ အရမ်းသောက်နေပုံပဲ”

အန်ကယ်ညို့က သဘောမတူဘူးဆိုတာ ခင်းသိနေသည်ကိုကံကြောင့် ခင်း စိတ်ဒုက္ခတွေ ရောက်ရမှာ စိုးရိမ်နေ၏။ ကိုကံလည်း ခင်း မငြင်းချင်ပါဘူး၊ အရက်တွေ အလွန်အကျွံသောက်ပြီး လောကကြီးကို စိန်ခေါ်နေတာလား၊ အန်တီမခ ပြောသလို ကိုကံခင်းကို ချစ်နေတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ အန်တီမခကပဲ ခင်းနဲ့ ကိုကံနီးစပ်စေချင်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“ခင်း စဉ်းစားပေးပါကွယ်၊ အန်တီမခ အမြဲတမ်း စိတ်ပူဖောင်းရတာက သားကံအတွက်ပဲလေ”

“ခင်း စဉ်းစားပါ့မယ်၊ အန်တီဆန္ဒတွေကို ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်း ဖြည့်စွမ်းပေးချင်ပါတယ်နော်”

“ခင်းလေးရယ်”

“အန်တီရယ်၊ ခင်းမှာ အဖေမရှိလို့ အန်တီမခကိုပဲ မိခင်တစ်ယောက်လို ခင်းအားကိုး ချစ်ခင်ချင်ပါတယ်၊ ဆိုဆုံးမပေးပါနော်၊ ခင်းအရမ်းအားငယ်နေလို့ပါ၊ ခင်း မေမေအစား ခင်းကို ထွေးပွေ့ပေးပါနော်”
နံနက်ခင်းက ရုတ်တရက် ဒေါ်မိုးမခအားတယုတယ ဖက်တွယ်

ဆိုက်သဖြင့် ရင်တွေပင် တဒိန်ဒိန်း ခုန်ပြီး စိတ်တွေ လှုပ်ရှားသွားသည်။ ကောင်မလေးက ရိုးသားဖြူစင်တာလား၊ ဒေါ်မိုးမခ စိတ်ထဲမှာ နံနက်ခင်းအပေါ် အမှန်းတွေ တဒဂ်တော့ ပြေလျော့သွားသည်။

“အေးပါကွယ်၊ အန်တီမခလည်း ခင်းကို သမီးလေးတစ်ယောက်ဆို ချစ်ပါတယ်”

မိမိစိတ်ထဲကနေ ပြောလိုက်တဲ့စကားတွေက ညည်းစကားတွေ ငါမယုံဘူး၊ မာယာများနေတာ၊ ငါတို့ မိသားစုကို အပြုပြီအကွဲကွဲနဲ့ ဖျက်ဆီးပြစ်ဖို့ ညည်းရောက်လာတာပါဟု ပြောပစ်ချင်သည်။ ညည်းက ငါနှစ်ပေါင်းများစွာ မုန်းတီးနေခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးပဲ၊ နံနက်ခင်း ညည်းကို ရိုးသားတဲ့ မိန်းကလေးလို့ ထင်မိတာ မှားတယ်၊ ဒေါ်မိုးမခကတော့ အယုံသွင်းနေတာဟုပဲ ထင်သည်။

“အပေါ်တက်တော့လေ၊ ခင်းအနားယူတော့ကွယ်၊ မနက်မှ အခြေအနေ ကြည့်ပြီး စိစဉ်စရာရှိတာတွေ စိစဉ်ကြမယ်နော်၊ အပြင် မှာက အေးတယ်၊ အိပ်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

သားရန်နဲ့ တွေ့နေမှာလည်း စိုးရိမ်သည်။ ချွေးမအဖြစ် တော်ရမှာ လက်မခံနိုင်ပေး သားကံ လက်ထဲပဲ အပ်ရမယ်။ ညည်းဘာသာ ပြောပုံတို့မိသားစု အသိုင်းအဝိုင်းထဲ အဝင်ခံလို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကိုညို့

ကလည်း ညည်းမှညည်းပဲ ချောချောနဲ့ တူလွန်းလို့ သံယောဇဉ်တွေ တွယ်နေပြီတဲ့။ ချောသမီးကို ကိုယ် ပျော်ရွှင်ချမ်းမမြဲပြီး ပြည့်စုံတဲ့ ဘဝလေးတစ်ခုကို ဖန်တီးပေးမှာပါတဲ့။ နံနက်ခင်းက ဒေါ်မိုးမခလက်ထဲ ဖက်တွယ်ပေးမကာ အပေါ်ကို တက်လာသည်။ တွန်းချပစ်ချင်လိုက်တာ အပေါ်ထပ်ရောက်လာ၏။ နံနက်ခင်း အိပ်ခန်းထဲဝင်ပြီး မီးမှိတ်ပြစ်လိုက် မှ ဒေါ်မိုးမခ မိမိအခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

“မင်း ခင်းကိုမင်း သားကံနဲ့ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနေတာတွေ ရပ်လိုက်ပါ မိုးမခ”

“ဘာရှင်”

“မင်း သားကံက ခင်းကို မချစ်နိုင်ဘူး။ ငါ့ကို စိတ်အနှောင့် အယှက်ဖြစ်အောင် လုပ်တာပဲ။ ဖြစ်လိမ့်မယ်ကွ”

“ရှင်မိထွေးပီပီ၊ ကျွန်မသားကြီးအပေါ် ဒီလို စိမ်းကားရက်စရာ တဲ့ စကားတွေ ထင်မြင်ယူဆချက်တွေနဲ့ မစွပ်စွဲချင်ပါနဲ့ ကိုညို”

“ဘာကွ”

“ကံနဲ့ သဘောမတူရင် ရန်နဲ့ရော သဘောတူမှာလား”

“လောလောဆယ် ခင်း ကျောင်းတက်ရမယ်၊ သူ့အမေဆရာ အတိုင်း ဆရာဝန်ဖြစ်စေရမယ်၊ အရာအားလုံး ပြီးပြည့်စုံမှ ခင်းဆရာ အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ပါစေ မိုးမခ”

သမီးလေးခင်း အားနာပြီး ကံကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရန်ကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် လက်မထပ်စေလိုပေ။ ချောချော ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆရာဝန်ကို တက်စေ လိုသည်။

“ခင်း ဒီနေ့ ရန်အားတယ်၊ ကားမောင်းသင်ရအောင်နော်”

“ရပါတယ် ကိုရန်၊ သင်တန်းမှာပဲ သွားတက်မယ်လေ”

“လာပါခင်ရာ၊ ကိုရန် အားနေတာပဲ၊ သီချင်းတွေအသံသွင်း ရတာနဲ့ ကိုရန် စိတ်ပင်ပမ်းနေလို့ ကားမောင်းသင်ရင် လေညှင်း ခံယ်”

ကိုရန်အတွက် အတင်းကြပ်ခေါ်နေ၍လည်း ခင်း မငြင်းချင်တော့ ကိုကံ အထင်လွဲမှာလည်း စိုးရိမ်နေရသည်။ သူမ စိတ်ပူမိနေတာက ကိုကံပဲလေ၊ ညဒက အရက်တွေ အလွန်အကျွံသောက်ပြီး အန္တရာယ် တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေမလားပဲ။ ခင်းနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ တောင်းဆိုတာ ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ရုပ်သိမ်းရတာလဲကိုကံရယ်၊ ကိုကံ တစ်ပတ်တိတိ ပြန်မလာဘူးတဲ့ ခင်းကတော့ ကိုရန်နှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေပြလိုသည်။

“ဒီနေ့တော့ ခင်းအတွက်ပဲ ကျောင်းကိစ္စတွေလည်း ကိုရန် လုပ်ပေးမယ်၊ ခင်း ဘာဖြစ်ချင်လဲ၊ ဘာလုပ်ချင်လဲ အားလုံးပြော”

ကိုရန် တက်ကြွနေသလောက် ခင်းကတော့ ကိုကံလဲနဲ့ ထင်မှာပဲ စိတ်ပူသည်။ အန်ကယ်ညိုကို ပြောလိုက်တော့မယ် ကိုကံ

ကို ချစ်နေပါပြီလို့ ဖြစ်ပါ့မလား၊ အန်ကယ်ညှို့က ကိုကံနဲ့ သဘော မတူပေ၊ ကိုရန်နှင့် သွားရတာ ကိုကံနှင့် သွားရသလောက် ခင်းရင်မချန်မိ အေးစက်နေသည်။ ကိုကံရဲ့ အနမ်းကြမ်းကြမ်းတွေကို မဆီမဆိုင် သတိရတမ်းတနေသလိုပင်။ ကိုရန်နှင့် ကားမောင်းသင်ဖို့ လိုက်ခဲ့ရသည်။

“ခင်း”

“ရှင်”

“ငြိမ်သက်လှချည်လား”

“ပြောစရာ စကားမရှိလို့ပါ”

“ခင်း ပျော်နေတာကို ကိုယ်မြင်နေချင်တယ်၊ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်းက ခင်းပဲ”

“ကိုရန် ကားကို ဂရုတစိုက် မောင်းပါဦးနော်”

“ဘာမှမပူနဲ့ ခင်း၊ ထိခိုက်အနာတရ မဖြစ်စေရပါဘူး၊ စိတ်ထဲမှာ အမြဲတမ်း ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စေချင်တယ် ခင်းရယ်”

သူ့မလက်လေးကို ဆုတ်ကိုင်တော့ ခင်းအထိတ်တလန့် ရုန်းဖတ် ပြစ်မိသည်။ ကိုကံအတွက်ပဲ ဖြစ်စေချင်နေ၏။ ကိုရန်အပေါ် မိတ်ဆွေတစ် ယောက်ထက် ခင်းပို၍ သံယောဇဉ်မတွတ်မိပေ။ ကိုကံရော ကုမ္ပဏီကို သွားပြီလား၊ ကိုရန်နှင့်ခင်း ကားမောင်းသင်တာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် ခြင်းတွေပဲ လွှမ်းနေသည်။ ကိုရန်ဘက်ကပဲ ငြိမ်သက်မှုကို စတင်ဖြိုခွင်း

ရ၏။ ခင်း ဘာဖြစ်လို့ ငြိမ်သက်နေရတာလဲလို့ မေးသည်။

“ကိုကံ၊ ရှင် ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ၊ ခင်းအရမ်းသတိရနေတာ သိရဲ့လား၊ ခင်းကို ဘာဖြစ်လို့ နှလုံးသားနာကျင်စေပြီး စွန့်ခွာသွားရတာလဲ၊ ရှင် အရမ်းရက်စက်တယ်”

ခင်း ရင်တွေ ဗလောင်ဆူဝေနေသလို ရူးသွပ်စွာ အော်ဟစ်ပြစ် ချင်သည်။ ကိုရန်အကြင်နာတွေ ဂရုစိုက်မှုတွေက ခင်းရင်တွေထဲ တိုး မဝင်နိုင်။ အန်တီမခက ကိုကံ အရက်တွေ အလွန်အကျွံသောက်ပြီး၊ အန္တရာယ်ဖြစ်မှာ စိတ်ပူသည်ဟု ပြောထားသဖြင့် ခင်းလည်း ကိုကံ သတင်းကြားချင်သည်။

“ခင်း ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲကွာ၊ မကြာခင် ခင်းကိုယ်တိုင် မောင်းရတော့မယ်၊ စိတ်ငြိမ်အောင် ထားပါ၊ ကိုယ်ပိုင်ကားလေးနဲ့ ဆေးကျောင်းသူလေး ဘယ်လောက် စတိုင်ကျမလဲ”

ခင်း စိတ်မဝင်စားဘူး၊ စိတ်တွေက ကိုကံဆီမှာ ရောက်နေသည်။ ခင်း မပျော်ဘူး၊ ကိုရန်အပေါ် ခင်း စိတ်မဝင်စားမိ ပျာယာခတ်နေ အောင် ဂရုစိုက်လွန်းတဲ့ ကိုရန်ကိုပင် ခင်း အားနာမိနေပြန်သည်။

“ခင်း ဆာနေပြီ ထင်တယ်၊ မနက်စာကို အကောင်းဆုံးဆိုင်ကြီး မှာ ဝင်စားကြမယ်၊ ခင်း ဘယ်သွားချင်သေးလဲ၊ ကျောင်းအတွင်း လိုအပ်တာတွေဝယ်ဖို့ Shopping ထွက်မလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်း”

“မနက်စာစားပြီးရင် ခင်းတို့ ပြန်ကြရအောင်နော်”

“ခင်း မပျော်ဘူးလားကွာ၊ မျက်နှာလေး ညှိုးရော်ရော်နဲ့ ကိုယ့်စတူဒီယိုကို သွားမလား၊ ကိုယ့်အသံသွင်းတာကို ခင်း လိုက်ကြည့်လေ”

“ဟင့်အင်း”

“ခင်း ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နေမကောင်းသေးဘူးလား”

ခင်း မျက်နှာလေး မသာမယာ ဖြစ်နေ၍ ရန် ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ နှင့် ခင်း ဘာဖြစ်နေလဲ၊ အရိပ်အကဲ သူကြည့်သည်။ ရန်နှင့် နေတာ ခင်း မပျော်သလိုပဲ၊ စားသောက်ဆိုင် သီးသန့်ခန်းလေးထဲဝင်တော့ ခင်းမျက်ဝန်း လယ်လယ်လေးများဖြင့် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေ၏။ ခင်း ဘာကို ကြောက်နေတာလဲ၊ ရန်အနားမှာ နေရတာ ခင်း စိတ်ကျဉ်း ကြပ်နေသည်။

“ခင်း ဘာစားမလဲ”

“ကိုရန် မှာချင်တာမှာပါ၊ ခင်း စားပါ့မယ်”

“ကိုရန်က ခင်းကိုပဲ၊ ဦးစားပေးချင်တယ်၊ ခင်း မကျေနပ်ရင် ဘာမှ မလုပ်ဘူး”

“ခင်း မမှာတတ်ဘူး၊ ကိုရန်မှာချင်တာပဲမှာပါ”

“ခင်း စားချင်တာပဲပြောကွာ၊ ကိုရန်က အဲဒီလို မဟုတ်ချင်ဘူး၊ ခင်း ဆန္ဒပဲ အဓိကဖြစ်ချင်တယ်၊ ခင်း စိတ်ရှုပ်လိုက်တာ”

ကိုရန်က ခင်းအပေါ် တယုတယနှင့် လိုလေသေးမရှိ လုပ်ဆောင် ပေးနေပေမဲ့ ခင်းစိတ်က ရှုပ်ထွေးနေသည်။ ပြန်ချင်နေ၏။ ခင်းအပေါ် ရက်စက်တဲ့ ကိုကံကြောင့် ခင်း ကြေကွဲလွမ်းဆွတ် တမ်းတနေသည်။ ကိုရန်က အတင်းမှာခိုင်းနေသဖြင့် ခင်း စားစရာတချို့ မှာလိုက်ရ၏။ ကိုရန်နေရာမှာ ကိုကံသာဆိုရင် ခင်း ဘယ်လောက် ရင်ခုန်ရမလဲ။ ကိုရန် ကျွေးတဲ့ နံနက်စာကို ခင်း ခပ်မြန်မြန်လေး စားသည်။ ပြန်ချင် နေပြီ။ ကိုရန် ကို အားနာလို့ပါ။ မနက်စာစားပြီး မပြန်သေးဘဲ သူ့အသံ သွင်း ခန်းမကို ခေါ်သွားသေးသည်။

“ရန် မောင်ရင် သီချင်းက အရမ်းပေါက်လိမ့်မယ်၊ ကောင်းတယ် ကွာ၊ သူက ဘယ်သူလဲ၊ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”

“ရန်သူငယ်ချင်းပါ၊ နံနက်ခင်းတဲ့”

“လိုက်ဖက်လွန်းတဲ့ အတွဲပဲရန်၊ နံနက်ခင်းတဲ့လား၊ ရန်ထဲမှာ ငြိမ်းချမ်းအေးမြသွားစေတဲ့ မိန်းမချောလေးပဲ”

ရန်အနားကပ်ပြီး ချောလိုက်တာကွာ၊ ထိန်းထားနော်ဟု လေသံ တိုးတိုးတိတ်တိတ်နှင့် ပြောသည်။ ကိုရန်က ရယ်နေ၏။ ခင်း မနှစ်

သက်မိ။ ကိုရန်ပုံစံက သူ့ချစ်သူ မိန်းကလေးပုံစံမျိုး ခင်း စိတ်အိုက်လာ သည်။ ကိုရန်နှင့် ခင်းကို အတွဲသဘောမျိုး မမြင်စေချင်မိ။ ခင်းပြန်ဖို့ ပြောမှ ကိုရန်ပြန်သည်။ သူမတို့ ကားလေး ခြံထဲဝင်လိုက်သံနှင့် ကိုကံကလည်း ကားလေးပေါ်ကအဆင်း ဆုံတွေ့ကြတော့၏။ ခင်း အကြောက်ဆုံး အခြေအနေပါပဲ။ ကိုကံက မကြည့်။ ခင်းကသာ ကိုကံနောက်ကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီး သိမ်သိမ်ငယ်ငယ်နှင့် ရှက်ကြောက် သွားသည်။

“လာလေ ခင်း။ ကိုကံပြန်လာတယ် ထင်တယ်။ မကြောက်နဲ့ ဒီမှာ ခင်းဆန္ဒက အဓိကပဲနော်။ ခင်းရဲ့ပျော်ရွှင်မှုကို ဘယ်သူမှ နှောင့်ယှက် ဟန့်တားလို့ မရဘူး”

မင်းဆန္ဒက ကိုကံအနားမှာ ဖေးမနှစ်သိမ့်ပေးချင်တာပါ။ ပြီးတော့ လေ ကိုကံ ထားရာနေ စေရာကို သွားချင်ပါတယ်။ ကိုကံ ဘယ်လို ထင်သွားမလဲ။ ကိုရန်နှင့် လျှောက်လည်နေသည်ဟု ထင်သွားမှာ သေချာသည်။ ကိုကံနောက် ပြေးလိုက်ပြီး ခင်းရှင်ပြ တောင်းပန်ချင် နေ၏။ ကိုကံ ဘာဖြစ်လို့များ ခင်းနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ တောင်းဆိုတာ ပြန် ရုတ်သိမ်းလိုက်ရတာလဲ။ ခင်း အဖြေပေးတော့မလို့ပါ။ ကိုရန်က ခင်း လက်လေးကို ဆွဲပြီး တိုက်ထဲဝင်မည်လုပ်တော့ ခင်း မသိမသာ ရုန်းဖယ်ပေမယ့် ကိုရန်က မလွှတ်ဘဲ ခင်းလက်လေးကို ဆွဲပြီး

တိုက်ထဲဝင်သည်။ ဧည့်ခန်းမှာ အန်ကယ်ညိုနှင့် ကိုကံတို့ ထိုင်နေသည်။

“ပြန်လာကြပြီလားသားရန်၊ ခင်းနဲ့ ဘယ်တွေ သွားနေတာ လဲကွ”

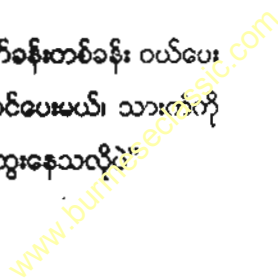
“ကားမောင်ဆင်တာရော၊ ရန်သီချင်းဆိုတဲ့ စတူဒီယိုကိုလည်း သွားကြတယ် ဒက်ဒီ၊ မနက်ဖန်မှ ခင်းကျောင်းကိစ္စတွေ သွားလုပ်မယ်”

“ခင်းအနားယူတော့”

ကိုကံက ခင်းတို့ဘက်သို့ တစ်ချက်လေးမှပင် လှည့်မကြည့် တင်းမာတဲ့ မျက်ဝန်းရောက်တောက်တွေရှေ့မှ ပြတ်ကာ ခင်းအပေါ် ထပ်တက်လာသည်။ အန်ကယ်ညို ကိုယ်တိုင်ကို ကံနှင့် မနီးစပ်စေလိုတဲ့ ဖြစ်နေသဖြင့် ခင်းလည်း တိတ်ဆိတ်စွာ သူမအိမ်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ရသည်။

သူကတော့ နံနက်ခင်းကို စွန့်လွှတ်လိုက်တော့ အကောင်းဆုံးပဲ ဟု ထင်သည်။ ဒယ်ဒီကိုယ်တိုင်က ရန်နှင့်နီးစပ်စေချင်တာ။ သိသာနေ၏။ မာမိကြောင့် သူပြန်လာတာပါ။ မာမိပြောသလိုပဲ ဒယ်ဒီအမှုအယရတွေက လိုအပ်တာထက် ပိုလွန်းနေ၏။ ရန်ကရော မာမိနှင့် သူ့ကိုပင် ဆန့်ကျင်နေသည်။

“သားကံ ဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင် ဒယ်ဒီ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ဝယ်ပေး မယ်လေ၊ အားလုံး ပြည့်စုံအောင် ဒယ်ဒီပြင်ဆင်ပေးမယ်၊ သားကံကို ကြည့်ရတာ ဒယ်ဒီတို့နဲ့ နေရတာ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေသလို့”

အခုမှ ဘာသဘောနဲ့ ဒယ်ဒီပြောရတာလဲ။ ကံကို ပထုတ်တာ လား။ နံနက်ခင်း ရောက်လာမှ ဒယ်ဒီစကားတွေနှင့် အပြုအမူတွေက သူ့အပေါ် ပိုကဲစိမ်းကား ပြတ်တောက်လာသည်ဟု ထင်သည်။ မာမိက ရော သားတွေနောင်ရေးအတွက် စိတ်ပူနေသော မာမိက ဒက်ဒီကို ဆန့်ကျင်ပြီး ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ရဲခဲ့။ ကံ့အကြည့်တွေက ဒယ်ဒီဆီ ဆတ်ခနဲရောက်သွားသည်။

“တံ ဒီမှာပဲ နေမယ်။ ဒယ်ဒီ၊ သီးသန့်စီစဉ်ပေးစရာ မလိုပါဘူး။ မာမိအနားမှာပဲ ကံ့နေရမယ်”

နံနက်ခင်း ရောက်လာမှ မိသားစုတိုက်ခွဲက ပြင်းထန်လွန်းလာတာကို ရန်ကုန်ကပါ မိသားစုအပေါ် ဆန့်ကျင်သော အပြုအမူတွေ ရှိလာသည်။ မာမိက နံနက်ခင်းကို လုံးဝ ရန်နှင့် မနီးစပ်စေချင်တာပါ။ မင်းက ရော ဘာမှ အထင်ကြီးစရာမရှိပါဘူး။ နံနက်ခင်း ငါ့လိုကောင်ကို မင်းဆက် ရွေးမလဲ။ ရန်သို့မဟုတ် ဒယ်ဒီကိုပဲ မင်းရွေးချယ်မှာ မဟုတ်လား။ ကားမောင်းသင်မယ်ဆိုပြီး ရန်နှင့် တစ်နေကုန် လျှောက်လည်နေသည်။ ငါက နောက်ဆုတ်လိုက်လို့ မင်းအရမ်းပျော်သွားပုံပဲ။ ကံ့ကတော့ နံနက်ခင်းကို မနှိပ်စက်ချင်တော့၍ နောက်ဆုတ်ခဲ့တာပါ။ မာမိဆန္ဒ အတိုင်း သူ့ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ မဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်တော့။ နံနက်ခင်းကို စွန့်လွှတ်လိုက်၏။ ဒယ်ဒီကိုယ်တိုင်လည်း နံနက်ခင်းနှင့် မပတ်သက်

စေလိုပေ။ ပေါ်ပေါ်တင်တင်ပင် နောက်ဆုတ်ဖို့ ပြောသည်။

“မာမိအနားမှာ ကျွန်တော် ရှိနေသင့်ပါတယ်။ မာမိရင်ထဲက အပူခိုးကို ကြိုမ်းသက်သာစေအောင် လုပ်ဆောင်ပေးနိုင်တာက ကျွန်တော် ဝဲ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

“ကိုကံ”

“ရန် မင်း ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း။ အခုတလော မင်း မာမိကို ဆန့်ကျင်နေတယ်။ အစားထိုးလို့မရတဲ့ အမေတစ်ယောက်ရဲ့ ဆန္ဒကို မင်းဘာဖြစ်လို့ ဥပေက္ခာပြုနေရတာလဲ။ မင်းအလကားကောင်ပဲ”

“ကိုကံ မှားနေပြီ။ ဒယ်ဒီက မာမိကို ဒီလောက်ပြည့်စုံအောင် ထားတာပဲ။ မာမိမှာ စိတ်သောကရောက်စရာ ဘာမှ မရှိဘူး။ ကိုကံ ဘက်ကပဲ ရပ်တည်နေတဲ့ မာမိကသာ ရန်အပေါ် မတရားတာ”

“ဘာ”

ကံ့လက်သီးက ရန့်မျက်နှာပေါ် ဝဲကျသွားစဉ် ဒယ်ဒီက ကံ့လက်ကို ဖမ်းဆုတ်လိုက်သည်။

“ရန် မင်းအခန်း မင်းသွားတော့။ ကိုကံ မင်းဆင်ခြင်ပါ။ မိသားစုအပေါ် ရန်လိုဆန့်ကျင်နေတာတွေ လွန်ပြီ။ ငါ ဆက်သည်း ဆင်နိုင်တော့ဘူး ဒါပဲ”

ကံ့ဒေါသတကြီးနှင့် ဒက်ဒီကို ကျောခိုင်းပြစ်သည်။ မာမိပြောဆင်း

လာ၏။ သူ့ကို ဆွဲပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်လာသည်။

“ဒင်း ကြောင့်ပဲ သားကံ ဂြိုဟ်မလေး နံနက်ခင်း ရောက်လာမှ ကိုညိုရော သားရန်ရော ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ဖြစ်လာတယ်။ သည်းခံလိုက် ပါသားရယ်၊ မကြာခင် မာမိတို့ အသားစားရတော့မှာပါ။ နံနက်ခင်းနဲ့ ကိုညိုဖောက်ပြန်တာနဲ့ မာမိပြဿနာ အကြီးအကျယ် ရှာပစ်မယ်၊ အရှက်ခွဲပြီး အကြပ်ကိုင်မယ်၊ သားကံ နာမည်နဲ့ အမွေပစ္စည်းတွေ လွှဲပြောင်းပေးစေရမယ်”

“မာမိ”

“ပြောလေသား”

“ဒက်ဒီနဲ့ ကွာရှင်းလိုက်ပါ။ ဘာအမွေပစ္စည်းမှ မမက်မောပါနဲ့ တော့၊ ဒယ်ဒီနဲ့ အဝေးဆုံးမှာ နေပါတော့ဗျာ”

သူ့ရင်တွေ မခံစားနိုင်တော့လို့ပါ။ မာမိမျက်ရည်တွေ ခမ်းခြောက် ဖို့ဆိုတာ ဒယ်ဒီနဲ့ အဝေးဆုံးမှာ နေမှဖြစ်မှာ မဟုတ်လား။ နံနက်ခင်း နဲ့လည်း ဝေးချင်တယ်၊ မာမိကိုလည်း မထားခဲ့ရက်ဘူး။ သူ့ရင်တွေ ပေါက်ကွဲလွင့်စင် ကြေမှုတော့မတတ် နာကျင်နေသည်။

“ကွာရှင်းပြီး ကံတို့တစ်နေရာရာမှာ သွားနေကြမယ်၊ လောဘ တွေ မထက်နေပါနဲ့တော့၊ မာမိသေဆုံးတဲ့အထိ ပျော်ရွှင်ရမှာ မဟုတ် ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ အရှုံးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာလဲ သားကံ၊ မာမိ သူ့ကို ခစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး သူ အမြတ်တမ်း ဖြစ်နေတဲ့ ဒီကောင်မဇာတ်ပုံကို မာမိ ဖယ်ရှားပစ်မယ်၊ နံနက်ခင်းဆိုတဲ့ ကောင်မကိုလည်း စုတ်ပြတ် သတ်အောင် လုပ်ပြစ်ပြီးမှ မောင်းထုတ်မယ်”

မာမိ ဆောက်တည်ရာမရရအောင် အော်ဟစ်သည်။ ကံထွက် ခြားချင်လာ၏။ မာမိပြန်ထွက်သွားတော့ သူ့အရက်သောက်မိသည်။ နံနက်ခင်းကို ကံ မရက်စက်နိုင်လို့ပါ။ မာမိကျေးဇူးပြုပြီး နံနက်ခင်းကို တံ မရက်စက်နိုင်လို့ပါ မာမိ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး နံနက်ခင်းနဲ့ဝေးရာကို ထွက်သွားခွင့်ပြုပါ။ သူ့ဘဝရဲ့ အခက်ခဲဆုံး အကြမ်းတမ်းဆုံး အချိန် တာလတွေကို ဖြတ်သန်းနေရသည်။

လိုက်တာ၊ အန်တီမခလည်း ခံစားနေရမှာပဲလေ၊ ခင်းက ကိုကံနဲ့ ကိုရန်တို့ကို ခံစားခွင့် မရှိတဲ့သူပါ။ အန်ကယ်ညှို့က မြောက်စားလွန်း တော့ ကိုကံစိတ်တွေ တစ်မျိုးဖြစ်တာလား ခင်း အောက်ထပ် ဆင်းလာသည်။

“ခင်း...”

“အန်ကယ်”

“အန်ကယ်က ခင်းကို ပေးစရာရှိလို့”

ခင်း အန်ကယ်ညှို့ဆီကနေ ဘာမှ ထပ်မလိုချင်ပေ။ လသာ ဆောင်အထိ ခေါ်သွားသဖြင့်လည်း ခင်းမလိုမလဲဖြစ်ရသည်။ ခင်းအပေါ် အန်ကယ်ညှို့ ဒီလောက်အထိ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားတာတင်ပဲ ခင်းကျေနပ်ပါပြီ။ လသာဆောင်ရောက်တော့ အန်ကယ်ညှို့က လက်ဝတ် ရတနာတွေကို ပေးနေ၏။ ခင်း လက်မခံချင်ပေ။ မလိုအပ်သော ပစ္စည်းတွေ ဖြစ်နေသည်။

“ခင်း မလိုချင်တော့ပါဘူး။ လက်မခံပါစေနဲ့ အန်ကယ်၊ ဒီလောက် ပြည့်စုံနေတဲ့ ဘဝပါ။ ခင်းအတွက် မလိုအပ်လို့ပါ။

“လိုအပ်တာပေါ့ ခင်း၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် ခင်း ကျောင်းတက်ရမယ်လေ၊ ဝတ်သင့်တယ်”

“ဟင့်အင်း၊ ခင်း မလိုချင်လို့ပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်နော် ခင်း

အခန်း (၁၀)

အန်ကယ်ညှို့ကို ခင်းပြောချင်တဲ့ စကားတွေက လည်းချောင်း ဝမှာပဲ တစ်ဆို့ပြီး အပြင်သို့ ထွက်မလာပေ။ ကိုကံကို ချစ်ပါတယ် လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါဆိုရင်ရော၊ အန်ကယ်ညှို့က ယုံမှာမဟုတ်။ ခင်းအား နာ၍ လက်ခံတာဟုပဲ ထင်မည်။ ခင်း နှလုံးသားတွေထဲမှ ခံစားချင် တွေကို လူကြီးတွေရော၊ ကိုကံရော သိရန် ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲဟင် ခင်း ဝိုသည်။ ကိုကံနှင့် ကိုရန် ပြဿနာတွေဖြစ်နေတာလည်း ဆင် သိနေ၏။ ခင်း တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ခဲ့။ ခင်းဆီ ဇွတ်တရွတ် ပိုင်နံ ပိုင်နင်း ရောက်လာတက်တဲ့ ကိုကံ နာကျည်းမှုတွေနှင့် ဥပေက္ခာပြ ထားသည်။ မေမေ၊ ခင်းဘာတွေ ဖြစ်နေပြီလဲ မသိတော့ဘူး အန်ကယ်ညှို့နဲ့ မေမေရော ဘယ်လို ပတ်သက်နေခဲ့လဲ၊ အန်ကယ်ညှို့ အခန်းထဲမှာ ငယ်ချစ်ဦးဓာတ်ပုံကြီး ရှိနေသည်တဲ့၊ ခင်းတွေ့ချင်

လက်မခံပါရစေနဲ့”

“မင်း အန်တီမသိဘူးထင်လို့လား ခင်။ အန်ကယ်လုပ်သမျှ ဘယ်သူ့အကျိုးကိုမှ မထိခိုက်လို့ မိသားစုဝင်တွေ ကန့်ကွက်စရာ မရှိပါဘူး။ ခင်း လက်ခံထားပါ။ ရဲရဲတင်းတင်း ဝတ်ဆင်ပါ”

“ခင်း မဝတ်ချင်လို့ပါ။ ဝတ်စရာလည်း မလိုပါဘူး အန်ကယ်ညှို့၊ လက်ဝတ်ရတာနာတွေ ဝတ်တာလည်း ဝါသနာ မပါလို့ပါ”

ခင်း ငြင်းသည့် အန်ကယ်ညှို့က ခင်းအပေါ် လိုအပ်တာထက် ပိုလွန်းနေသည်ဟု ထင်မိသည်။ ခင်းကြောင့် ယဉ်ပက္ခတွေ ဖြစ်မှာလည်း စိုးရိမ်၏။ ကိုကံ အထင်သေးသွားမှာလည်း ကြောက်သည်။

“ခင်း လက်မခံပါရစေနဲ့နော်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အန်ကယ်ရဲ့ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်မှုက အရမ်းပဲ ပြည့်စုံနေပါပြီ”

ခင်းကို ဦးညှို့သခင် သမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပေါ်ပေါ်တင်တင် ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်လိုသည်။ ဘယ်လိုဖွင့်ပြောရမလဲ၊ မိုးမခနှင့် သားတွေကရော လက်ခံမလား၊ မိမိမှာ အထောက်အထားကဦးညှို့သခင် ရဲ့မိဘတွေ အိမ်မှာရှိနေ၏။ အခုညီမလေး နေတယ်။ သွားရှာရမယ်။ စာနစ်စောင်၊ တစ်စောင်က ချောချောမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတဲ့အကြောင်း ရေးထားတာ၊ နောက်စာတစ်စောင်က ကိုမြခင်းနဲ့ လက်ထပ်ရပြီး သမီးတစ်ယောက်မွေးတဲ့အကြောင်း ကြားစားပါ။

“ညှို့သခင်၊ နင်ရက်စက်ပေမဲ့ နင့်သမီးကို ချောသန့်သန့်လေး မွေးဖွားခဲ့တယ်၊ သမီးလေးမွေးပြီးမှ ငါတို့လင်မယား အတူနေကြတာပါ။ နင့်ကိုတော့ ငါမှန်းတယ်။ နင် ငါ့ကိုချော နင့်သမီးကိုချော ဘယ်တော့မှ မတွေ့စေရဘူး။ သမီးလေး မွေးတဲ့အကြောင်းကိုတော့ နင် သိသင့်တယ် ထင်တယ် ပြောပြခဲ့တာပဲ”

ဦးညှို့သခင် အမေကချောနှင့် သဘောမတူ၍ အကြီးအကျယ် ခွဲခဲ့သည်။ မေမေမှာ နှလုံးရောဂါ ဖြစ်လေတော့ ငယ်ချစ်ဦး ချောချောကို စွန့်လွှတ်ပြီး သူ့နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားခဲ့ရသည်။ သူ ပြန်လာတော့ မေမေဆုံးသွားသဖြင့် ချောချောကို ရှာခဲ့၏။ မတွေ့တော့ပေ။ မိမိအပြစ် ဒဏ်ပေးတဲ့အနေနှင့် သမီးကို အစွမ်းကုန် ပေးဆပ်ချင်သည်။

“ခင်းက အန်ကယ်ညှို့ရဲ့ ငွေကြေးဥစ္စာတွေကို ခံစားသင့်တဲ့ အကြောင်း ရှိပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ ခင်းသိလာမှာပါ”

“ခင်း ဘာမှ မလိုချင်ပါဘူး။ ခံစားခွင့်တွေလည်း အများကြီး မရယူချင်ပါဘူး။ အန်ကယ်ညှို့ ခင်းပညာဆက်သင်ချင်ပါတယ်။ တခြား အခွင့်အရေးတွေ ဘာတစ်ခုမှ မလိုအပ်ပါဘူး”

“အန်ကယ်ပေးတာလောက်တော့ ခင်း လက်ခံပေးပါကွယ်၊ ခင်း ဒီစိန်လက်စွပ်လေးကိုတော့ လက်ခံပါ”

“ဟင်အင်း”

“လာပါခင်းရယ်၊ အားနာစရာ မရှိပါဘူး။ အန်ကယ်ညှို့က ခင်း ငြင်းပယ်ရမယ့် သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး”

ဦးညှို့သခင်က သမီးလက်လေးကို ဆွဲယူပြီး လက်ချောင်းလေး မှာ စိန်လက်စွပ်လေးအား အတင်းအကြပ် ဝတ်ပေးသည်။ မိမိအဖော် ခင်း စိတ်တွေ မစိမ်းစေစေရန် တရင်းတနီး နေထိုင်ခဲ့၏။ လက်ဝတ် ရတနာတွေ တမင်ဆင်ပေးသည်။ ထိုပြင်ကွင်းအား လသာဆောင်ကို ထွက်လာတဲ့ကံနှင့် ဆုံမိ၏။ ကံမျက်နှာတွေ ပူထူပြီး လှည့်ထွက်ဖို့ ပြင်သည်။

“သားက နေပါဦးကွ”

“ကံ ကုမ္မဏီကို သွားရမယ်၊ ဒယ်ဒီ အရေးကြီးပါတယ်”

“မင်းကို ဒယ်ဒီပြောစရာရှိတယ်”

“ကံက ဒယ်ဒီဆန္ဒတွေကို မလိုက်လျောနိုင်ပါဘူး။ အန်ကယ် ပြောလည်း အပိုပါပဲ။ မာဖိုအနားမှာ ကံရှိနေမှ ဖြစ်မှာပါ”

“အဲဒါ မဟုတ်ဘူးကံ”

ဦးညှို့သခင်က ကံကိုတော့ ရှင်းပြလိုသည်။ မိမိနှင့် သမီးခင်းကို တစ်မျိုးထင်မှာ စိုးရိမ်မိ၏။ မိုးမခကလည်း မိမိအဖော် အထင်လွှဲပုံပင်။ ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ၊ မိမိညီမအိမ်မှာ ချောချောပေးထားတဲ့ စာနစ်စောင် ရှာရမည်။ သားက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ မိမိအနေနှင့်

သားကနဲ့တော့ မိုးမခရဲ့ဆန္ဒအတိုင်း ခင်းကို သဘောမတူနိုင်ပေ။ နန်လိုနေတယ်တဲ့ သားကံပါ။ ခင်းကို ဘာမှ အားနာစရာ မရှိဘူးဟု ပြောပြီး မိမိကုမ္မဏီကို ထွက်လာသည်။

ခင်းကတော့ ကိုကံနှင့် တွေ့ဆုံလိုက်ရသဖြင့် သူမ စိတ်တွေ ဝှေ့လောင်နာကျင်သွားသည်။ ခင်းကို တစ်မျိုးထင်တော့မှာပဲ။ ခင်း ခွင်းပြချင်နေ၏။ အန်ကယ်ညှို့က ခင်းကို လက်စွပ်ပေးတာ မြင်တွေ့ သွားသည်။ စိန်လက်စွပ်ပဲ အဖိုးအရမ်းတန်မည်။ ခင်းဘယ်လိုလုပ်ရ မလဲ။ အန်တီမခ တွေ့သွားရင်လည်း ဘယ်လိုထင်မလဲ စိန်လက်စွပ်နှင့် ဆွဲကြိုးအတွက် ခင်း စိတ်ဒုက္ခရောက်နေရသည်။

“ခင်း”

“ဟင်... အန်တီမခ”

“ခင်းကို အန်တီ ပြစရာရှိတယ်၊ လိုက်ခဲ့ပါ”

ကိုညှို့က ခင်းလက်ကို ဆွဲပြီး လက်ဝတ်ရတနာတွေ ဝတ်ပေး နေတာ ဒေါ်မိုးမခ ဖြစ်ရသည်။ ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲရ၏။ မဖြစ်တော့တူး နံနက်ခင်းကို ဖော်ဖော်ထင်ထင် စိန်ခေါ်တော့မည်။ နံနက်ခင်း အမေတတ်ပုံ ကို ပြဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး မိမိဖို့ အိပ်ခန်းထဲခေါ်ခဲ့သည်။

“မာမီ ခင်းကို ဘယ်ခေါ်သွားမလို့လဲ၊ လာ ခင်းဒယ်ဒီက ရန်ကို တာဝန်ပေးသွားတယ်၊ ဒီနေ့ ကျောင်းအပ်ရမယ်လေ”

“ဟုတ်လားပဲ။ ကိုရန် ခင်းမေ့နေလိုက်တာ၊ အန်တီမခ၊ နောက်မှ နော်၊ ခင်း ကျောင်းကိစ္စလုပ်ရမယ်၊ ဒီနေ့ နောက်ဆုံးလေ”

သားရန်က ခင်းကို ခေါ်သွား၍ ဒေါ်မိုးမခ အကြံအစည် ပျက်သွားသည်။ ကျုပ်ယောက်ျားရဲ့ ငယ်ချစ်ဦးက ညည်းအမေပဲဆိုတာ သိသွားရင် နံနက်ခင်း ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ။ ရန် မင်းဝင်နောက်တာဝဲ ပိခင်းနှင့် အစ်ကိုကိုတောင် အရေးမစိုက်တော့တဲ့သားငယ်၊ နံနက်ခင်းကို မင်းအဖေကိုယ်တိုင် ငယ်ရည်းစား အမှတ်နဲ့ သံယောဇဉ်တွေ အလွန် အကျွံ တွယ်နေတာ ရန်သိလား။ ရန်လည်း သိအောင် ပြောပြရမယ် ဒေါ်မိုးမခ ဒေါသတွေနှင့် ကျန်ခဲ့သည်။

“အန်တီမခ၊ ခင်းကို သွားခွင့်ပြုပါဦးနော်”

“အေးအေး”

ကိုရန်က ခင်းလက်လေးကို လွှဲပြီး အရေးတကြီး ထွက်လာသည်။ ခင်း ရုန်းဖယ်ပစ်ရ၏။ ကိုကံကလွဲပြီး ခင်းလက်ကို ကိုင်တွယ်တာ မနှစ်သက်ပေ။ အားမနာနိုင်ဘူးကိုရန် ခင်း နှလုံးသားထဲမှာ ကိုကံပဲ ရှိနေသည်။

“ခင်း ကိုရန်ကို ယုံပါ။ ခင်းအတွက် ဘယ်လိုပဲ ပေးဆပ်ပေးဆပ်ရပါ။ ခင်းကို ကြည့်ရတာ ကိုရန်အပေါ် စိမ်းနေသလိုပဲ”

“ခင်း ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ မရင်းနှီးချင်ပါဘူး။

အထူးသဖြင့် အန်ကယ်ညှို့သားတွေနဲ့ ကင်းကင်းနေပါရစေ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာပဲ ခင်း။ ကိုရန်ကတော့ ဒယ်ဒီဆီမှာ ခင်းကို တောင်းရမယ်၊ ကိုယ် ခင်းကို ချစ်နေပြီ”

“ဟင်”

“လောလောဆယ်တော့ ခင်းဆီကနေ ကိုယ်အဖြေမတောင်း သေးပါဘူး။ ဘယ်သူမှ မတောင်းဆိုခင်၊ ခင်းဆီက အချစ်တွေကို တောင်းခံထားတာ”

“ကိုရန် မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်၊ ခင်းက ချစ်သူထားဖို့ မစဉ်းစား သေးတာပါ။ ခင်း ဆရာဝန် ဖြစ်ချင်တယ်၊ မေမေဆန္ဒပဲ။ ခင်းကို နားလည်ပေးပါနော်”

“ခင်းရယ်၊ ကိုရန်က လောလောဆယ်မှမဟုတ်တာပဲ၊ အချိန် တွေ ပေးမှာပဲ။ ခင်း ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် လုပ်ပါ။ ကြိုးစားပါ ကိုရန်ကို စဉ်းစားထားပေးဖို့ပဲ ပြောချင်တာပါ”

ခင်း ကိုကံကိုပဲ ရည်ရွယ်ထားတယ်။ မင်းဆီကနေ ကိုကံနှုတ်ကာ ဘာတစ်ခုမှ မတောင်းဆိုဘူးသေးဘူး။ မင်းကို ငါပဲပိုင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတဲ့ စကားက ခင်းနှလုံးသားတွေထဲမှာ စွဲထင်ကျန်ရစ်နေသည်။ ကိုကံက လွဲပြီး ခင်းဘယ်သူမှ မချစ်နိုင်တော့ဘူး။ ကိုရန်အား စောင့်ရှောက် ငြင်းပစ်လိုက်၏။ သူမကျောင်းကိစ္စတွေ သူမကိုယ်တိုင် လုပ်ဆောင်နိုင်

အောင်ပဲ ကြိုးစားနေသည်။

“ခင်း”

“ဟင်”

“မနက်စာသွားစားကြမယ်၊ ခင်း ဆာနေပြီလား”

“လာပါ ခင်းရာ၊ ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ငြင်းဆန်နေရတာလဲ၊ ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့ အယုံအကြည် မရှိရတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး ခင်း၊ အိမ်မှာပဲ ပြန်စားချင်တယ်၊ ခင်း ဆိုင်က ထမင်းဟင်းတွေ မစားချင်လို့ပါ”

ကိုကံ တွေ့သွားမှာ ကြောက်တယ်၊ သူမ စိတ်ထဲမှာ ကိုကံပဲ ရှိနေတာ သေချာသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကိုကံ အထင်လွှဲစေမည့် အပြုအမူတွေကို မလုပ်မိစေရန် ဆင်ခြင်နေရသည်။

“ခင်းက အိမ်က ထမင်းကိုပဲ စားချင်တာလား၊ ဒါဆို ပြန်မယ်လေ၊ ခင်းဆန္ဒအတိုင်းပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်၊ ပြန်ကြမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခင်းက ကိုယ့်ကို အရမ်းစိမ်းတာပဲ၊ ရင်းရင်းနီးနီး ဆက်ဆံပါ ခင်းရယ်၊ ကိုရန်ဘဝမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တရင်းတနီးနေတာ ခင်ပဲ ရှိတာပါ”

ခင်းဘဝမှာတော့ ကိုကံပဲလေ၊ ခင်း နှုတ်ခမ်းလေးကို သူ

နမ်းခဲ့တာပဲ၊ အဲဒီထဲက ခင်း သူ့ကို ချစ်သူအဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့တာပါ။ ကိုရန်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေတဲ့အချိန်တွေမှာ ခင်း စိတ်မလုံမလဲ နှင့် အိမ်ပဲ ပြန်ချင်သည်။

အိမ်ရောက်တော့ ကိုကံ ပြန်ရောက်နေ၏။ အန်တီမခက နေမကောင်းလို့တဲ့။ ကိုရန်နှင့်ခင်းတွေပြီး နှစ်ယောက်တည်း ပြန်လာတာကို တစ်ချက်လေးမှ မကြည့် အကြည့်က ရှောင်လွှဲထားမှန်း သိသာသည်။

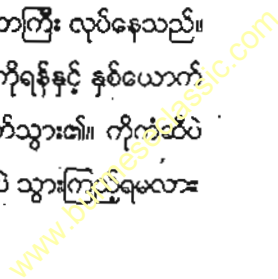
“ကိုကံ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်လာတာလဲ၊ ကုမ္ပဏီကိုသွားမယ်ဆို”

“မာမိနေမကောင်းလို့၊ ငါ့ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လို့ပဲ ရန်”

အမလေး ကိုကံ လေသံကြီးက မာလိုက်တာ၊ ခင်း မျက်နှာကို မကြည့် မလွှဲသာမရှောင်သာသလို ဖြေပြီး အပေါ်ထပ်တက်သွားသည်။

“ခင်းလာလေ၊ ကိုရန်တို့ ထမင်းစားရအောင်”

ကိုရန် ဘာမှ မဖြစ်သလိုကြီး နေတာကို ခင်း မနှစ်သက်မိ။ အန်တီမခ နေမကောင်းဘူးဆိုတော့ သွားကြည့်ရမှာပဲ ကိုရန်က ခင်း ဆာနေမှာပဲဟု စိတ်ပူပြုရာ ခင်းအတွက်ပဲ အရေးတကြီး လုပ်နေသည်။ ခင်းကတော့ ကိုကံအထင်လွှဲမှာပဲ စိုးရိမ်သည်။ ကိုရန်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း မနေချင်၊ ခင်း ဝိုက်ဆာနေတာပင်ပျောက်သွား၏။ ကိုကံဆံပဲ သွားပြီး ရှင်းပြရမလား၊ ဒါမှမဟုတ် အန်တီမခဆီပဲ သွားကြည့်ရမလား

ခင်းစိတ်ထဲမှာ အန်တီမခအား မိခင်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ထင်မှတ်ထားသည်။

“မိချို့ရေ ထမင်းပွဲပြင်ပါ။ ခင်းဆာနေပြီ”

“အန်တီမခကို သွားကြည့်သင့်တယ် ကိုရန်”

“မာမိက ဒီလိုပဲ ကိုကံအနားမှာ ရှိနေရင်ပြီဆိုလေ၊ ကိုကံ ဖျက်နှာ နည်းနည်းလေး ညှိုးငယ်နေတာနဲ့ ဖျားရော”

“ကိုရန်”

“လာပါခင်း၊ မာမိဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကိုကံ ရှိပါတယ်၊ မာမိ ချစ်တာ ကိုကံပဲ”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ကိုရန်”

“ခင်း ဗိုက်ဆာနေပြီ၊ လာပါ၊ ကိုရန်လည်း ဆာတယ် သွားကြမယ်”

ခင်း လိုက်လာခဲ့ရသည်။ ကိုရန်က သူမလက်ကို ဆွဲပြီးသွားရာ ကြောက်ပါ၏။ ကိုကံ အထင်လွဲနေမှာ တထိတ်ထိတ်ပဲ၊ ကိုရန်က ခင်းကိုပဲ တယုတယ ကျွေးနေသည်။

အခန်း (၁၉)

“မာမိကတော့ နံနက်ခင်းကို ပေါ်တင်ပဲ စိန်ခေါ်တော့မယ် သားကံ၊ သူ့အမေ ဓာတ်ပုံကို ပြုလိုက်မယ်၊ မနက်က အဖေနဲ့ အခု သားနဲ့ မာမိရင်ကွဲတော့မယ် သိလား၊ ရင်ထဲမှာ မီးတောက်နေတယ်၊ သားလည်း ပြောမရ၊ ဖအေလည်း တားမရ၊ နံနက်ခင်း မြန်မြန်ထွက် သွားမှ ဖြစ်မယ်၊ မာမိသေမှာပဲကံ”

“မာမိ သားကံနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါဗျာ၊ ဒီဓာတ်ပုံကြီးနဲ့ ဝေးရာမှာ အမိ နေပါ၊ ဒီမှာတော့ မာမိရော ကံရော ဖယ်ရှားပစ်လို့မှ မဖြစ်တာပဲ”

“အဲဒီလို ထွက်သွားရင် နံနက်ခင်းအတွက် အခွင့်အရေးပေး သလို ဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ မသွားဘူး၊ နံနက်ခင်းကိုပဲ မောင်းထုတ်ပစ်ရမယ်၊ နှင့်ကြောင့် ငါ စိတ်ဆင်းရဲနေတယ်လို့ ပေါ်တင် ပြောမယ်”

ဒက်ဒီနှင့် ကိုရန်ကိုပဲ နံနက်ခင်းက တတွဲတွဲဖြစ်နေသည်။ ကံ ဆော့မမြင်လိုပေ။ မင်းက ငါ့လိုကောင်ကို အထင်ဘယ်ကြီးပါ့မလဲ၊ ဒက်ဒီကုမ္ပဏီမှာ ဝန်ထမ်းပဲ၊ သားရန်က နိုင်ငံကျော်စ ပြုနေသည်

အဆိုတော်တစ်ယောက်၊ ကံ ဘာမှ မတွေ့ချင်ဘူး။ မာမို့ကြောင့် ခင်းကို မုန်းတီးနေပါသည်။ ကံဖြစ်စေချင်တာက ဒီကနေ မာမိနဲ့ သူ ထွက်သွားချင်၏။ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ အမွေတွေ မလိုချင်ပါဘူး။ ဒက်ဒီ ကိုလည်း မကျေနပ်မိ။ နံနက်ခင်းအပေါ် စိတ်တိမ်းညွတ်နေပြီလား မနက်က နံနက်ခင်း လက်ကို ဆွဲကိုင်ပြီး လက်စွပ်ဝတ်ပေးနေ၏။ ဒက်ဒီလုပ်ရပ်တွေက လွန်လာနေသည်။ မာမိ ခံစားနေရမှာပဲ ကံကတော့ နံနက်ခင်းနှင့် ဝေးရာကိုပဲ ထွက်သွားချင်သည်။

“ကံ မာမိအနားမှာ နေ၊ ပေးစမ်းပါ။ မင်းဒက်ဒီ ဘယ်လောက်ပဲ အဝေးကို နေဖို့ပြောပါစေ၊ မာမိအနားမှာပဲ နေပေးပါ”

ဒက်ဒီက ကံကို အဝေးသို့ သွားနေစေချင်သည်။ နံနက်ခင်း ကြောင့်ပဲ ဖြစ်မယ်၊ လက်ထပ်ဖို့လည်း ဒက်ဒီပဲ စွန့်လွှတ်ခိုင်းတာပဲ။ သူ ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိ။ နံနက်ခင်းအပေါ် မရက်စက်နိုင်ပေ။ မုန်းတီး ပြစ်ချင်ခဲ့၏။ မပေ့နိုင်။ မာမိအမုန်းဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူ မုန်းတီးနေရမှာပါ။ ကံ မာမိအခန်းထဲကနေ ထွက်လာသည်။ နံနက်ခင်းရဲ့ မေမေ၊ ဒက်ဒီရဲ့ ငယ်ရည်းစားဘတ်ပုံကြီးကို သူ ဖြုတ်ယူ ဖယ်ရှားပြစ်လိုသည်။ ဒက်ဒီကလည်း ငယ်ချစ်ဦးရဲ့သမီးကို ဆက်ပြီး ချစ်မိနေမှာပဲ။ သူ့အခန်းသို့ အရောက်တွင်နံနက်ခင်းနှင့် ဆုံသည်။

“ကိုကံ အန်တီမေ နေမကောင်းဘူးဆို ခင်း သွားကြည့် မလို့ဦး”

နံနက်ခင်း သွားကြည့်မယ် ဆိုတော့လည်း မာမိအိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားစေလိုပေ။ မာမိမောင်းထုတ်မှာကို ကံမလိုလားပါ။ နံနက်ခင်း ဘဝပျက်မှာကို ကံ နာကျည်းစွာ မလိုလားနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“ကိုကံ”

“ဘာလဲ နံနက်ခင်း၊ ငါ့မာမိအိပ်နေပြီ၊ မင်းမသွားပါနဲ့”

“အန်တီမေ နေမကောင်းဖြစ်နေတာလားလို့ ခင်းအမေပဲ ခင်း ပြုစုရမယ်”

“ဘာကွ”

“အန်တီမေကို ခင်း အမေလိုပဲ သဘောထားတယ်၊ နေမကောင်း တဲ့အခါ ခင်း ပြုစုပေးရမယ်”

“အိပ်နေတယ်လို့ ပြောပြီးပြီပဲ၊ နံနက်ခင်း အပိုတွေ မလုပ်ပါနဲ့ မင်း အခန်းမှာပဲ မင်းနားနေပါ”

“ကိုကံကို ခင်း တောင်းဆိုစရာ ရှိပါတယ်”

“ဘာမှ တောင်းဆိုစရာ မရှိဘူး၊ နံနက်ခင်း အပိုတွေ သူ့ မနေစမ်းပါနဲ့၊ မင်းကို ငါက နှိပ်စက်မယ့်ယောက်ျားနော်”

“ခင်းလေ ကိုကံ ဘာဖြစ်လို့ မုန်းတီးရန်လိုနေတာလည်းနဲ့”

သိချင်ပါတယ်”

ကိုကံ ပြုသမျှ ခင်းကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ခင်းပြောဖို့ ခင်းကြောက်ပြီး နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေပင် တဆတ်ဆတ်တုန်ချင်လာသည်။ ကိုကံ မျက်ဝန်းတွေက ဒေါသတွေ ထန်လွန်း၏။ မျက်တောင်နီကြီးနှင့် ခင်းကို ရွံရှာစက်ဆုတ်စွာ ကြည့်နေ သလိုပင်။ ခင်း ဆက်မပြောရဲဘဲ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက စေ့ကပ်သွား သည်။

“ငါက ဘယ်မိန်းမကိုမှ မချစ်ဘူး၊ ဘာအကြောင်းပြချက် ရှိမှမှာလဲ”

“ခင်း ရောက်လာတာကို ကံမလိုလားသလိုပဲ”

“မင်းကို ရှင်းပြဖို့ ငါအချိန် မပေးနိုင်ဘူး နံနက်ခင်း၊ မင်း ငါ့မာမိကို သွားမနှောက်ယှက်ပါနဲ့၊ မင်းပြန်ပါ”

ကိုကံကို ခင်း ချစ်တယ်၊ ကိုကံ မကျေနပ်တဲ့အကြောင်းတွေ ကို ခင်း အရမ်းသိချင်တယ်၊ ပြောပြပေးပါလား။ ခင်း ထင်တာတွေ အနိကယ်ညှို့ကြောင့်ပဲ ဖြစ်မယ်၊ ခင်းကို မလိုလားနေတာ ကိုကံ တစ်ယောက်တည်းပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်မကို နှိပ်စက်ချင်တာလား ကိုကံ၊ လေသံမာမာတွေက ခင်း ခန္ဓာကိုယ်လေး မီးလောင်ပြာကျမတတ် မီးတောက်ပမာ လောင်မြိုက်သွားသည်။

“ကိုကံက ခင်းကို ပိုင်ဆိုင်ထားချင်တယ် ဆိုပြီးတော့ ခင်းကို နှိပ်စက်နေချင်တယ် မဟုတ်လား၊ ခင်း လက်ခံပါတယ်”

“ဘာကဲ”

“ကိုကံ ဆန္ဒတွေအတိုင်း ခင်း နေဖို့မယ်”

“ဟား... ဟား... ဟား၊ မင်းက တော်တော်ရယ်ရတာပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ပေးဆပ်ရတာလဲ၊ ငါ့ဆန္ဒ အတိုင်းဆိုရင် မင်းကို ငါ အိပ်ခန်းထဲအထိ ခေါ်သွားပြီး ငါက ဇနီး မယားတစ်ယောက်အဖြစ် လက်မထပ်ဘဲ ဆက်ဆံမယ်ဆိုရင်ရော နံနက်ခင်း”

ခင်းရှက်လွန်း၍ သူနှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်ရဲတော့ပေမဲ့လည်း ခေါင်းလေးငုံ့ထားပြီး ကိုကံဆန္ဒတွေ ရှိသလို ပြုမူပါဟု လက်ခံသည် သဘောမျိုးနှင့် ငြိမ်သက်နေသည်။ ခင်း စဉ်းစားလို့ မရတာက ကိုကံ ဘာကြောင့်များ ခင်းအပေါ် ဒီလောက်အထိ နာကျည်းနေရတာလဲလို့ပါ။ အနိကယ်ညှို့က အရေးပေးလို့လား၊ တစ်တိုက်လုံးမှာ ရှိနေတဲ့လူတွေက ခင်းကို ချစ်ခင်နေကြတာပဲ၊ အနိကယ်ညှို့ရဲ့ ဂရုစိုက်မှုက လွန်သည်။ မင်း စိတ်လုံ့စွာ နေထိုင်ချင်၍ ကိုကံ အလိုကျ လက်ခံလိုက်ချင်သည်။

“နံနက်ခင်း”

“ရှင်”

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ငါ့ဆန္ဒတွေကို လိုက်လျောရတာလဲ၊ ငါ့နိပ်စက်မယ်ဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ ငါ့သဘောအတိုင်း ဘာဖြစ်လို့ မင်း လက်ခံရတာလဲ”

“မသိဘူး။ ခင်း အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်ချင်တယ်။ ခင်းကို ဟိုလေးပထမဆုံးနမ်းရှိုက်တဲ့ယောက်ျားကိုပဲ ခင်း ဘဝတစ်သက်တာ လက်တွဲဖော်အဖြစ် ရွေးချယ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားမိလို့ပါ”

“ဟား... ဟား... ဟား”

မင်း တော်တော်ရယ်ရတဲ့ ကောင်မလေးပဲ နံနက်ခင်း၊ ရန်နဲ့လည်း တွဲတယ်။ ဒယ်ဒီက လက်ဆွဲပြီး စိန်လက်စွပ်ဝတ်ပေးတော့လည်း မင်း လက်ခံတယ်။ ငါက နမ်းမိလို့ ငါ့ကို ဘဝတစ်သက်တာ လက်တွဲဖော်အဖြစ် ရွေးချယ်တယ်တဲ့၊ ငါ မရှားဘူးကွ၊ ဒီမှာရှိနေတဲ့ ယောက်ျားတွေအားလုံးကို မင်း လှည့်စားချင်တာပဲ။ မင်း မရိုးသားဘူး။ မာမီထင်သလိုပဲ မင်းမှာ အကြံအစည်တွေ ရှိရမယ်။ ဖြူစင်သလိုလို မျက်ဝန်းတွေနဲ့ကြည့်ပြီး အတွင်းစိတ်က ကောက်ကျစ်နေတာပဲ။ ငါ့ကို မင်း လက်ထပ်မယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ငါက မင်းကို နိပ်စက်နေတာလေး ဘာလဲ ဒယ်ဒီရဲ့သားကြီး ဖြစ်နေလို့ ကုမ္ပဏီမှာ မန်နေဂျာဖြစ်နေလို့ မင်းရွေးချယ်ချင်တာလား။ ရန်က အဆိုတော်တစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ မင်းအတွက် ပိုင်ဆိုင်မှု နည်းသွားမှာ စိုးရိမ်လို့လား။ နံနက်ခင်း ဒက်ဒီ

က နံနက်ခင်းလက်ကိုဆွဲပြီး စိန်လက်စွပ် ဝတ်ပေးနေတာ ကံဘယ်လိုမှ သူ့အာရုံထဲမှာ ဖယ်ရှားပြစ်၍ မရပေ။ သူမ လက်သူကြွယ်လေးမှာ ဝတ်ဆင်ထားဆဲပင်။ ဒီလို မိန်းမတစ်ယောက်က ကိုကိုဆန္ဒတွေအတိုင်း ပြုမူပါဆိုတော့ မင်း တော်တော်အညှာလွယ်လွန်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ။ သူ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

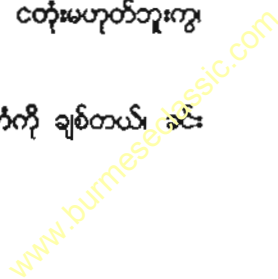
“ခင်း ကိုကိုကို ချစ်တယ်”

သူ့ခြေလှမ်းတွေ တုန်ခန်ရပ်တန့်သွားသည်။ ကိုကိုကို ချစ်တယ်တဲ့၊ ငါ့ကိုအရူးလုပ်ဖို့ မင်းကြိုးစားတာပဲ နံနက်ခင်း၊ သူ ရှုသွတ်စွာ အော်ဟစ် ပြစ်ချင်သည်။

“အဲဒါ ခင်းရင်ထဲက စကားတွေပါ။ အန်ကယ်ညှို့ရှေ့မှာလည်း ပြောရပါတယ်”

“တိတ်စမ်း၊ နံနက်ခင်း မင်းကို ငါဒက်ဒီရှေ့မှာ တောင်းဆိုခဲ့တုန်းက မင်း ဘာဖြစ်လို့ အဖြေချက်ချင်း မပေးရတာလဲ၊ မင်းကို နိပ်စက်နေတဲ့ ယောက်ျားကို မင်းက ချစ်တယ် ဟုတ်လား။ ဟား... ဟား... ဟား...။ အရမ်းရယ်ရတယ်၊ ငါ ငတုံးမဟုတ်ဘူးကွ၊ မရှားဘူး”

“ခင်းကို ယုံပါ။ ခင်း ဝန်ခံတာပါ။ ကိုကိုကို ချစ်တယ်။ ခင်းရင်ထဲက စကားတွေမို့ ယုံပေးပါနော်”

“ဒါဆို လာခဲ့လေ”

“အမလေး”

ခင်းလက်တွေ့ကို စောင့်ဆွဲခြင်း ခံရသည်။ သူ့အိပ်ခန်းထဲ အထိ ဆွဲခေါ်နေ၏။ တကယ်တမ်းကျတော့ ခင်း ရှက်ကြောက်ပြီး ခြေလှမ်းတွေက ရွေ့လျား၍ မရဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“လာလေကွာ၊ မင်းပဲ ငါပြုသမျှ နုမယ်ဆို၊ ငါ ဘာပဲလုပ်လုပ် လက်ခံမယ်ဆို၊ ငါက မင်းကို မချစ်ဘူး၊ မင်းကို နှိပ်စက်ချင်နေတာ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ အကြောင်းပြချက် မရှိဘူး”

ခင်း ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်တုန်ခါပြီး ခန္ဓာကိုယ်က သွေးလည်ပတ်နေတာတွေ ရပ်ဆိုင်းသွားပြီ ထင်သည်။ သူမအား မချစ်မနှစ်သက်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရင်ခွင်မှာ ဘဝတစ်သက် တာလုံး မြှုပ်နှံရမှာကို ကံနှိပ်စက်သမျှ ခင်းလက်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ရှိပေမဲ့ အရှက်ကြောင့် တုန်ဆိုင်းသွားရတာပါ။ ခင်း ယောက်ျားဆိုလို့ ကံတစ်ယောက်ထဲပါ။ ကိုကံ့ရင်ခွင်ထဲကိုပဲ ခင်း ဝင်ဖူးတာ၊ ကိုကံ့အနမ်း ကိုပဲ ခံယူဖူးတာ၊ သူမ တုန်ဆိုင်းနေတော့ ကိုကံ့က စူးစူးဝါးဝါး ကြည့် သည်။

“ခင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မာမိုကို ကြည့်မယ်ဆို၊ လာလေ ကိုရန်လည်း သွားမလို့”

ခင်းလက်ကို ဆတ်ခနဲစောင့်ပြီး လွှတ်ချပစ်သည်။ ကိုကံ့နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ရင်ထဲမှာ အတိုင်းအဆမရှိ ပြည့်နှက် ထိုးဝင်လာ၏။ ခင်းခန္ဓာကိုယ်ကမရွေ့ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက် အခန်းထဲ ပြေးဝင်တဲ့အထိ ခင်းမှာ သတ္တိတွေ မရှိခဲ့။ ကိုကံ့က အခန်းထဲဝင်ခါနီးအလုပ်မှာ သူမတို့ထံ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကာ ပြောသည်။

“မာမိဆီ မသွားနဲ့၊ အိပ်နေပြီ၊ အနားယူရမှာမို့ မင်းလည်း သွားစရာ မလိုဘူးနော်”

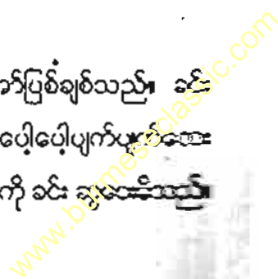
ပြတ်တောက်မာကျောလွန်းသည်။ ခင်းကို အထင်လွဲသွားပြန်ပြီ မဟုတ်လား၊ ခင်းသတ္တိမရှိတာပါ။ ခင်းပဲ သူပြုသမျှ နုပါမယ်ဆိုပြီးတော့ ခင်း ခန္ဓာကိုယ်က တောင့်တောင့်တင်းတင်းနှင့် မရွေ့ခဲ့ ခင်းနောက် ပြန်လှည့်သည်။

“မာမိကို သွားကြည့်မယ်လေ”

“ဟင့်အင်း”

“ခင်းကို သူဘာလုပ်တာလဲ၊ ဒက်ဒီကို ပြောပြလိုက်လေ၊ ခင်း ဒီလိုပဲ အနိုင်ကျင့်ခံနေတော့မှာလား”

ကိုကံ့နှင့် ဘာမှမဆိုင်ဘူးဟု ခင်း အော်ပြစ်ချစ်သည်။ ခင်း စတာ၊ ခင်းမလုပ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ပေါ့ပေါ့ပျက်ပျက်လေး ခင်း ဖွင့်ဟ ထုတ်ဖော်ပြမိတာပါ။ ကိုကံ့ဒေါသတွေကို ခင်း ဆွဲထားသည်။

“ခင်း”

“ခင်းအိပ်ခန်းပဲ ပြန်တော့မယ်၊ အန်တီမခ အိပ်နေလို့ ကိုရန်လည်း မကြည့်ပါနဲ့”

ကိုကံက မကြည့်ပါနဲ့ဆို ဘယ်သူမှ မကြည့်နဲ့ဆို ဘယ်သူမှ မကြည့်နဲ့တော့ ကိုကံ အမိနဲ့တွေ့ကို အားလုံးနာခံရမယ်၊ ကိုရန် ရှင်လည်း နာခံပါ။ ကိုကံ ဒေါသထွက်ရတဲ့အကြောင်းရင်းကို ရှာကြည့် ချင်တယ်၊ ခင်း မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လာသည်။

“ခင်း ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုကံအနိုင်ကျင့်ပြန်ပြီလား၊ ခင်းကို ဘယ်အထိ ဆွဲခေါ်နေတာ၊ အရမ်းလွန်ပြီထင်တယ်”

“ကိုရန်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ဝင်မပါပါနဲ့၊ ခင်း တောင်းဆိုတာပါ”

“ကိုရန်ကတော့ အစ်ကိုဖြစ်နေပေမဲ့ ကိုရန်အပေါ် တစ်သက်လုံး အနိုင်ကျင့်တာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ခင်းအပေါ်တော့ နည်းနည်းလေး မှ အနိုင်ကျင့်တာကို လက်မခံဘူးခင်း၊ ပြော ကိုကံ ဘာလုပ်တာလဲ၊ မာဖိုဆီလည်း ဘာဖြစ်လို့ သွားမကြည့်နဲ့လို့ ပြောရတာလဲ၊ ခင်း ကြည့်ချင်နေတာ မဟုတ်လား၊ သွားကြည့်မယ် ကိုကံ ဗိုလ်ကျတာ”

“မသွားဘူး၊ ခင်းဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ရန်၊ အန်တီမခ နားပါစေ၊ ကိုကံက မကြည့်နဲ့ဆိုရင် နာခံသင့်ပါတယ်”

“ခင်း”

“ပြန်ကြရအောင်”

ကိုကံ စိတ်တွေ အလိုမကျဖြစ်နေရတဲ့ အကြောင်းရင်း ရှိမည် ဟု ခင်းထင်သည်။ အန်ကယ်ညှို့က သူ့ငယ်ရည်းစားကို လွမ်းဆွတ် တမ်းတနေလို့ အန်တီမခ စိတ်သောကတွေ ရောက်နေရလို့လား။ အန်တီမခတို့ အိပ်ခန်းထဲတော့ ဝင်ချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့လည်း ကိုကံက မသွားနဲ့ဟု အမိန့်ထုတ်လိုက်၍ ကိုကံ အမိန့်အား ခင်း နာခံစွာ အန်တီမခဆီ မသွားတော့ဘဲ ပြန်လာသည်။

အခန်း (၂၀)

ဦးညွှိုသခင် အသက်တမျှ အရေးကြီးနေသော စာနစ်စောင်ကို ညီမအိမ်မှာ သွားရှာသည်။ တစ်ချိန်က သူ့အိမ်ခန်းပါ။ မိဘတွေပိုင်တဲ့ အမွေကို ညီမတစ်ယောက်ထဲ ပေးလိုက်၏။ ဦးညွှိုသခင် နေထိုင်တဲ့ အိမ်ခန်းကတော့ ပစ္စည်းတွေနှင့် ဒီအတိုင်းထားသည်။

“ကိုကို ဘာရှာနေတာလဲ၊ ငြိမ်းလည်း ဝင်ရှာပေးမယ်လေ”

“ရပါတယ်ငြိမ်း၊ ကိုကို စာရှာနေတာပါ”

“မမချော စာလာ၊ ကိုကို မမချောကို မေ့ဖြစ်သင့်နေပြီနော်”

“နင်မသိရင် အသာနေစမ်းပါ ငြိမ်းရာ”

စာကိုရှာမတွေ့သေးသဖြင့် ဦးညွှိုသခင် အဖြစ်မှန်ကို ရှင်းပြ လို့ မဖြစ်နိုင်ပေ။ မယုံကြည်၍ လက်မခံလျှင် ပြဿနာကြီးထွားနိုင် သည်။ အခန်းထဲဝင်ပြီး စာကို ရှာနေ၏။ စာအုပ်တွေ အများကြီး

ကြားမှာ ညပ်နေတဲ့ ဦးညွှိုသခင် အတော်လေးရှာရသည်။ ချောချော စာပတ်ပြီး စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ပစ်ထားခဲ့၏။ သမီးကို မမျှော်လင့်ပဲ ရှာတွေ့ပြီဆိုတော့ စာက သက်သေအထောက်အထားအဖြစ် အရေး ကြီးသည်။

“ကိုကို တစ်ပတ်လောက်တော့ ရှာရမယ် ထင်တယ်၊ ငြိမ်း၊ စာအုပ်တွေက များတယ်၊ အားလုံး လှန်ရှာရမလို့ ဖြစ်နေပြီ”

“ဘာတွေ၊ အရေးကြီးနေလို့လဲ၊ ဒီအခန်းကို ပြစ်ထားတာ အနှစ်နှစ်ဆယ် ကျော်ပြီလေ”

“နောက်တော့ ကိုကိုရှင်းပြပါမယ်၊ အခုတော့ ကိုကို့ကိုစွဲတွေကို စိတ်မဝင်စားခဲ့ဦး”

သမီးကို အမြန်ဆုံး မိမိသမီးလေးအဖြစ် ထုတ်ဖော်မှ ဖြစ်တော့ မည်။ မိုးမခရော သားတွေရော မိမိကို အထင်လွဲလာနိုင်သည်။ အခုတလော့ မိမိအိမ်ထောင်ရေးပင် အဆင်မပြေတော့၊ မိုးမခ ယခင် ကလို ငြိမ်းခံမနေတော့ ပြဿနာရှာချင်သည်။ သားတွေကလည်း မိမိသားတွေ မဟုတ်ကြ၊ စောစောစီးစီး စာရင်းရှင်းပြစ်ချင်နေ၏။ စာက မတွေ့သေး။ စာအုပ်တွေ အကုန်လှန်လှော့ရှာရမည်။ ချောချော နှင့် ဝေးကွာသွားပြီးကတည်းက မိမိပြစ်ထားခဲ့တာပါ။ နှစ်တွေကြာညီ များပြားလှတဲ့ စာအုပ်တွေကို တစ်အုပ်ချင်း လှန်ရှာနေသည်။

“တစ်ပတ်လောက်တော့ လာရှာမှာပဲ ငြိမ်း”

“လာရှာပါ ကိုကို၊ ဒါပေမဲ့ မမမီးမမ စိတ်သောက ရောက်နေ ပါဦးမယ်၊ မချောချောကို မေ့ဖြစ်ပါတော့”

“ကိုကို ပြန်ပြီး ငြိမ်းမေ့ချော သမီးရောက်နေတယ်ဆို ငြိမ်း လာတွေ့ဦးမယ်”

“ကိုကိုခေါ်လာပြမယ် လောလောဆယ်တော့ ငြိမ်း သိဖို့ မလိုအပ်သေးဘူး”

ဦးညိုသခင် ပြန်လာသည်။ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ သမီး ခင်း ချစ်ခင် နှစ်သက်မယ်ဆိုရင် သားရန်နဲ့ပဲလက်ထပ်စေချင်တယ်။ ကိုကံ နဲ့တော့ မဖြစ်ဘူး မိမိဇနီး မိုးမခက ကိုကံနှင့် နီးစပ်စေလိုနေသည်။ မဖြစ်ဘူး မိမိစဉ်းစားကြည့်ပြီးပြီး သားကံက မိမိကို မိထွေးမှန်းသိနေကာ မှန်းတီးနေသည်။ မိမိအိပ်ခန်းထဲမှာ ချောချောဘတ်ပုံကြီး ချိတ်ထား၍ သားကံမကျေမနပ် ဖြစ်နေခဲ့၏။ ဦးညိုသခင်ကို ကြည့်တဲ့သားကံ မျက်လုံးတွေက မာထန်နေသည်။ သမီးခင်း စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာစိုး၍ သားကံကို သီးသန့်နေစေဖို့ စီစဉ်ပေမဲ့ မိုးမခနှင့်သားကံတူ လက်မခံပေ။ စာက ဆက်ပြီး ရှာရမည် ဖြစ်သည်။

“အန်ကယ်ညို”

“ပြောပါခင်း၊ ဘာပြောစရာ ရှိနေလို့လဲ”

“အန်တီမခ နေမကောင်းဘူး၊ နည်းနည်း ဂရုစိုက်ပေးပါဦးနော်”

“ခင်း ရော အဆင်ပြေရဲ့လား၊ သားကံစိတ်အနှောင့်အယှက်

ဖြစ်အောင် လုပ်သေးလား”

“အန်ကယ်ညို”

“ပြောလေခင်း”

“ကိုကံကို ခင်း ချစ်တယ်”

“ဘာပြောရတယ်”

မထူးတော့ဘူး ခင်းအရာရာ သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ဖြစ်ချင်သည်။

ကိုကံနဲ့ဝေးရမှာ ကိုခင်း ကြောက်နေ၏။ ခင်းကို နှိပ်စက်မည့် ကိုကံ ကိုပဲ ခင်း မိုက်မဲစွာ နှစ်သက်မြတ်နိုးနေသည်။

“ကိုကံကိုပဲ ခင်း လက်ထပ်ပါရစေ၊ အန်ကယ်ညိုဆီမှာ တောင်းဆိုတာပါ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ခင်း ကိုကံက ခင်းကို မချစ်ဘူး၊ ကိုကံက လူတွေအပေါ် အမှန်းတွေနဲ့ပဲနေတာ၊ သူ့အမေမိုးမခကလွဲပြီး ဘယ်သူ ကိုမှ မချစ်ဘူး၊ မင်း အနှိပ်စက်ခံရမှာနော် ခင်း၊ ဘာဖြစ်လို့ မိုမခက ပိအားပေးလို့လား၊ သားကံ အနိုင်ကျင့်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်း ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေပါ၊ လက်ခံ ပေးပါနော်”

“မဖြစ်ဘူး အန်ကယ်၊ လက်မခံနိုင်ဘူး၊ သားကံက ခင်းကို ချစ်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ နှိပ်စက်မှာ ခင်းစိတ်သောကတွေ ရောက်ရ လိမ့်မယ်၊ ခင်းတစ်ယောက်ယောက်ကြောင့် ခင်းပြောတာပဲ၊ ခင်းကို ဒုက္ခပေးနိုင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ခင်း မရွေးချယ်ရဘူး”

“ခင်း ကျေနပ်ပါတယ်၊ ကိုကံအပေါ် ချစ်မိနေတာပါ၊ ခင်း နှလုံးသားတွေထဲက ခံစားချက်တွေပါ”

“တော်တော့ခင်း အန်ကယ် လုံးဝ လက်မခံဘူး၊ ဆေးကျောင်း တက်ပါဦး၊ ခင်းမေမေဆန္ဒ ပြည့်ဝစေချင်တယ်၊ အန်ကယ်စကားဆဲ နားထောင်ပါ”

“မဟုတ်ဘူး၊ အန်ကယ်၊ ခင်းလေ ခင်း”

“ဆက်မပြောနဲ့တော့၊ ခင်းကို တစ်ယောက်ယောက်က ဖိအားပေး လို့ပဲ၊ အန်ကယ်ညှို့၊ လက်မခံနိုင်ဘူး၊ ကိုကံနဲ့တော့ လုံးဝ မဖြစ်ဘူး”

ဦးညှို့သခင် ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ သမီးခင်းတောင်းဆိုမှုတွေ ကို ပယ်ချပြစ်သည်။ မဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ သားကံ စိတ်က မိမိကို ညှို့ချင် နေ၏။ မိမိသိတာပေါ့၊ မိုးမခနှင့် ကိုကံတို့ သားအမိက မိမိနှင့် မကြာခဏ ထိပ်တိုက်တွေ့ရတတ်သည်။ ခင်းတောင်ဆိုမှုတွေကို ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ လက်မခံနိုင်ပေ။ သမီးခင်းပဲ အနှိပ်စက်ခံရမှာပါ။ သမီးခင်း ဖိအားပေးခံရပြီးထင်တယ်။ ဦးညှို့သခင် ပြတ်ပြတ်သားသားဆဲ ပယ်ချပြစ်သည်။

“ခင်း ကျောင်းပဲ တက်ရမယ်၊ ခင်း ငယ်ပါသေးတယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာကိုစွဲကိုမှ ခင်း ဂရုစိုက်စရာ မလိုပါဘူး၊ ခင်းအနားယူ တော့ ကားမောင်းလည်း တော်တော်လေး တတ်နေပြီပဲ၊ ခင်းကိုယ်တိုင် ကားမောင်းကျင့်ပါ၊ ညနေ အန်ကယ်ညှို့နဲ့ သွားသင်မယ်”

“ဟို ဟိုလေ အန်ကယ်”

“သွားနားတော့”

ဦးညှို့သခင် တစ်ချက်တည်း ဆုံးဖြတ်ကာ ငြင်းပယ် ပစ်သည်။ ခင်းကို မိမိကိုယ်တိုင်ပဲ စောင့်ရှောက်ကြပ်မတ်ကြည့်ရှုဖို့ စဉ်းစား ထားသည်။ လွှတ်ထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ကိုကံ ဘယ်လိုစည်းရုံး ခြိမ်းခြောက်လိုက်လဲ၊ ဦးညှို့သခင် ဒေါသတွေ ဖြစ်နေသည်။

“ဒယ်ဒီ ခင်းတောင်းဆိုမှုတွေက အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး၊ ကိုကံကို ကြောက်နေရတယ် ထင်တယ်၊ မနက်က ဆွဲလားရမ်းလားနဲ့ ပြဿနာ တက်သေးတယ်၊ ရန်ရောက်သွားလို့”

“ဘာပြောတယ် ရန်”

“ခင်းက ကိုကံကို ကြောက်နေပုံပဲ၊ ကိုကံက ခင်းက မာမိကို သွားမကြည့်ရဘူးပြောလို့ ခင်း မသွားရဲဘူး၊ ကိုကံအမိန့်ကို နာခံရမယ် လို့လည်း ခင်းက ပြောနေတယ်”

“ဒယ်ဒီသားကံနဲ့ ပြဿနာမတက်ချင်ဘူး၊ ခင်းက ချစ်နေလို့ လို့ ပြောတာလည်း အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးရန်”

“ခင်းက ကိုကံကို ချစ်တယ် ဟုတ်လား ဒယ်ဒီ”

“အင်း”

“မဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ခင်း ကြိမ်းခြောက်ခံနေရတယ် ထင်တယ်၊ သားရန် မင်းပဲ ခင်းကို ဂရုစိုက်ထားပါ၊ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ဒယ်ဒီကိုယ် တိုင် စောင့်ရှောက်ရတော့မယ်”

သားက မင်းက ငါ့သမီး ခင်းအပေါ် အမုန်းတွေနဲ့ အရယူဖို့ ကြိုးစားနေတာပဲ၊ မိုးမခ မင်းကရော၊ မင်းသားကံကို ခြောက်ပေးနေတာပဲ၊ မင်းနဲ့ ရှင်းရမယ်၊ ခင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ထိခိုက်နာကျင်မှု နည်းနည်းလေး မျှပင် မခံစားစေချင်ပေ။ မိမိတာဝန်ပဲ့ခဲ့၍ သမီးလေး ဘယ်လောက် အထိ ဘဝမှာ ရုန်းကန်တိုက်ပွဲ ဝင်ခဲ့ရလဲ၊ ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေထိုင် ခဲ့ရသည်။ မကြာခင် သမီးအဖြစ် ကြေငြာတော့မှာပါ၊ ဖခင်တစ် ယောက်အဖြစ် ပေါ်ပေါ်တင်တင် ပြုစုစောင့်ရှောက်ခွင့် ရရှိမည် ဖြစ် သည်။

“ဒယ်ဒီ ရန်နဲ့ပဲ ခင်းကို လက်ထပ်ခွင့်ဖြူပါ”

“မဖြစ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒက်ဒီ”

“သမီး ခင်း ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားစေချဦးမယ်၊ ခင်း မေမေရဲ့ဆန္ဒ ပြည့်စေရမယ်၊ ကိုကံရော၊ ကိုရန်ရော ခင်းကိုလက်ထပ် ဖို့ စကားထပ်ပြီး ထွက်မလာကြနဲ့တော့”

ဦးညိုသခင်အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ မိုးမခက အိပ်နေ၏။

ခင်းပြောတော့ နေမကောင်းဘူးတဲ့၊ အညာလေး၊ မိုးမခနှင့်မိမိ အဆင် မပြေကြ။ သမီးလေးအတွက် စိတ်ချရန် ငယ်ချစ်ဦးတတ်ပုံရှေ့မှာ သခင်ကထက် အချိန်ကြာမြင့်စွာ မိမိနေထိုင် စကားပြောဖြစ်သည်။ ရန်ကိုတော့ လက်ခံချင်ပါတယ်၊ ရန်က နှုတ်သိမ်မွေ့သူ၊ ကိုယ်ကံနဲ့ တခြားစီပဲ၊ မိမိကို ဖခင်အရင်း မဟုတ်တာ ကိုကံ သိထားသည်။ ရန်က မသိ၊ သမီးခင်းနှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စမှန်သမျှ မိမိ ခပ် ပြတ်ပြတ်ပဲ၊ ဆုံးဖြတ်မည် ဖြစ်၏။ မိုးမခက မိမိကို စကားမပြောဘဲ တစ်ဖက်ကို လှည့်နေသည်။

“မိုးမခ၊ မင်း နေမကောင်းဘူးလား၊ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဆေးခန်း ရော ပြုပြီးပြီလား”

မိုးမခက တစ်ဖက်ပဲလှည့်နေပြီး စကားမပြောပေ။ မိမိ ဒီထက် ပိုပြီးမချောနိုင်၊ လက်ထပ်စဉ်က သူ့ရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်တွေကို အပြည့် အဝ ပေးပါမည်ဟု ကတိပေးခဲ့ပြီး တကယ်တမ်းကျတော့ ဒေါသတွေ ခေါက်ကွဲနေတတ်သည်။

“မင်းသားကြီး ကိုကံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းကို ငါ ပြောစရာ ဒို့တယ် မိုးမခ”

ဒေါ်မိုးမခ အရင်ကလို အလျော့မပေးတော့ဘဲ ကိုညိုသခင် စကားမပြောချင်ပေ။ ငယ်ချစ်ဦးကို ဒီလောက်အထိ မပေးနိုင်သေးဘူး

လား။ အခုမှ ငယ်ချစ်ဦးရဲ့ သမီးကျမှ ပို၍ အကဲပိုနေသည်။ သားကံ ပြောသလို ကိုညိုနဲ့ ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ်နေထိုင်ကြတာ ကောင်းမည်။ ကိုညိုလေသံကလည်း မာသည်။

“ခင်းကို ဖိအားတွေပေးပြီး လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။ မဖြစ်သင့်ဘူး မခါ မင်း ဆုံးမပေးပါ”

“ဘာရှင့်”

“မင်းသား က နှိုင်းတယ်။ ခင်းကိုတော့ စိတ်ဒုက္ခရောက်အောင် မလုပ်စေချင်ဘူး ကိုလက်မခံဘူး”

ဒေါ်မိုးမခ အိပ်နေရာကနေ ဆတ်ခနဲထသည်။

“ကိုညို၊ ရှင် အပြစ်သည်းလှချည်လား။ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မ သားကံကို မဲနေရတာလဲ နံနက်ခင်း ရောက်လာမှ ရှင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ ကောင်းပြီလေ။ ကျွန်မသားကံကို ဆုံမထားမယ်။ ကျေနပ်ပြီလား”

မင်းကို လောလောဆယ်တော့ ဘာမှ ရှင်းမပြနိုင်သေးဘူး မိုးမခ သက်သေအထောက်အထား ရှိနေသေးလို့ကွ။ နံနက်ခင်းက ကိုယ့်သမီးလေးပါ။ တစ်နေ့ ကိုယ်ရှင်းပြမှာပါ။ သားကံကိုတော့ မိမိ လက်မခံနိုင်။ မိမိကို မုန်းတီးပြီး သမီးခင်း အနှိပ်စက်ခံရဖို့ သေချာသည်။

“ကိုကံကို ခင်း ချစ်နေပါတယ်။ လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူပေးဖို့ အန်ကယ်ညိုရယ်၊ တောင်းဆိုတာပါ”

သမီးခင်း ပြောနေတဲ့ စကားတွေကို မိမိ လက်မခံနိုင်ပေ။ ကိုကံကို ချစ်တယ်ဆိုတာ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ ဖိအားပေး တိုက်တွန်း မှုကြောင့်ပဲ ဆိုတာ ထင်ရှားနေသည် မိုးမခလား။ ခင်းကို ချွေးမပစ်ချင် နေ၏။ ကိုကံနှင့် နီးစပ်အောင် ကြံစည်နေ၏။ ထိုကိစ္စအတွက် မိမိ တားဆီး ပိတ်ပင်ရမည် ဖြစ်သည်။

“ကိုကံ စရိုက်တွေကို ငါ မနှစ်သက်ဘူး။ ငါ့ကို ရန်လိုလွန်း နေတယ်။ ငါနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ခင်းကို အရယူဖို့ ကြံစည်တာ မရိုးသားမှုပဲမခါ ပြဿနာတွေ ရှေ့ဆက်မကြီးထွားစေချင်ရင် ဆင်ခြင်ပါ”

“ကျွန်မ ရှင့်ကို ကွာမယ်။ မပေါင်းနိုင်တော့ဘူး။”

“မင်းသဘောပဲလေ မခါ မင်းတို့သားအမိအတွက် တိုက်ခန်း တစ်ခန်း ရမယ်။ ကားတစ်စီးရမယ်။ မင်းတို့စီးပွားလုပ်နိုင်တဲ့ ငွေကြေး ရမယ်။ မင်း ကွာရှင်းချင်တဲ့ အချိန်ပြော မခ”

“ရှင်... ရှင်”

ကိုညိုပြောပြီးထွက်သွားတော့ ဒေါ်မိုးမခ အသဲဆတ်ဆတ်ခါ အောင် နာကျည်းသွားသည်။ နံနက်ခင်းကြောင့် ရှင်က ကျွန်မတို့အော် တောင် ရက်စက်နေနိုင်ပြီပေါ့လေ သိမယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ တွန့်လုံးဝ ငြိမ်ခံ မနေနိုင်တော့ဘူး။ လုပ်ငန်း စီးပွားတွေရော၊ ချွေးတုံ့ခွာတွေရော ကိုညိုပဲ ကိုင်ထားသဖြင့် သားကံတို့

မိမိသည်းခံနေတာ နှစ်ပေါင်းကြာပြီပဲ။ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ ရသလောက်ပဲ ယူတော့မို့၊ ဒါပေမဲ့ မိုးမခအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိစေရမယ်။ ငယ်ချစ်ဦးကို မပေါင်းရတော့ ရှင်က သမီးအထိ ဆက်ပေါင်းမယ်ပေါ့လေ။ နံနက်ခင်းအတွက်နှင့် ကိုညိုက ဘာမှမမြင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မက ချွေးမလည်း မတော်နိုင်ပါဘူး။ ဝေးသေးတယ်။ ရှင်ဟာမ နံနက်ခင်းကို နှိပ်စက်ခိုင်းမလို့၊ သားကံဆန္ဒတွေအတိုင်းပဲ ကိုညိုနဲ့ ကွာရှင်းပြီးသား ကံ စီးပွားရေးလုပ်ဖို့ပဲ အားပေးရမည်။ ရှင်လက်အောက်မှာလည်း ကျွန်မသားကို မထားဘူး။ ရန်ကိုလည်း ပထွေးဆိုတာ ပြောပြရမယ်။ ဒေါ်မိုးမခက တစ်ယောက်တည်း ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲနေသည်။

အခန်း (၂၅)

“ကိုကံ”

“မင်း... မင်းဘာလာလုပ်တာလဲ၊ နံနက်ခင်း၊ ထွက်သွားစမ်း။ မင်း မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး၊ ငါ့အိပ်ခန်းထဲထိ ဝင်လာခဲ့တာ အပျက်မဆန်လိုက်တာ ထွက်သွား”

“မထွက်သွားဘူး။ ကိုကံဆန္ဒအတိုင်း ပေးဆပ်ဖို့ ခင်း လာခဲ့တာပါ ကိုကံကို ခင်း ချစ်တယ်။ အရမ်းသံယောဇဉ် တွယ်ပြီး ချစ်နေမိပြီ ကိုကံရယ်”

နံနက်ခင်းက ပြောဆိုပြီး သူ့အိပ်ရာနားအထိ တရွေ့ရွေ့ တိုးကပ်လာသည်။ သူ့အိပ်ရာပေါ်မှ လူးလဲထလိုက်တဲ့ အချိန်တွင် နံနက်ခင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးက သူ့ရင်ဘတ်ပေါ် မှောက်ကျလာ၏။ သူမ လက်လေးတွေက သူ့မျက်နှာပြင်အား ပွတ်သပ်ချော့ဖြူနေသလို

သူမရဲ့ ဖူးငုံလှပနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးက သူ့မျက်နှာပေါ်ထိကပ်လှ ဖြစ် နေသည်။

“နံနက်ခင်း မင်း မင်း”

“ကိုကံကို ချစ်တယ်၊ ခင်းတို့က လက်ထပ်ကြတော့မယ် ချစ်သူတွေလေ ကိုကံအချစ်တွေကို ခင်း ရယူ ပိုင်ဆိုင်ထားချင်လို့ပဲ နော်”

သူငြင်းဆန်ရင်း နံနက်ခင်းကို မောင်းထုတ်ပြစ်မိသည်။ နံနက်ခင်း က သူ့ကို ချစ်တယ်ဟုပဲ တတွတ်တွတ် ညည်းညူပြောဆိုရင်း သူမ မျက်နှာက သူ့မျက်နှာပေါ် ဖိကပ်လာ၏။ သူ့စိတ်တွေ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း ကင်းမဲ့စွာ နံနက်ခင်းရဲ့ ကိုယ်လုံးအိအိလေးအား သူ့လက်မောင်း တွေနှင့် ရစ်သိုင်းဖက်မိသည်။

“မင်းကိုလည်း ကိုယ်ချစ်ပါတယ် ခင်းရယ်၊ အရမ်းချစ်ပီ တယ်၊ ကိုယ့်နှလုံးသားတွေထဲ စူးနှစ်ဝင်တဲ့အထိ ချစ်မြတ်နိုးရတာပဲ” “ကိုကံရယ်”

သူ့ဟန်ဆောင် မနေနိုင်တော့ဘူး။ နံနက်ခင်း ချစ်တဲ့အချိန် တွေက သူ့နှလုံးသားတွေထဲမှ ပေါက်ကွဲထွက်ကုန်သည်။ ချစ်ရသော နံနက်ခင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးအား သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်ကာ အနမ်းမိုးပေ တွေတသွင်သွင် သွန်းလောင်းချပစ်နေ၏။ နံနက်ခင်းရဲ့ လက်လေး

တွေကလည်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်အား တုန်ပြန် သိုင်းဖက်ကာ ပွတ်သပ် ကျည်စယ်နေသည်။

ကိုကံကို ခင်း အရမ်းချစ်တယ်၊ ကိုကံနဲ့ ခင်း ဘယ်တော့မှ မခွဲကြဘူးနော်၊ လက်ထပ်ကြရအောင်ပါ ကိုကံရယ်”

“ခင်းရယ်၊ ကိုယ်လည်း မခွဲနိုင်တော့ပါဘူးကွာ၊ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက်ပဲ တားဆီးပိတ်ပင်နေကြပါစေ မခွဲတော့ဘူးနော် ခင်း”

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မခွဲမခွာနိုင်စွာ သိုင်းဖက်ထားကြပြီး သည်းထန်သော အနမ်းမိုးလေးတွေ သွန်းဖြိုး နေကြစဉ် ဒယ်ဒီရောက်လာပြီး ခင်းကို အတင်းအကြပ် ဆွဲခေါ်သွား တော့သည်။

ဒီကောင်က ခင်းကို နှိပ်စက်မှာ ရက်စက်မှာ ဒီကောင့်နှလုံးသား တွေထဲမှာ အချစ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ ကိုကံ မင်းနောက်တစ်ခါ ခင်းကို နှောင့်ယှက်ရင် အသေပဲ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် သတ်မယ်”

“ခင်း...ခင်း”

“ခင်း နံနက်ခင်း”

“ဟင်...”

ကံမျက်လုံးတွေ ဖြတ်ခနဲ ပွင့်သွားသည်။ အိပ်မက်မက်နေတာပဲ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရွှေ့တွေ ရွှေ့နှစ်နေ၏။ ရင်တွေ တဒိန်ဒိန် ဝှိုက်နေ

နေသည်။ ဒီအိမ်မက်ထဲမှာ နာကျင်ကြေကွဲမှုတွေက နီးထလာတဲ့အထိ တဆစ်ဆစ် ခံစားနေရဆဲပင်ဖြစ်၏။ သူ့အာခေါင်တွေ ခြောက်လာသဖြင့် ရေခဲရေတစ်ခွက်ကို ယူပြီး သောက်ပစ်လိုက်သည်။

“ခင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်၊ ကိုယ် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘူး ခင်းရယ်”

ဒက်ဒီကရော ဘာလဲ၊ နံနက်ခင်းကို ဘယ်လို သဘောထားနေလဲ၊ သံသယတွေ ဝင်စရာပင်၊ သူနှင့် နံနက်ခင်းကြားမှာ အဟန့်အတား အပိတ်အဆို့တွေက အထပ်ထပ် ရှိနေသည်။ ဒက်ဒီ၊ မာမီနှင့် ရန်ခင်းကရော သူ့ကို ချစ်ပါ့မလား၊ သူမ နှုတ်ခမ်းလေးကို ပထမဦးစွာ နမ်းရှိုက်မိတဲ့ ယောက်ျားဖြစ်နေလို့ သူ့ကို ရွေးချယ်တာပဲဖြစ်နိုင်သည်။

“မင်း နှလုံးသားတွေထဲက အချစ်တွေကိုပဲ ကိုယ်လိုလားတာပါ ခင်း၊ မင်းချစ်တာ ရန်ပဲဖြစ်မှာပါ၊ မင်းဆီက အဲဒီအချစ်ကို ကိုယ်မလိုအပ်ဘူး နံနက်ခင်း”

သူ့ရင်ထဲမှာ ခင်းကို မစွန့်လွှတ်နိုင်တော့အောင် ချစ်နေပြီဟု ဝန်ခံရမလို ဖြစ်နေသည်။ အခုတောင် ကံ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရ၏။ ရူးသွပ်သွားတော့မတတ်ဘဲ၊ သူထပြီးရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ မာမီဆီသွားရမယ်၊ မာမီရော နေကောင်းရဲ့လား နံနက်ခင်း အမေကြောင့်ရော၊ နံနက်ခင်းကြောင့်ရော မာမီစိတ်သောက်

တွေ ရောက်နေရတာ နှစ်ပေါင်းကြာပြီပဲ၊ မာမီဆန္ဒအတိုင်း နံနက်ခင်းကိုတော့ ကံမနှိပ်စက်လိုပေ၊ အကောင်းဆုံးက မာမီကို ခေါ်ပြီး ဒက်ဒီနှင့်ဝေးရာကို ထွက်သွားဖို့ပဲ၊ သူ ရေကို တဝကြီးချိုးပြီး အပြင်ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ စိတ်တွေက မလန်း၊ အိမ်မက်ထဲကအတိုင်း ခင်းနဲ့ အတူနေချင်တယ်၊ မခွဲနိုင်တော့ဘူး ထင်တယ်ခင်း၊ ကိုယ်ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ မင်းနဲ့တွေ့မှ ကိုယ့်နှလုံးသားတွေ နူးညံ့သိမ်မွေ့သွားတယ်၊ မင်းနဲ့ကိုယ် နီးစပ်ဖို့က မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး၊ နံနက်ခင်းရယ် အပြင်သို့ ထွက်လာသည်။

“ကိုကံ”

“နံနက်ခင်း”

“အန်တီမခေါ် သွားမလို့လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုကံဆီမှာ ခွင့်တောင်းမလို့ပါ၊ ခင်း ဘာပဲလုပ်လုပ် ကိုကံဆန္ဒနဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ လုပ်ချင်တယ်”

သူ့နံနက်ခင်းကို ကြည့်မိသည်။ အိမ်မက်လေးကို သတိရမိတော့ ခင်းနှင့် အကြည့်ကို လွှဲပစ်လိုက်၏။ နံနက်ခင်းရဲ့ တောင်းပန်ခတဲ့ မျက်ဝန်းညှို့ညှို့တွေကြောင့် သူ့စိတ်တွေ လွတ်ထွက်ပေါက်ကွဲသွားမှာစိုးသည်။

“မင်း ကြည့်စရာမလိုဘူး၊ နံနက်ခင်း နောက်မှ လာကြည့်ပါ၊ ကိုယ်သွားမယ်”

“နေပါဦး ကိုက်”

“မင်းခွဲငါ ပတ်သက်စရာ မရှိတော့ဘူး။ နံနက်ခင်း မင်းဘဝ ရှေ့ရေးအတွက်ပဲ ကြည့်ပါ။ မင်း လုပ်ရမဲ့ အလုပ်ပဲ လုပ်ပါ”

“ခင်း ပြောပါရစေ ကိုက်၊ အန်တီမခက်လည်း ခင်းသနားတယ်၊ ခင်း မိခင်လိုပါပဲ၊ ပြီးတော့လေ”

“တော်ပါတော့ခင်း၊ ငါ ဒယ်ဒီနဲ့ ပြဿနာမတက်ချင်ဘူး။ မင်း ဆင်ခြင်ပါ။ အဓိက ငါနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေပါ”

မင်းကို မာမီးအိပ်ခန်းထဲ မဝင်စေချင်ဘူး။ နံနက်ခင်းရယ်၊ မင်းအမေတတ်ပုံကြီး ရှိနေတယ်။ မင်း တွေ့သွားရင် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ် မလဲ။ နံနက်ခင်းကို သာယာဖြောင့်ဖြူးတဲ့ ဘဝလမ်းလေးပေါ်မှာပဲ အေးချမ်းစွာ လျှောက်လှမ်းနေစေလိုသည်။ မင်းကို မနိပ်စက်ချင်ဘူး။ မာမီးဆန္ဒတွေကို ငါ မလိုက်လျောနိုင်တော့ဘူး။ ငါ့ရင်ထဲက အချစ် တွေကိုလည်း ထုတ်ဖော်ပြသ မနေချင်တော့ပါဘူးကွာ။ နံနက်ခင်းကို ကျောခိုင်းပြီး မာမီးအိပ်ခန်းဆီ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ကိုက် ခင်းကို ယုံပေးပါ။ ခင်း ချစ်တယ်။ ကိုယ်ကံကို ချစ်တယ်။ အဲဒါ ခင်း နှလုံးသားထဲကနေလာတဲ့ စကားတွေပါနော်”

သူ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ မင်း နှုတ်ခမ်းကို နမ်းခဲ့တဲ့ ယောက်ျား ဖြစ်နေလို့ပါ။ မင်း နှလုံးသားတွေထဲမှာ။ ကိုက်ဆိုတာ ရှိမနေနိုင်ပါဘူး။ မာမီးအခန်းထဲ ရောက်လာသည်။

“သားကံ ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ။ မာမီးဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုတော့ ချလိုက်ပြီလေ။ ကိုညိုနဲ့ ကွာရှင်းပြတ်ဆဲတော့မယ်”

“မာမီး”

“ကိုညိုကလည်း မာမီးဆန္ဒအတိုင်းပဲတဲ့။ ဒင်းက သူ့ငယ်ချစ်ဦးရဲ့ သမီးရောက်လာတော့ မာမီးက အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတားကြီး ဖြစ်နေတော့ ဖယ်ရှားပြစ်တော့မလို့လေ”

“ဟင်”

ဒက်ဒီ တော်တော်ရက်စက်တာပဲ။ မာမီးက တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ကားတစ်စီးနှင့် ရင်းနှီးစားသောက်နိုင်တဲ့ ငွေကြေးပေးမည်တဲ့။ ကံ လက်မခံချင်ပေ။ ဒက်ဒီစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ လက်မခံ လို့မဲ့ မာမီးလက်ကို ဆွဲပြီး ဒီကနေ ထွက်သွားချင်သည်။

“ကောင်းပါတယ် မာမီး၊ အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်သင့်တာပါ။ သားရှာဖွေ ကျွေးပါ့မယ်။ မာမီးပူစရာမှ မလိုတော့။ ဒက်ဒီဆီက ဘာမှလည်း မယူပါနဲ့တော့”

“ယူရမယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့မယူရလဲကံ၊ မာမီးသားတွေ ရှေ့ရေး ရှိသေးတယ်။ ရသလောက် ယူမယ်”

“ရန်လည်း ဝင်ငွေရနေပြီပဲ။ ဒယ်ဒီက ရန်ကိုတော့ စွန့်ပြစ် ထားမှာ မဟုတ်ပါဘူး မာမီး”

“ယူမယ်၊ ယူရမယ်၊ သားကံ မယားငယ် ခံစားရမှာ မာမိ မလိုလားဘူး၊ ကိုညိုအပေါ် မာမိရက်စက်ပြစ်ရမယ်”

“တော်ပါတော့ မာမိရာ၊ သားကံနဲ့ မာမိ ထွက်သွားမယ်၊ အေးအေးချမ်းချမ်း နေကြမယ်၊ လောဘာတွေ ဒေါသတွေအားလုံး ချုပ်ငြိမ်းချင်နေပါပြီ”

ကံဘာမှ မတွေ့ချင်တော့ အားလုံးသူ့သဘောအတိုင်းပဲ ရှိ ကြပါစေ၊ နံနက်ခင်း ဆန္ဒနဲ့ ရွေးချယ်မှုက ဖြစ်သင့်တာပဲ၊ ငါကလည်း ငါ ပထမဦးစွာနမ်းရွှံ့ကံမိတဲ့ မိန်းကလေးကိုပဲ ငါ့ ဇနီးမယား ဖြစ်စေ ချင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ မင်းကို ငါ မချစ်ခဲ့ဘူး။ မင်းစိတ်တွေ နာကျင်ထိခိုက်စေချင်လို့ နမ်းပြစ်လိုက်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့လည်း ငါ နမ်းမိ လိုက်တဲ့ ကောင်မလေးကိုပဲ ချစ်မိသွားတယ်၊ ပြီးတော့ မင်းက ငါ့အမေ့ အမှန်းဆုံး မိန်းကလေးဖြစ်နေတယ် နံနက်ခင်း၊ မာမိဆီက နံနက်ခင်း အား နှိပ်နှိမ်ချချနှင့် ဒေါသတကြီး ပြောဆိုနေတဲ့ စကားလုံးတွေကို မကြားချင်မိ၊ ဒီကနေထွက်သွားနိုင်ဖို့ပဲ စိစဉ်ရမည် ဖြစ်သည်။

“နံနက်ခင်းဆိုတဲ့ ကောင်မက မင်းနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူ ချစ်နေတဲ့ ပုံစံပဲ သားကံ၊ မင်း လက်ခံလိုက်၊ မာမိတိုက်တွန်းပေးမယ်၊ ဒါမှ ဒီဟာမကို နှိပ်စက်လို့ ရမှာ”

“တော်ပါပြီ မာမိ၊ သားကံ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ထပ်ပြီး

နာကျည်း ကြော့ကွဲမှုတွေနဲ့ ခရီးမဆက်ချင်တော့ပါဘူး၊ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိပဲ အသက်ရှင်သန်ပါရစေ”

“ဒီကောင်မကို နှိပ်ကွပ်ပြစ်ချင်တယ်၊ မာမိဘဝကြီး တစ်ခုလုံး ကို ဇောက်ထိုးမိုးဖျော်ဖြစ်အောင် လုပ်ပြစ်ချင်တဲ့ မိန်းမပဲ၊ ဒင်းဘဝကို လည်း ဖျက်ဆီးပစ်ရမယ်”

“သားကံ တို့ဒီကနေ အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာသွားကြမယ်၊ မာမိ ဘဝသစ်တစ်ခုကိုပဲ တည်ဆောက်ချင်ပါတယ်”

သားကံထွက်သွားပေမဲ့ ဒေါ်မိုးမခကတော့ အရှုံးတွေနဲ့ ရင်မဆိုင် ချင်ပေ။ နံနက်ခင်း လက်ထဲ စည်းစိမ်တွေ ထည့်ခဲ့ရမှာလား။ ရသ လောက် ယူရမှာပဲ၊ ပြီးတော့ နံနက်ခင်းကိုတော့ ကိုညို တမ်းတနေတဲ့ ငယ်ရည်းစားက ညည်းအမေပဲဆိုတာ ပြရမယ်၊ ညည်းကို သူ့ငယ် ရည်းစားနဲ့ တူလို့ ကိုညို သည်းသည်းလှုပ်နေတာလို့ ပြောရင်း ညည်း ဘာလုပ်မလဲ၊ ကိုညိုပိုင်ဆိုင်တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေက ညည်းအတွက် မက်မောစရာတွေ ပါပဲလေး နံနက်ခင်းကို မိမိအိပ်ခန်းထဲရောက်လာစေရန် ဒေါ်မိုးမခ ကြံစည်နေသည်။

“အန်တီမခ၊ ခင်းပါ မနက်စာ လာဖို့တာပါ”

နံနက်ခင်းပဲ၊ ညည်းဝင်လာခဲ့ပေ၊ မိုးမခအကြောင်း ကောင်းကြီးသိစေရမယ်၊ ဒေါ်မိုးမခ အိပ်ရာမှ ထထိုင်ပြီး ဝမ်းသာ ပြောလိုက်သည်။

“အန်တီမခ နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ ခင်းလာပြီး ပြုံးစုပေးနေချင်တာပါ။ ကိုကံက လက်မခံလို့လေ”

နံနက်ခင်း စားစရာတွေယူပြီး မိမိအနား ရောက်လာသည်။ ဒီကောင်မလေး မျက်လုံးတွေကတော့ ရိုးသားဖြူစင်နေတာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲ၊ အမေမရှိလို့လား။ ကိုကံကြောင့်လား၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုညိုမယားကြီး ဖြစ်နေလို့ အချို့သတ်နေတာများလား။ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကိုညိုကို အမိဖမ်းချင်လို့ပါ။ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို မမက်မောဘဲ နေပါ့မလား။ သူမအဖေ ဓာတ်ပုံကြီးကို နံနက်ခင်း မမြင်သေးဘဲ၊ မိမိအတွက် အသင့်စားသောက်နိုင်စေရန် တယုတယ ပြင်ဆင်နေသည်။

“နံနက်ကင်း”

“ရှင်”

“ဟိုမှာလေ၊ ကိုညိုရင်ထဲက ငယ်ချစ်ဦး ဓာတ်ပုံကြီး အန်တီမခ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း နှစ်ပေါင်းများစွာ စိတ်သောကတွေ ရောက်ခဲ့ရတဲ့ ကိုညိုငယ်ကျွမ်းဆွေပဲ”

“ဟင်...”

အန်တီမခ ပြလိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံကြီးကို ကြည့်မိစဉ်အတွင်းမှာပင် ခင်းမူးဝေလှုပ်ခါသွားပြီး လဲပျို့ကျမသွားစေရန် ခန္ဓာကိုယ်လေးအား အနိုင်နိုင် ထိန်းမတ်လိုက်ရသည်။ မေမေ့ဓာတ်ပုံကြီးပဲ။ မေမေ့အပျိုစင်

ဘဝက ဓာတ်ပုံပဲ။ ခင်းဆီမှာလည်း အသေးလေးတစ်ပုံ ရှိနေ၏။ အန်ကယ်ညို၊ ငယ်ချစ်ဦးက မေမေပဲ။ ဒါကြောင့်ဆိုလို့ ခင်းကို လိုအပ်တာထက်ပိုပြီး သည်းသည်းလှုပ် အရေးပေးနေခဲ့တာပါ။ ကိုကံက ခင်းကိုမှန်းတီးပြီး လက်စားချေ နှိပ်စက်ချင်နေတာ။ မေမေက အန်ကယ်ညို၊ ငယ်ချစ်ဦးချဲ့ သမီးဖြစ်နေလို့ပဲလား။ ခင်းတုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားသည်။

“ဒါ ဒါ ခင်းမေမေ ဓာတ်ပုံကြီးပဲ။ အန်တီမခ ခင်းလေ မသိလို့ပါ။ လုံးဝမသိလို့ပါ။ အန်ကယ်ညို တကယ်မတရားတာပဲ။ အန်တီမခအပေါ် ရက်စက်လိုက်တာ။ ခင်းတောင်းပန်ပါတယ်နော်။ ခင်းက ရိုးရိုးမိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းလို့ပဲ ထင်ခဲ့မိတာပါ။ အန်တီမခ ခင်းဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်”

“အန်တီကတော့ ဘာပြောလို့ရမှာလဲ ခင်း။ ဩဇာမရှိတဲ့ မိန်းမပါ။ ကိုညို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာလည်း မလိုလားပါဘူး မကြာခင် အန်တီတို့ ကွာရှင်းကြမှာပါ။ သူ့ဆန္ဒပဲလေ၊ သားကံဆင်ပြီး ဒီကနေ ထွက်သွားတော့မယ်”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ အန်တီမခရယ်၊ ခင်း မသိလို့ပါ။ တကယ်တော့ ဘာမှ မသိခဲ့ရပါဘူး”

အန်တီမခကို ဖက်ပြီး တောင်းပန်မိသည်။ ခင်း

စိတ်တွေ တုန်လှုပ်ကြောက်ရွံ့ပြီး ရှက်လည်း ရှက်မိသွား၏။ အန်ကယ်
 ညို့၊ ဘာသဘောနဲ့ ခင်းအပေါ် သည်းသည်းလှုပ်လှုပ် အရေးပေးနေ
 ရတာလဲ၊ မာမီအစား ခင်းကို အစားထိုးချစ်တာလား။ လိုအပ်သည်ထက်
 ပိုလွန်းနေသဖြင့် ခင်း ဆက်မတွေးရဲတော့ လုံးဝ လက်မခံနိုင်ပါဘူး။
 အန်ကယ်ညို့ အထောက်အပံ့ကိုလည်း ခင်း မလိုချင်တော့ပါဘူး။
 အန်တီမီးခ အနားကနေ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

အခန်း (၂၁)

“ခင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ အိတ်တွေဆွဲပြီး ထွက်လာ
 ရတာလည်း အန်ကယ်ညို့ကို ပြောစမ်းပါ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခင်းမိမှာ ဆက်မနေနိုင်တော့ပါဘူး အန်ကယ်ညို့၊ ကျွန်မ
 မေမေက အန်ကယ်ညို့ရဲ့ ငယ်ချစ်ဦးဆိုတာ အခုမှ သိလိုက်ရတယ်၊
 ကျွန်မ အန်တီမီးခအခန်းထဲ စားစရာသွားပို့မှ သိရတာပါ”

“အန်ကယ် ရှင်းပြပါရစေခင်း၊ ဝအေးဝအေးဝဆေးဆေးနေဝါး
 အန်ကယ်သေသေချာချာ ရှင်းပြပါမယ်၊ ခင်းဘယ်မှ မသွားပါနဲ့”

“ခင်း ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မနေတော့ပါဘူး အန်ကယ်၊ ခင်းအတွက်
 မပူပါနဲ့၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီမှာ နေပြီး ကျောင်းဆတ်တင်နဲ့
 ကြိုးစားပါမယ် အန်ကယ်၊ ခင်း ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ အန်ကယ်တာဝန်
 မျိုး လက်မခံနိုင်ပါဘူး၊ ခင်းကို သွားခွင့်ပြုပါ၊ ခင်း မနေတော့ပါဘူး”

အန်တီမခကို ခင်းအရမ်းအားနာပါတယ်။ သနားလည်း သနားပါတယ် အန်ကယ်”

ခင်း ရှက်လိုက်တာ၊ မေမေရဲ့ငယ်ချစ်ဦးအိမ်မှာ ခင်းလာပြီး ဝိုခိုနေထိုင်တာ ဘယ်လောက် မျက်နှာပူဖို့ကောင်းလဲ၊ ကိုကံက ခင်းကို မုန်းတီးနေတာ အန်တီမခ အမြဲတမ်း အန်ကယ်ညှို့ကြောင့် စိတ်သောကတွေ ခံစားနေရလို့ပါပဲ။ တောင်းပန်ပါတယ် ကိုကံ။ ခင်း မသိလို့ပါ။ အန်ကယ်ညှို့ အရေးပေးပြီး ထောက်ပံ့ပေးကမ်းနေတာလည်း မရိုးသားနိုင်ဘူး။ ခင်းကို အစားထိုးဖို့လား။ အန်ကယ်ညှို့ဆီက ခင်းဘာတစ်ခုမှ အထောက်အပံ့ မယူလိုတော့ပေ။ ကိုကံနှင့် လက်ထပ်ခွင့်လည်း အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်နေတာ၊ ဘာသဘောလဲ၊ ခင်းမနေချင်တော့။ ခင်း မရိုးသားတဲ့နည်းတွေနဲ့တော့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို မယူချင်။ ကိုကံကလွဲပြီး ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ လက်မခံနိုင်ပါဘူး။ အန်တီမခနှင့်ကွာရှင်းပြတ်ဆဲဖို့ စီစဉ်တာလည်း အန်ကယ်ညှို့ ရက်စက်လွန်းသည်။

“ခင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ကိုရန် ဘာကူညီရမလဲ”

“မလိုတော့ပါဘူး ကိုရန်၊ ခင်း ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်ပြီး ကြိုးစားမလို့ပါ။ စိတ်ပူစရာလည်း မလိုပါဘူး။ ခင်းကလေးမှ

မဟုတ်တော့တာ၊ ခင်း ကြိုးစားမှာပါ။ ဘဝကို တည်မတ်အောင် ထူထောင်နိုင်တဲ့ အစွမ်းအစတွေလည်း ခင်း ဆီမှာ ရှိနေပါတယ် ကိုရန်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ခင်းနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းလေး နေပေးပါ”

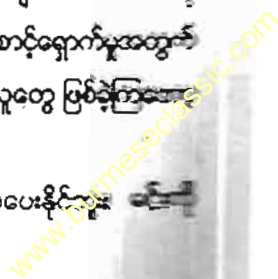
“ခင်း”

ဦးညှို့သခင် ဘယ်လို ရှင်းပြ၍ တားဆီးရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားရသည်။ ခင်းက မိမိသမီးလေးပါဟု အထောက်အထားပြစရာ ရှာမတွေ့သေးပေ။ ခင်း တစ်ယောက်တည်း ထွက်ထွက်သွားမယ်ဆိုတော့ ဦးညှို့သခင် စိတ်အပူကြီး ပူပန်နေရ၏။ လက်မခံနိုင်ပေ။ မိမိစောင့်ရှောက်မှုအောက်မှာ မနေလျှင် သမီးခင်းဘဝ လုံခြုံစိတ်ချမှု မရှိနိုင်ပေ။ ခင်းကို ထွက်မသွားစေရန် ရှေ့မှပိတ်ကာထားသည်။

“အန်ကယ်ရှင်းပြပါရစေ၊ ခင်း ခဏလောက်ထိုင်ပြီး နားထောင်ပါ။ ပြီးမှ ခင်းဆုံးဖြတ်ပါကွယ်”

“ဘာမှ ရှင်းပြမနေပါနဲ့ အန်ကယ်၊ ခင်း လုံးဝ လက်မခံနိုင်လို့ပါ။ ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ပဲ ဘဝကို တည်ဆောက်ချင်ပါတယ်။ ခင်းဘို့ အတင်းအကြပ် မတားပါနဲ့ အန်ကယ်၊ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်မှုအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အန်ကယ်နဲ့ မေမေက ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတော့ ခင်း စိတ်မလုံလို့ပါ။ မနေပါရစေနဲ့တော့”

“မသွားရဘူး ခင်း၊ မင်းကို သွားခွင့် မပေးနိုင်ဘူး။”

ဆရာဝန် ဖြစ်စေချင်တယ်၊ မင်းမေမေရဲ့ဆန္ဒပါ။ အန်ကယ်ဖြည့်စွမ်း ပေးပါရစေ”

ခင်းလက်ကို အန်ကယ်ညှို့က ဆုတ်ကိုင်တော့ ခင်း ဆတ်ခနဲ ရုန်းဖယ်ပြစ်သည်။ အန်ကယ်ညှို့က အရှူးတစ်ယောက်လိုပဲ ထိတ်ထိတ် ပြာပြာနှင့် အရှူးအမှူး တားဆီးနေ၍ ခင်း ပိုပြီး ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့် ကာ ဒီတိုက်ကြီးထဲကနေ အမြန်ဆုံး ထွက်သွားချင်သည်။ ကိုရန်က လည်း တားနေ၏။ ဘယ်သူတားဆီးတာမှ လက်မခံပဲ ခင်း ထွက်လာ ခဲ့သည်။

ကိုကံရယ်၊ ခင်းဘဝကို ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်မှာ ရပ်တည်နိုင် ဖို့ပဲ ကြိုးစားပါတော့မယ်၊ ဆေးကျောင်း မတက်ရလည်း ဘာဖြစ်လဲ ခင်းရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုတော့ အမဲစက်လေးတစ်စက် တလေတောင် အစွန်းအထင်း မခံနိုင်ပါဘူး။ ခင်းလေ အန်ကယ်ညှို့ ဆီမှာ တစ်ခဏတာ လာရောက် တည်းခိုမိရာတောင် ရှက်လှပါပြီ။

ကိုကံကိုပဲ ခင်းတောင်းပန်နေမိသည်။ ငယ်သူငယ်ချင်းကို ခင်း လိုက်ရှာတော့ ကံကောင်းစွာတွေ့ခဲ့၏။ ခင်းအတွက်လည်း အဆင် ပြေသွားသည်။

“ခင်း နင်လာမယ်၊ ဖုန်းဆက်ထားလို့ ငါ မျှော်နေတာဟာ အခုမှပဲ လာတော့တယ်ဟယ်”

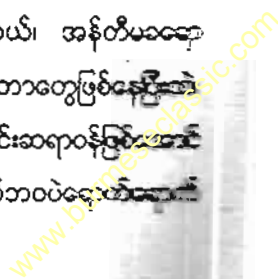
သူငယ်ချင်းသော်တာက တစ်ယောက်တည်း အခန်းငှား၍ ခင်းလည်း နေထိုင်ဖို့ အဆင်ပြေသည်။ ခင်း အကျိုးအကြောင်းတွေ ပြောပြလိုက်၏။ သော်တာနှင့်ခင်းက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ။ သော်တာ ရှစ်တန်းနှစ်ရောက်မှ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းသွားသည်။

“နင် ဘာမှ မပူနဲ့၊ ဒီနှစ်က ကျောင်းအပ်ပြီးပြီပဲ၊ သော်တာ ကူညီမယ်၊ အချိန်ပိုင်း ဂိုက်အဖြစ် အလုပ်လုပ်နိုင်အောင် ကူညီမယ်၊ သေတော့မှ အဆက်အသွယ်တွေရှိတယ်၊ သော်တာလည်း အငယ်တန်း ကျောင်းသားတွေကို ဂိုက်လုပ်တာပဲဟာ”

“သော်တာရယ်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ဒီလို့မှန်းသိရင် ဦးညှို့သခင် အိမ်မှာ သွားမနေပါဘူးဟာ၊ ကိုယ့်ဘဝအတွက် ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ပဲ ကြိုးစားတည်ဆောက် ချင်တာပါကွာ”

“ကောင်းတယ်၊ ခင်း သော်တာလည်း ကူညီမယ်၊ လောလော ဆယ်တော့ သော်တာ့ ပိုက်ဆံတွေပဲ သုံးထားနော်”

သော်တာ့ အကူအညီရ၍ ခင်း ပျော်ရွှင်သွားသည်။ အခုမှပဲ ခင်း စိတ်တွေ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားတော့တယ်၊ အန်ကယ်အေး အန်ကယ်နဲ့ ကွာရှင်းလိုက်ပြီကား။ ကိုကံရော ဘာတွေဖြစ်နေပြီအဲဒါ ခင်း စိတ်ပူနေရတာရော သိရဲ့လား ကိုကံရယ်၊ ခင်းဆရာဝန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမှာပါ။ မေမေဆန္ဒပဲလေ၊ ခင်း ဘယ်ဘဝပဲနေထိုင်တယ်။

ကိုကံကိုတော့ မျှော်လင့်စောင့်စားနေမှာပါနော်၊ သော်တာက ခင်းအတွက် ဝင်ငွေရအောင် ကျောင်းသားတချို့ကိုမျှပေးသည်။ ခင်းကျောင်းမှ မတက်ရသေးတာပဲ။ ငွေစုချိန် ရနေ၏။ ကျောင်းသားအသစ်တွေ လည်း ထပ်ရလာသည်။

“သော်တာရယ်၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ၊ စောစောကတည်းက သော်တာဆီပဲ လာလိုက်ရင် ကောင်းမှာပဲ”

ဦးညိုသခင်ရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုအောက်မှာ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေနဲ့ ပြည့်စုံနေပေမယ့် စိတ်သောကတွေ ရောက်ရသည်။ အန်တီမခရဲ့ စိတ်သောကတွေကိုလည်း ခင်း နားလည် ကိုယ်ချင်းစာမိနေ၏။ မိခင် အတွက် သားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကိုကံ ဘယ်လောက် ကြေကွဲ နာကျည်းနေရမလဲ၊ အန်ကယ်ညို လွန်တာပါ။ ရက်စက်တာပါ။ ခင်း အတွက်ကတော့ အရာရာ အဆင်ပြေနေသည်။ ခင်း ကြိုးစားလွန်း၍ ကျောင်းသားမိဘတွေကလည်း သဘောကျကာ ကျောင်းသားအသစ်တွေ လက်မခံနိုင်လောက်အောင် ရရှိလာခဲ့၏။ ခင်းအတွက် ကူညီထောက်ပံ့ မည့်သူတွေ များပြားစွာ ရှိလာသည်။

“ဆရာမခင်း နောက်တစ်နေရာကို ကူးဖို့ဝေးတယ်မဟုတ်လား ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပါရစေ၊ လမ်းကြိုပါတယ်”

“နေပါစေ၊ ကျွန်မ အငှားကားနဲ့ပဲ သွားမှာပါ။ ကျေးဇူးတင် ပါတယ်”

“လိုက်သွားပါ ဆရာမရယ်၊ ကိုခင်မောင်မောင်နဲ့ လမ်းကြိုနေ တာပဲ၊ ပို့ပေးပါရစေ”

ကျောင်းသားမိခင်ကပါ လိုက်သွားဖို့ပြောတော့လည်း ခင်း အားနာ၍ ငြင်းမနေနိုင်တော့ ကျောင်းသားဖခင်ကလည်း ရိုးသားသူပါ။ ထိုကားလေးနဲ့ပင် ခင်း လိုက်လာမိသည်။

“ဆရာမက ရိုးသားဖြူစင်တယ်၊ တော်လည်းတော်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ကူညီမှာပါ။ ဆရာမခင်း နာမည်ဂုဏ်သတင်းကတော့ တော်တော်လေး မွှေးယုံနေပါပြီ”

“ကျေးဇူးပါပဲရှင်”

ခင်းကတော့ ကျောင်းသားမိဘတွေနှင့် အရောတဝင် မနေခဲ့။ သူမ အတွက် ကိုကံပဲချစ်ဦးသူပါ။ ထာဝရစောင့်မျှော်နေမှာပဲ ဖြစ် သည်။ ခင်းအလိုက်အထိုက် စကားပြောပြီး လိုက်လာစဉ် ကားရှေ့သို့ ကားတစ်စီး ထိုးရပ်ပြီး ပိတ်ကာထား၍ ခင်းအထိတ်တလန့် ဖြစ်သွား ရ၏။ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူက ကိုကံဖြစ်နေသည်။

“နံနက်ခင်း မင်း မင်း ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဆင်းစမ်း၊ ကားပေါ်ကနေ ခုချက်ချင်း ဆင်း”

“ကိုကံ၊ ဟို ဟို ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ နေပါဦး ဒါက”

“ဆင်းစမ်း လာ”

ကိုကံက ခင်းလက်ကို အတင်းဆွဲခေါ်နေသည်။ ဦးခင်မောင် မောင်ကို ခင်းအားနာလိုက်တာ၊ ခင်း ဒီမှာပဲ နေခဲ့မယ်ဆိုပြီး တောင်းပန် ရသည်။

“ကိုကံ ဘာလုပ်တာလဲ”

“မင်း မင်းဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ၊ ဒယ်ဒီ ကျွန်တော် အင် တင်တင် လုပ်ပြီး အခု ဘာအချိုးချိုးနေတာလဲ နံနက်ခင်း”

“ရှင် လူတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်အထိ အထင်သေးနေတာလဲ၊ ကျွန်မ ရှင်ထင်ထားသလို အပေါ့စား မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးနော် ဖယ်ပါ”

“မင်းယောက်ျား တစ်ယောက်ရဲ့ ကားပေါ်မှာ ထိုင်နေတာ မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အမူအကျင့်လား နံနက်ခင်း”

“ဒုက္ခပါပဲ”

“မင်းပြန်လိုက်ခဲ့၊ မင်းဘဝကို ဒီလို မဖြတ်သန်းသင့်ဘူး နံနက်ခင်း၊ ဒယ်ဒီဆီမှာ ပြန်နေပါ၊ မင်းကို ဒီလိုတွေ့လိုက်ရတာ ငါ ဘယ်လောက်အထိ မီးတောက်သွားလဲ သိလား”

“မသိဘူး၊ ကျွန်မ သွားစရာရှိတယ်၊ ဖယ်ပါ၊ ရှင်ဒီလိုလုပ်တာ အရမ်းခိုင်းစိုင်းတာပဲ ကိုကံ”

“နံနက်ခင်း မင်းကို ငါ လက်ထပ်မယ်”

“ဘာရှင်”

“မင်း ဘယ်ဘဝပဲ ရောက်ရောက် ငါလက်ထပ်မယ်၊ မင်း ဒီလိုကြီးနေတာ ငါ လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူး နံနက်ခင်း”

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း ရှင် တော်တော်ရယ်ရတဲ့ လူပဲ၊ ကျွန်မကို နှိပ်စက်ဖို့လား၊ ကျွန်မ ဘယ်နေရာပဲရောက်ရောက် ရှင်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး ထင်တယ်နော်”

“နံနက်ခင်း”

ခင်း ရှင်းပြမနေချင်တော့ ချစ်သူရဲ့ စိုးရိမ်ပူပန်မှုအတွက် ခင်း ပျော်ရွှင်ကျေနပ်ရပေမဲ့ အန်ကယ်ညိုနှင့် ရင်ဆိုင်ရမှာ ရှက်ရွံ့နေမိသည်။ ကိုကံက အန်ကယ်ညို သားပဲ၊ ကိုကံတို့ သားအမိ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်း လာကြပြီထင်တယ်၊ သူ့လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ သူမလက်လေး ကို ဆတ်ခနဲ ဖယ်ရှားဖြစ်မိသည်။

“ကျွန်မ ရှင်တို့ မိသားစုနဲ့ ကင်းကင်း နေတော့မယ်၊ ဦးညို သခင် ရှိနေရတဲ့အိမ်ကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မလာဘူး၊ ဦးညို သခင် ရဲ့သားတွေနဲ့လည်း လုံးဝ မပတ်သက်တော့ဘူး”

“ငါက ဦးညို သခင်နဲ့ ဘာမှ မသက်ဆိုင်ဘူး နံနက်ခင်း ငါက သူ့သားအရင်း မဟုတ်ဘူး ရန်ရောပဲ”

“ဟင်”

“မာဇိက သားနှစ်ယောက်အမေပဲ၊ ဦးညိုသခင်က သနားပြီး လက်ထပ်တာပဲ၊ ဒက်ဒီလုပ်သမျှ မကန့်ကွက်ပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိခဲ့လေ ငါ၊ ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် လောက်ရောက်မှ သိရတာပါ။ မင်းအမေ ဓာတ်ပုံကြီးကြောင့် မာဇိအမြဲတမ်း စိတ်ဒုက္ခတွေ ရောက်ခဲ့ရတာလေ”

ခင်း မယုံနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သွားရသည်။ ခင်းအပေါ် ကိုကံ မုန်းတီးနေတဲ့အကြောင်းအရင်းတွေကို ခင်းသိလိုက်ရဖူး။ အန်ကယ်ညို လွန်တာပဲ၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့ပင် ရှက်နေသည်။

“ငါ အခု မာဇိကို ခေါ်ပြီး အဲဒီကနေ ဆင်းလာပြီ၊ မင်း ဘယ်တော့မှ မျက်နှာချင်းဆိုင်စရာ မလိုတော့ဘူး။ မင်းကို ကိုယ် ယောက်ျားပီသစွာ တာဝန်ယူပေးပါ့မယ် နံနက်ခင်း”

“ကျွန်မ သွားစရာရှိတယ်၊ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးထင်တယ် ကိုကံ၊ အန်ကယ်ညိုလုပ်ရပ်ကြောင့် အနိတီမခကိုလည်း ခင်းမျက်နှာချင်း မဆိုင်ခဲ့တော့ပါဘူး။ ကိုကံကို ခင်း ချစ်ပေမဲ့ လက်ထပ်ဖို့ အထိတော့ ခင်း လက်မခံနိုင်လို့ပါ”

“ဘာလဲနံနက်ခင်း မင်းဘဝက အဖတ်ဆယ်လို့ မရအောင် ပျက်စီးနေပြီလား ရတယ်၊ ငါ လက်ခံတယ်၊ မင်းက အဲဒီလို ဘဝကို ပေါ့ပျက်ပျက်နေသင့်တဲ့ မိန်းကလေး မဖြစ်သင့်လို့ပဲ”

“ကျွန်မ အမုန်းဆုံးက ကျွန်မကို အထင်သေးတာပဲ၊ ရှင်က ကျွန်မကို မချစ်ဘဲနဲ့ ကယ်တင်စောင့်ရှောက်ချင်နေတာလား။ ရှင်ဘယ် တော့မှ ကျွန်မကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်၊ ရှင်ကို လက်မထပ်ဘူး”

ကျွန်မကို ကယ်တင် စောင့်ရှောက်စရာ မလိုလို့ပါ။

ကိုကံ လက်ထဲကနေရုန်းထွက်ပြီး သူ့မအငှားကားတစ်စီးပေါ် တက်ခဲ့သည်။ မုန်းစရာကောင်းလိုက်တာ။ နံနက်ခင်းကို ကယ်တင် ချင်တာလား။ ရှင်နဲ့ မျက်ဝမ်းစိမ်းစိမ်း တောက်တောက်တွေ အကြည့် အောက်မှာ ကျွန်မကို အဆုံးမသတ်နိုင်လို့ပါ။ သူ့မ ဘယ်လောက်ပဲ သူ့အပေါ် ချစ်မြတ်နိုးနေပါစေ။ အန်တီမခလို အချစ်မပါဘဲ လက်ထပ် ခဲ့ရတဲ့ ရက်စက်စိမ်းကားမှုတွေကို နှစ်ပေါင်းများစွာ မခံစားနေနိုင်ပေ။ ချစ်သူကို စွန့်လွှတ်လိုက်ဖို့ပဲ ခင်း ဆုံးဖြတ်မိသည်။

အခန်း (၂၃)

“ကိုကိုရယ်၊ ဘာလို့ ဒီလောက်အထိ ရှာနေရတာလဲ၊ ညီမလေးလည်း ဝိုင်းရှာပေးပါရစေ၊ ဘာလည်းဆိုတာပဲ ပြောပါ”

“စာနှစ်စောင် ရှာနေတာပါ”

“ခက်တာပဲကိုရာ၊ အရေးကြီးတာက မမမိုးမခနဲ့ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေဖို့ပါ။ ချစ်ဦးသူ ဓာတ်ပုံကြီး ချိတ်ထားထဲက ကိုကိုလွန်နေတယ်။ မမမိုးကို နှိပ်စက်ရာရောက်နေတယ်လေ”

ညီမငြိမ်းက ချောချောဓာတ်ပုံကြီး ချိတ်မထားဖို့ ထားပေမဲ့ မိမိက လက်မခံခဲ့၊ ချောချောကို တာဝန်ခွဲစွာ အရှက်တကွ စွန့်ပစ်လိုက်မိ၍ ရင်ထဲမှာ နာကျင်ကြေကွဲကာ နေ့စဉ်တတွတ်တွတ် တောင်းပန်နေချင်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူတောင်းပန်နေမိ၏။ မိုးမခကို သနားစိတ်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တာပါ။ မိမိတာဝန်ကျေခဲ့တာပဲ၊ အစောကြီးကတည်းက ခွင့်ပြုချက် ယူထားပြီးသားပဲလေ၊ နားလည်မှု မရှိဟု ထင်သည်။

သားတွေကို မိမိပထွေးပါဟု ပြောပြလိုက်တာပဲ၊ ဦးညိုသခင် နာကျည်းသွားရသည်။

“မိုးမခအကြောင်းကို ငြိမ်း လာမပြောနဲ့တော့၊ ကိုကိုတာဝန်ကျေတယ်၊ သားတွေကလည်း ပထွေးဆိုတာ သိနေကြပြီပဲ။ ရန်ကပဲ အဖေအရင်းအဖြစ် သတ်မှတ်တယ်။ သားကံက လက်မခံဘူးလေ၊ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ”

“မိန်းမဆိုတာ ရင်ထဲမှာ ကြိတ်မှိတ်ခံစားရတာ များလာတော့ ပေါက်ကွဲတာပဲ၊ ကိုကို နေ့စဉ်အချိန်ပေါင်းများစွာ ဒီဓာတ်ပုံကြီးရှေ့မှာ ရပ်ပြီး တမ်းတလွမ်းဆွတ်နေတာ ဘယ်မိန်းမ ခံနိုင်ရည်ရှိမှာလဲ ကိုကိုရာ”

“တော်တော့ငြိမ်း ဆက်မပြောနဲ့တော့၊ ကိုကိုကလည်း ချောချောဓာတ်ပုံကို ဖြုတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ စောစောစီးစီးပဲ အဆုံးသတ်ပြစ်တာ ကောင်းတယ်။ ကိုကိုမှာ တခြားလုပ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်”

သမီး ခင်းကို မိမိအမွေတွေ ပေးချင်တယ်၊ သားတွေက ပညာတွေ စုံလင်ပြီး အမွေပေးထားပြီးပြီပဲ၊ သမီးခင်းဘဝမှာ ငယ်စဉ်လေးထဲက ဆင်းရဲခက်ခဲပြီး ဘဝကို ရှန်းကန်နေခဲ့ရတာပါ။ ခင်းကို စုံစမ်းနေတာ သတင်းအစအန ပျောက်နေသည်။ မိမိဘယ်လောက် အထိ စိတ်သောကတွေ ရောက်နေရလဲ၊ စာနှစ်စောင်ကိုပဲ ရှာနေမိသည်။

တမလွန်ဘဝကနေ မင်းရေးပေးခဲ့တဲ့ စာနှစ်စောင်ကို ရှာတွေ့အောင် အကူအညီပေးစမ်းပါ ရော့ချောရယ်၊ ကိုယ့်သမီးလေးအဖြစ် အတိအလင်း ထုတ်ဖော်ချင်လို့ပါကွာ၊ မြောက်များစွာသော စာအုပ်တွေကြားမှာ ညပ်မိနေတဲ့ စာကိုရှာနေရ၏။ မိမိပေါ့လျော့တာပါ။ စာနှစ်စောင်ကို စာအုပ်ထဲမှာညပ်ပြီး ပေါ့ပျက်စွာ နေခဲ့သည်။

“ခင်းရယ်၊ ဒက်ဒီသမီးလေးပါ။ ဒက်ဒီတာဝန်ပေးခဲ့လို့ သမီးလေးနဲ့ ဝေးကွာခဲ့ရတာပါ။”

ချော့ချော့က စာရေးပေးခဲ့တာတောင် သူ့ အလေးအနက် မထားခဲ့မိရှာတာပင် တစ်ပတ်ရှိနေပြီ။ သမီးဘယ်ရောက်နေပြီလဲ၊ မှီခိုအားထားရာမဲ့နေတဲ့ သမီးလေးပါ။ ဦးညိုသခင် စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲနေရသည်။ မိုးမခနှင့် သားကံလည်း မိမိနှင့် ကွာရှင်းဖို့ စိစဉ်နေကြ၏။ သားကံက ဒက်ဒီဆီက ဘာမှမလိုချင်ဘူးတဲ့။ သူ့လုပ်အားခနှင့် ဝယ်ယူထားသည့် တိုက်ခန်းနှင့် ကားတစ်စီးပဲ ယူသည်။ မိမိကုမ္ပဏီကို အပြီးအပိုင် ထွက်သွားတော့မလို့တဲ့ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ မိသားစုတွေအပေါ် မိမိနှစ်ပေါင်းများစွာ မတရားလုပ်ခဲ့သည်ဟု ညီမငြိမ်းက စွပ်စွဲပြောဆိုနေ၏။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်တွေကို နားမလည်တဲ့ ရက်စက်လွန်းတဲ့ ယောက်ျားတဲ့၊ မိသားစုပြိုကွဲတဲ့ အထိ ငယ်ချစ်ဦးအပေါ် သစ္စာရှိပြနေခဲ့သည်။

“ကျွန်မ မေမေရဲ့ စာတတ်ပုံကြီးကို ဖြုတ်ပြစ်လိုက်ပါ အန်ကယ်ညို၊ မကောင်းပါဘူး။ အန်တီမခအတွက် နည်းနည်းလေးတော့ စာနာထောက်ထားသင့်ပါတယ်။ ကျွန်မ တောင်းဆိုတာပါနော်၊ မေမေ့စာတတ်ပုံကို ဖြုတ်ပြစ်လိုက်ပါ။”

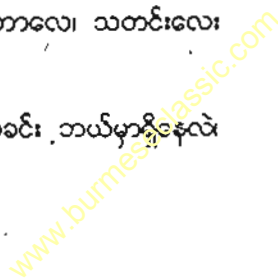
သမီးခင်းရဲ့ အသံတွေက နာကျင်မာတောက်နေသည်။ မိမိအမှန်တရားတွေကို ဘယ်လိုဖွင့်ပြောပြရမလဲ၊ သက်သေ အထောက်အထားမရှိတဲ့ မိမိသမီးပါဆိုလျှင် ယုံကြည်လက်ခံမှာ မဟုတ်၊ စာကိုပဲ သဲသဲမဲမဲ ရှာသည်။ စာရှာနေတုန်း မိုးမခဆီမှ ဖုန်းဆက်၏။ ဦးညိုသခင် ဖွင့်ပြီး နားထောင်လိုက်သည်။

“ဦးညိုသခင်၊ ရှင်သည်းသည်းလှုပ် ဖြစ်နေတဲ့ နံနက်ခင်းက ယောက်ျားတကာရဲ့ ကားပေါ်မှာ ပျော်တော်ဆက်မ ဖြစ်နေပြီလေ။ ကျွန်မသားကံက ကယ်တင်စောင့်ရှောက်ချင်လို့ ခေါ်တာတောင် လက်မခံဘူး။”

“ဘာကွ”

“အလကား ဟန်ဆောင်ရိုးသားပြုနေတာလေ၊ သတင်းလေး ဘာလေး စုံစမ်းကြည့်ပါဦး ဦးညိုသခင်”

“မင်း... မင်း... ဒီမှာ မိုးမခ နံနက်ခင်း ဘယ်မှာရှိနေလဲ၊ မင်း သိရင် ပြောပြစမ်းပါ”

“ဘယ်သိမလဲရှင်၊ သားကံတောင် လမ်းမှာတွေ့တာ၊ ကားတစ်စီး ပေါ်မှာလေ၊ အတင်းခေါ်တာ မလိုက်ဘူး၊ ငွေမက်တဲ့ ကောင်မဆိုတာ သိသာနေပြီ”

“မိုးမခ မိုးမခ၊ နံနက်ခင်းက ငါ့သမီးကွ”

ဦးညိုသခင် စကားမဆုံးခင် ဇနီးဖြစ်သူ မိုးမခက ဖုန်းပိတ်သွား သည်။ ရှင်းပြခွင့်မရှိတော့ မိုးမခတို့က မိမိနှင့်ခင်းကို မသင်္ကာဖြစ်နေ တာပဲ။ သမီးက ယောက်ျားတကာရဲ့ ကားပေါ်မှာတဲ့တယ်လိုတာပရောက် နေပြီလဲ။ သမီးလေးရယ်၊ ဒယ်ဒီ စိတ်ပူလိုက်တာကွာ၊ ဘယ်လိုရှာရမလဲ။ ခင်းက ငွေမတ်တဲ့မိန်းမကလေး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဒယ်ဒီသိပါတယ်။ သမီးက ရိုးသားဖြူစင်သူပါ။ ဘဝ မှီခိုရာမဲ့သွားလို့လား ဦးညိုသခင် ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင်ချင်ပေ။ အရာအားလုံး မိမိကုန်းလွန်ထားခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုတွေရဲ့ ဒဏ်ခတ်ခြင်းကို ခံရတာပဲဖြစ်သည်။

“သားကံဆီ သွားရမယ်၊ မဖြစ်ဘူးသမီး ခင်းကို ပြစ်ထားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒယ်ဒီရင်ထဲကို ပြန်လာပါတော့သမီးလေးရယ်၊ ဦးညိုသခင် ဆောက်တည်ရာမရအောင် စိတ်ပူပြီး သားကံဆီ ထွက်လာခဲ့သည်။

“သားကံ မင်းနံနက်ခင်းကိုတွေ့တယ်ဆို၊ ဘယ်မှာလဲ၊ ဘာတွေ လုပ်နေလဲ၊ ဒယ်ဒီကို ပြောပြစမ်းပါ”

“ကျွန်တော်လည်း လမ်းမှာတွေ့တာပါ ဒယ်ဒီ၊ နံနက်ခင်းကို

အတင်းဆွဲခေါ်တာပါပဲ၊ မလိုက်ဘူး၊ သူ့လမ်းသူ သွားပါရစေတဲ့”

“နံနက်ခင်းကို ဘယ်မှာ တွေ့နိုင်မလဲ၊ မင်းတွေ့တဲ့နေရာက ဘယ်မှာလဲ၊ ဒယ်ဒီသွားရှာမယ်”

“ကျွန်တော်လည်း ဒီလောက်ပဲ သိပါတယ်၊ ဒယ်ဒီကျွန်တာတော့ ဒက်ဒီကိစ္စပါ”

“သားကံ...”

“ကျွန်တော့်အလုပ်တွေ များနေလို့ပါ ဒယ်ဒီ၊ ပြန်ပါတော့”

ဒယ်ဒီ ရှင်းပြတာကို နားထောင်ပါ သားကံ၊ မင်းက ဒယ်ဒီ အပေါ် နာကျည်းမုန်းတီးနေပေမဲ့ မင်းက စိတ်သဘောထား ပြောစုံမတ် သူပါ”

“စိတ်သဘောထား ပြောစုံမတ်ပြီး အရည်အချင်းရှိတဲ့ ကျွန်တော် နဲ့ နံနက်ခင်းလက်ထပ်မှာကို ဒယ်ဒီက ကန့်ကွက်တာနော်၊ ကျွန်တော် တို့သားအမိကိုလည်း ဒယ်ဒီပဲ ပထုတ်ပစ်တာပါ”

“မဟုတ်ဘူး၊ သားကံ ဒယ်ဒီ ရှင်းပြပါရစေကွာ၊ မင်း မာမိ မိုးမခအပေါ် ဒယ်ဒီမတရား အနိုင်ကျင့်ခဲ့တာတွေ ရှိပါတယ်၊ ဒယ်ဒီမှား ပါတယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ”

“ဒယ်ဒီပြန်ပါတော့”

“မပြန်နိုင်ဘူးသားကံ၊ နံနက်ခင်းနဲ့ သားကံကို လက်ထပ်ဖို့

ကန့်ကွက်ခဲ့ရတာက နံနက်ခင်းက ဒယ်ဒီသမီးအရင်း ဖြစ်နေလို့ပဲ”
“ဗျာ”

“မင်းက ဒယ်ဒီကို မုန်းနေတာ မဟုတ်လား၊ နံနက်ခင်းကိုလည်း မင်း ချစ်မြတ်နိုးမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဒယ်ဒီသိတယ်၊ သမီးလေးခင်း တစ်သက်လုံး အညှိုးနဲ့ နှိပ်စက်ခံနေရမှာ စိုးရိမ်လို့ပါ”

“သက်သေပြလေ ဒယ်ဒီ၊ အခုမှ သမီးလာမလုပ်ပါနဲ့၊ နံနက် ခင်းကို ရှာဖွေ ကျွန်တော် တကယ်ပဲ ဘာမှ မသိလို့ပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ဒယ်ဒီပြန်ပါ။ နောက်ထပ်လာပြီး မပတ်သက်ပါနဲ့တော့ဗျာ”

“သားကံ”

“လုံခြုံရေးတွေ၊ ဧည့်သည်ကို အပြင်ပြန်ခေါ်ပေးပါ”

“သားကံ၊ ဒယ်ဒီပြောပြတာ အမှန်တွေပါ။ မင်းယုံပါကွာ၊ ဒယ်ဒီ မှာ သက်သေအထောက်အထားတွေ ရှိပါတယ်။ ရှာနေလို့ပါ”

လုံခြုံရေးတွေက မိမိအား ညင်သာစွာ ဆွဲယူ၍ အခန်းထဲမှာ ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ မိမိထင်ထားသည့် အတိုင်းပင်၊ နံနက်ခင်းအား မိမိ သမီးပါဟု အထောက်အထား မခိုင်လုံပဲ ပြော၍ ယုံကြည်မှာမဟုတ်၊ ဦးညိုသခင်ပြန်လာပြီး သမီးကို မြို့ပတ်၍ လိုက်ရှာသည်။ ကံကောင်း စွာဖြင့် သမီးခင်းကို အငှားကားတစ်စီးပေါ်မှ ဆင်းလာတာ တွေ့လိုက်ရ၏။ မိမိကားပေါ်မှဆင်း သမီးအနား လျှောက်သွားသည်။

“ခင်း”

“ဟင် အန်ကယ်ညို၊ ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ကျွန်မ အလုပ် ကိစ္စရှိလို့ပါ။ စကားမပြောနိုင်ပါဘူး”

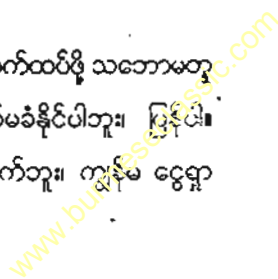
“ခင်း သမီးလေး၊ ဒယ်ဒီနောက် ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ။ တကယ်တော့ ခင်းက ဒယ်ဒီသမီးပါ။ ဒီကိစ္စ ဒယ်ဒီ သေသေချာချာ ရှင်းပြချင် ပါတယ်၊ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ”

“မလိုက်နိုင်ပါဘူး အန်ကယ်ခင်း၊ တောင်းပန်ပါတယ် ခင်းဘဝ အေးချမ်းလုံခြုံမှုရှိပါတယ်။ စိတ်ပူစရာ မရှိပါဘူး၊ အခုမှ သမီးလာမလုပ် ပါနဲ့ ထောက်ခံပေးခဲ့သူတွေက သေဆုံးသွားကြပါပြီ”

“တကယ်ပါ။ ယုံပါသမီးရယ်၊ ဒယ်ဒီမှာ သက်သေအထောက် အထားတွေ ရှိပါတယ်။ ရှာနေဆဲပါ။ လိုက်ခဲ့ပါ။ သမီး ဘာအလုပ်မှ လုပ်စရာမလိုပါဘူး၊ ဒယ်ဒီရှာဖွေထားတဲ့ စည်းစိမ်တွေ အများကြီးပါ။ သမီးအတွက်ပါ”

“အန်တီမခနဲ့ ကိုကံတို့အတွက်ရော ဒယ်ဒီခင်းကြောင့် ရက်ရက် စက်စက် မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်တာလား”

ကျွန်မချစ်ရတဲ့ ကိုကံနဲ့ ဘာဖြစ်လို့များ လက်ထပ်ဖို့ သဘောမတူ ရလား၊ အန်ကယ်သမီးဆိုတာ ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ပါဘူး၊ ပြန်ပါ။ ကျွန်မကို လာမနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ ကျွန်မငွေ မမက်ဘူး၊ ကျွန်မ ငွေရှာ

နိုင်ပါတယ်”

“ဒီလို အလုပ်တွေနဲ့ ငွေမရှာပါနဲ့ သမီးရယ်၊ ဒယ်ဒီ မခံစားနိုင်လို့ပါ။ ဒယ်ဒီနဲ့ပဲ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါနော်”

“အန်ကယ်ညို့ အထင်လွဲနေပြီ ထင်တယ်၊ ကျွန်မဘဝနဲ့ ကျွန်မပါ။ အန်ကယ်ညို့ သမီးအဖြစ် ခံယူပြီး ကျွန်မ အရှက်မရှိ ပြန်လိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျေးဇူးပြုပြီး မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

“အင်း သမီး”

ခင်း စာဆက်သင်ချင်စိတ် မရှိတော့သဖြင့် အငှားကားနှင့် သူမနေထိုင်ရာ အခန်းဆီပဲ ပြန်လာခဲ့သည်။ ဘာဖြစ်လို့ လာနှောင့်ယှက်နေရတာပဲ။ အခုမှ သမီးတဲ့ မဖြစ်နိုင်တာပဲ။ မေမေက တစ်ကြိမ် တစ်ခါမှ ဦးညို့သခင်အကြောင်း မဟာခဲ့။ ခင်းဖေဖေကလည်း ချစ်လိုက်တာ သမီးအလိုကျပဲ။ ဖေဖေဆုံးသွားမှ ခင်းတို့သားအမိ ချို့ချို့ တဲ့တဲ့ နေကြရတာပါ။ တာဝန်ကျေလွန်းခဲ့တဲ့ ဖေဖေက ခင်းဖေဖေ အရင်း မဟုတ်ဘူးလား။ ဦးညို့သခင် သွေးရွေးသွေးတန်းနှင့် ခင်းကို သမီး လာလုပ်နေတာပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။ စိတ်ရှုပ်လိုက်တာ၊ ခင်းဘဝလေး တည်ငြိမ်အေးချမ်းနေမှ ကိုက်ကြောင့်ထင်တယ်။ ခင်းကို အထင်သေးပြီး အကြံအဖန်လုပ်နေတယ်ဟု ထင်မှတ်ထားကြပုံပင်။ ဒေါသဖြစ်ရသည်။ ခင်း အစောကြီး ပြန်ရောက်လာသဖြင့် သေတာကလည်း အံ့ဩနေ၏။

ခင်း စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် ဆက်တီပေါ် ထိုင်သည်။

“ခင်း ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ နင် ဒီနေ့ ကျောင်းသားရှိတယ်လေ”

“အင်း ရှိတယ်၊ ခင်း စိတ်ရှုပ်လို့ သေတော့ အခုမှ အန်ကယ်ညို့က ခင်းကို သမီးလာတော်နေတယ်လေ”

“ဟုတ်လား”

“သူ့သမီးပါတဲ့ ခင်း မယုံဘူး။ ဘာထောက်အထားရှိလို့လဲ၊ ကိုက်နဲ့ ဝေးခဲ့ရတာ၊ ဦးညို့သခင် ကြောင့်ပဲလေ”

သော်တာကိုယ်တိုင်ပင် မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

ခင်းတို့ မိသားစု ချစ်ခင်ကြင်နာတတ်ကြတာ သော်တာ အသိဆုံးပင်။ ဖေဖေက ခင်းကို အချစ်ဆုံးပဲ။ အလိုလည်းလိုက်၏။ မေမေထက်ပင် ပို၍ ချစ်ခင်ယုယထွေးပိုက်နေသော ဖေဖေကို သော်တာပင် အားကျနေခဲ့ရသည်။

“ဦးလေး မြခင်းက နင့်ကို အရမ်းချစ်တာ၊ တယုတယ ကျွေးမွေး ပြုစုခဲ့တာဟာ၊ အန်ကယ်ညို့ဆိုတာက မဟုတ်တော့ဘူး။ မရိုးသားနိုင်ဘူးခင်း၊ နင်ပြန်မလိုက်သွားတာပဲ ကောင်းတယ်။ ဟိုမှာ အန်ကယ်ညို့ဆိုတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ မဟုတ်လား”

“အင်းလေ”

“ခင်းလည်း လက်မခံနိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ အန်ကယ်

ညှို့ကို တွေ့လိုက်ရတော့ ခင်းရင်ထဲမှာ စူးနှင့် နာကျင်နေသည်။
 မရိုးသားဘူးဟု မတွေးမိ၊ ချစ်ခင်ကြည်နာစိတ်တွေ တိုးဝင် ခံစားလာရ၏။
 အန်ကယ်ညှို့ကတော့ ခင်း အဖေမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ခင်းအပေါ် ယုတ်မာ
 ကောက်ကျစ်ချင်တဲ့စိတ်တွေ မရှိဘူးဟုလည်း ထင်မှတ် ခံစားနေသည်။
 ခင်း ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ချစ်ရသူ ကိုကံကလည်း ခင်းမဟုတ်တာတွေ
 လုပ်နေသည်ဟု အထင်လွဲနေခဲ့၏။ အဲဒါ ခင်းကို အထင်သေးတာပဲ။
 ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန်ကယ်ညှို့တို့ မိသားစုဝင်တွေနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း
 နေတာပဲ အကောင်းဆုံးဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အခန်း (၂၄)

ဦးညှို့သခင် အိမ်ပြန်တော့ဘဲ ညီမငြိမ်းအိမ်မှာပင် ချောချော
 ရေးခဲ့သော စာကိုရှာသည်။ တွေ့မှဖြစ်မည်။ သမီးခင်းဘဝကို ဒီထက်
 ပိုပြီး အပျက်မခံနိုင်။ ချောချော ကိုယ့်ကို ကူညီစမ်းပါ။ ကိုယ်လုံးဝ
 တာဝန်မကျေတော့ဘူးကွ။ သမီးလေး ပျက်စီးနေပြီ။ ကိုယ့်ကို
 အဖေအဖြစ် လက်မခံအောင် မင်းရေးပေးထားတဲ့ စာကို ရှာတွေ့အောင်
 ကူညီစမ်းပါ။ ဦးညှို့သခင် အအိပ်ပျက် အစားပျက်နှင့် ရင်ထဲမှာ
 ခံစားရလွန်း၍ မူးဝေနောက်ကျပြီး ကျန်းမာရေးပင် ထိခိုက်ချင်လာ
 သည်။ စာက မတွေ့လို့ မဖြစ်ဘူး။ သမီးအတွက် အရေးကြီးတယ်။
 မိုးမခ၊ ကိုယ်မှားပါတယ်ကွာ။ ကိုယ်အလွန်အကျူး မင်းအပေါ် မညာ
 မတာ ပြုဖူးနေထိုင်ခဲ့တာပါ။ သမီးခင်း ချစ်တာ သားကံပဲ။ ဒက်ဒီ
 လက်ခံပါပြီ။ ဇနီး မိုးမခကိုလည်း တာတွတ်တွတ် ကောင်းပန်ရင်း

ချောချောဓာတ်ပုံကိုလည်း မိမိအိပ်ခန်းထဲမှ ဖြုတ်ချထားသည်။ လုပ်သင့်တာပဲ။ မိုးမခနစ်ပေါင်းများစွာ စိတ်သောကတွေ ခံစားနေရမှာပါ။ ရင်ဘတ်ထဲက အောင့်လိုက်တာ။ နှလုံးတွေကို ဆုတ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ထားသလိုပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စာကိုတော့ ရှာရမယ်။ စာအုပ်တွေက ကုန်လောက်ပြီ။ မဖြစ်မနေ တွေ့အောင် ရှာမယ်။ နောက်ဆုံး လက်ကျန် ဆယ်အုပ်လောက်ကို တစ်ရွက်ချင်းလှန်ရှာတော့မှ ချောချော ရေးပေးခဲ့တဲ့ စာကို တွေ့သည်။

“တွေ့ပြီ၊ ဒီစာနစ်စောင်ပဲ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ။ ချောချော လက်ရေးနဲ့စာပဲ”

ဦးညိုသခင် ဝမ်းသာအားရနှင့် စာနစ်စောင်ကို ဆုတ်ကိုင်ရင်း ရင်ဘတ်ထဲမှာ စူးရှစွာ အောင့်တက်လာသည်။ မိမိစိတ်တွေ အရမ်း လှုပ်ရှားလာလို့ ထင်တယ်။ မဖြစ်ဘူး။ မိမိသေလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ မိမိက ခင်းရဲ့ ဖခင်အရင်းအဖြစ် အထောက်အထားနဲ့ ရှင်းပြရဦးမယ်။ အား... ရင်ထဲက ထိုးအောင့်လာပြီး အသက်ရှူလို့ပင် မရတော့ မွန်းကြပ်လိုက်တာ။ မျက်လုံးတွေပင် ပြာဝေမှုန်ဝါးနေသည်။

“ငြိမ်း...ငြိမ်း... ကိုကိုဆေးခန်းသွားပြမှ ဖြစ်မယ်၊ အား... အမလေး အသက်ရှူမဝတော့ဘူး ငြိမ်းရေ”

ညီမဖြစ်သူကို အကူအညီတောင်းရန် အသံက မထွက်တော့

နှုတ်ခမ်းတွေက ဟမရတော့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး လေးလံပြီး လှုပ်ရှား၍ မရတော့ပေ။ မျက်လုံးထဲမှာ ဘာမှ မမြင်ရတော့ဘူး။ ခင်းရေ၊ သမီးရေ၊ မိုးမခရော၊ ကိုက်နဲ့ ကိုရန် ဒက်ဒီသားတွေပါ။ ဦးညိုသခင် စိတ်ကို တင်းထားပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ အမှောင်ထုပဲ ရောက်ရှိ သွားသည်။

ကိုကိုအခန်းထဲမှ လဲပြိုကျသံကြောင့် ငြိမ်းအခန်းထဲသို့ အပြေးအလွှား လာရောက်ကြည့်ရှုရာ ကိုကို လဲကျနေသည်။

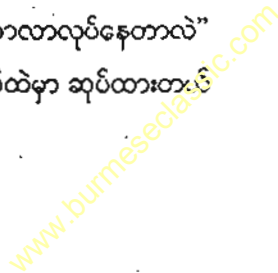
“ကိုကို ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ကိုကို အမလေး ကယ်ကြပါဦး၊ ကိုကို သတိလစ်နေပြီ ကိုကို”

ငြိမ်း အထိတ်တလန့်နှင့် ကိုကိုအား ပွေ့ချီပြီး ခုတင်ပေါ် တင်သည်။ အိမ်မှာလည်း ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူး။ ငြိမ်း ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိ၍ အရေးပေါ်ကားနှင့် ကိုကိုဇနီးနှင့်သားတွေထံ ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားသည်။ ခဏကြာတော့ အရေးပေါ်ဆေးရုံကားနှင့်အတူ မမိုးမခနှင့် သားကံ ရောက်လာ၏။ ကိုကိုကို ဆေးရုံပို့ဖို့ ပြင်ဆင်ကြတော့ ကိုကိုက အသက်ကင်းမဲ့နေသည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲငြိမ်း၊ ကိုညို ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

“စာရှာနေတာပဲ မမ၊ ဟိုမှာ ကိုလို့လက်ထဲမှာ ဆုပ်ထားတယ်လေ”

“ဟင်”

ကံလည်း ဒက်ဒီလက်ထဲက စာနစ်စောင်ကို အတော်လေး ကြိုးစားပြီး ဒက်ဒီလက်ထဲမှ ထုတ်ယူရသည်။ စာတွေကို ဖောက်ဖတ် လိုက်တော့ ဒက်ဒီငယ်ချစ်ဦး ဒေါ်ချောချော ရေးသားပေးပို့သော စာဖြစ်၏။ ဒက်ဒီနှင့်ချောချောချစ်သူဘဝက လွန်ကူးမိကြ၍ ကိုယ်ဝန် ရခဲ့ကြောင်းနှင့် သမီးလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားကြောင်း စာဖြစ်နေ သည်။

ကိုညို...

ကျွန်မမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ အရှက်တကွဲ ဖြစ်ရတော့မှာမို့ တာဝန်ယူပေးပါနော်၊ ကိုညို၊ မိဘတွေ သဘောမတူလည်း ချောကိုယ်ဝန် မွေးဖွားပြီးတဲ့ အထိတော့ ချောခင်ပွန်းအဖြစ် ရပ်တည်ပေးပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်။ ကိုညိုရယ်။ ချော အရှက် သိက္ခာအတွက်ပါ။

ရင်သွေးလေး မွေးပြီးတာနဲ့ ကိုညိုအမေဆီ ပြန်ပါ။ ချောကွာရှင်းပေးမှာပါ။ တာဝန်ယူပေးပါနော်။

ချောချော

ကိုညိုသခင်

ရှင် တော်တော် တာဝန်မဲ့တာပဲ။ ကျွန်မ ကိုမြခင်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်တယ်။

ရင်သွေးအတွက် အဖေဖော်ဖို့ပါပဲ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် သမီးလေး မွေးပြီးမှ လင်မယားအဖြစ် အတူနေကြတာပါ။ ရှင်သီအောင် ရေးလိုက်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ကတော့ ဒီသမီးလေး ကို ဘယ်တော့မှ တွေ့ရမယ် မထင်နဲ့။ သမီးလေးရဲ့ အဖေက ရှင်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ သမီးလေး မသိစေရဘူး။ တာဝန်မဲ့ တဲ့ အဖေတစ်ယောက်အတွက် အပြစ်အဒဏ်မဲ့၊ ကျွန်မ ရှင်ကို သမီးနဲ့ လုံးဝတွေ့ဆုံခွင့် မပေးဘူး။ ရှင်လည်း ကျေနပ်နေမှာပါ။ တာဝန်မယူချင်ဘူး မဟုတ်လား။ ဒါပါပဲ။

ချောချော

“မာမီ”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ကိုညိုရယ်၊ သူ့သမီး ဖြစ်နေလို့ ဒီလောက် အထိ သည်းသည်းလှုပ်နေတာပဲ။ ပြီးတော့ ချောချောအပေါ်လည်း သူ ရက်စက်ခဲ့တာကိုး”

“ဟုတ်တယ် မမမီးမခက၊ ကိုကိုကို မချောချောနဲ့ မေဖေက လုံးဝ သဘောမတူဘူး။ အကြီးအကျယ် ခွဲကြတာ၊ မချောချော အိမ်

ထောင်ပြုပြီးမှ ကိုကိုကို ပေးခဲ့တာပါ။ ကိုကိုလည်း နိုင်ငံခြားကို ထွက်
သွားတယ်လေ။ မိဘတွေ ဆုံးမှ မချောချောကို ရှာခဲ့ရတာပါ။

“ကိုညိုရယ်” မခကြောင့်လည်း စိုးရွားတဲ့ အဖြစ်တွေ ကြုံတွေ့
ခဲ့ရတာပါ။ သားက မင်းတို့လည်း မင်းဒယ်ဒီအပေါ် အထင်လွဲခဲ့တယ်။
အားလုံး မာမိအပြစ်တွေပါပဲ”

“ဒယ်ဒီရယ် ကံ အရမ်းမှားပါတယ်။ နံနက်ခင်းကို ဒယ်ဒီသမီး
လို့ ပြောတဲ့အချိန်မှာ ကံ လက်မခံခဲ့ဘူး။ ဒယ်ဒီအပေါ် အထင်လွဲခဲ့
တယ်။ ဇော်ကားမိခဲ့တယ်။ ဒယ်ဒီက ကံတို့အပေါ် တာဝန်ကျေခဲ့သူပါ။
ကံတို့ရဲ့အဖေပါ”

ကံတို့ ငယ်စဉ်လေးကတည်းက ဖခင်တစ်ယောက်အဖြစ် တာဝန်
ကျေစွာ ပြုစုကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်လာခဲ့တဲ့ ဒက်ဒီပါ။ လောကကြီးက
ရက်စက်တယ်။ ဒီလို ဒယ်ဒီကိုမှ ဘာဖြစ်လို့ သူနှင့် စိတ်ဝမ်းကွဲစေရ
တာလဲ။ ဒယ်ဒီကို ကံပြုသဒ္ဓါ အရှာဆုံးပင်။ အမြဲတမ်း တင်းမာစွာ
ပြောဆိုဆက်ဆံခဲ့မိသည်။ ဒယ်ဒီကိုဖက်ပြီး ကံကြေကွဲဝမ်းနည်းလို့
မဆုံးပေ။ အစားထိုးလို့ မရတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုကြီး ဖြစ်နေခဲ့၏။ နံနက်ခင်း
ကိုလည်း သတင်းစာထဲမှာ ထည့်ပြီး ရှာဖွေရသည်။ ကိုရန်လည်း
ရောက်လာ၏။ မိသားစုတစ်ခုလုံး ကြေကွဲဝမ်းနည်းလို့ မဆုံးတော့
ခင်းဆီက ဆက်သွယ်လာခြင်း မရှိပေ။ ငါးရက်မြောက်မှာတော့

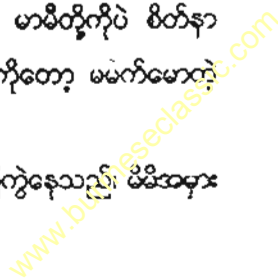
ဒယ်ဒီလို မဖြစ်မနေ ဂူသွင်းသင်္ကြိုဟ်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။

“ခင်းရယ်၊ မင်း သတင်းစာကို မဖတ်မိတာလား။ တမင်ပဲ
မယုံကြည်လို့ မဆက်သွယ်တာလားကွာ၊ ကိုကံ တောင်းပန်ချင်တယ်။
မင်းကျေနပ်တဲ့အထိ တောင်းပန်ချင်ပါတယ်။”

ခင်း သူတို့ဆီ လာရောက်မဆက်သွယ်ပေ။ ဒယ်ဒီက သူ့သမီး
အဖြစ် သက်သေပြဖို့ စာကို အအိပ်ပျက် အစားပျက် အပင်ပမ်းခံ၍
စာကို ရှာဖွေခဲ့သည်။ ခင်း မင်းလာခဲ့ပါ။ မိသားစုဝင်တွေ အားလုံးက
မင်းကို တောင်းပန်ချင်ကြတာပါ။ ဒယ်ဒီ မျက်လုံးမှိတ်ထားလည်း
မင်း ခွင့်လွှတ်မှုကို တမလွန်ကနေ ဒယ်ဒီ စောင့်ကြည့်နေမှာပါပဲ။ သူ
ဘယ်လောက်ပဲ တမ်းတနေပါစေ၊ ခင်းက ရောက်မလာခဲ့။ ဒယ်ဒီကို
အုတ်ဂူထဲမှာ ထည့်သွင်းသင်္ကြိုဟ်ရတော့မည်။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။
ခင်းမှ မဆက်သွယ်တာပဲ။ ခင်း လာရောက်ဆက်သွယ်ရင်လည်း
ဒယ်ဒီ ရုပ်ကလာပ်ကို ထုတ်ယူပြန်ရန် အုတ်ဂူအား အရှင်ပြုလုပ်
ထားသည်။

“ခင်း သတင်းစာပဲ၊ မဖတ်မိလို့လား။ မာမိတို့ကိုပဲ စိတ်နာ
သွားလို့လားကွယ်၊ ခင်းက စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကိုတော့ မမက်မောတဲ့
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါကွယ်”

ဒေါ်မိုးမခကိုယ်တိုင် ယူကြီးမရစွာ ကြေကွဲနေသည့် မိမိအမှား

တွေလည်း ပါနေ၏။ ကိုညိုက လက်မထပ်ခင်ကတည်းက တောင်းဆိုခဲ့တာပဲ။ ငယ်ချစ်ဦး ချောချောအပေါ် ရက်စက်ခဲ့၍ တောင်းပန်နေခြင်းပဲ။ မိမိအပေါ် ချစ်ခင်ကြင်နာစွာ ဆက်ဆံခဲ့သည်။

“ရန်လည်း ခင်းကို တောင်းပန်ချင်ပါတယ်။ တကယ်တော့ ခင်း ချစ်တာက ကိုကံပဲ။ ကံကတော့ ခင်းချစ်တာ သူ့ဆိုတာ လက်မခံချင်ပေ။ သူက လူဆိုးပဲ။ ခင်းကို နှိပ်စက်ခဲ့သည်။ မတရားအနိုင် ကျင့်ခဲ့၏။ ကိုကံကို ခင်းက အချစ်ဆိုတာ ရင်ထဲမှာရှိချင်မှ ရှိနေမှာပါ။ ပထမဆုံး အနမ်းလေး ပေးခဲ့မိတဲ့၊ ယောက်ျားဖြစ်နေလို့ပဲထင်တယ်။ မင်း အခု ဘာတွေလုပ်နေလည်း ခင်း။ ယောက်ျားတကာရဲ့ ကားပေါ်မှာ ဝင်ငွေရှာနေတော့ မင်း အရမ်းပျော်မွေ့နေပြီလားကွာ။ ခင်း ဘယ်ဘဝမျိုးပဲရောက်ရောက် ကံကတော့ ခွင့်လွှတ်နေသည်။ အရမ်းချစ်တယ်။ ခင်းရယ် ကိုကံ့အချစ်တွေကို ယုံကြည်ပေးစမ်းပါ။ ဒက်ဒီရုပ်အလောင်းကို ဂူသွင်း သံပြိုဟ်ပြီးတဲ့အထိ ခင်းရောက်မလာခဲ့။ ဒက်ဒီ ရုပ်အလောင်းအား ဂူသွင်းသံပြိုဟ် လိုက်ရသည်။

ဒက်ဒီသည် သူ့အမှားအတွက် နောင်တရှိပုံဖြင့် ဒေါ်ချောချော ဓာတ်ပုံကို ဖြုတ်သိမ်းပြစ်ခဲ့သည်။ မာမီ ငိုကျွေးလို့ မဆုံးတော့ ရန်လည်း ဒက်ဒီကိစ္စတွေကို ပြီးဆုံးသွားသည်နှင့် နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားခဲ့၏။ ကိုကံအပေါ် ခင်းက နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်မြတ်နိုးတာပါပဲ။ ခင်း

လောက် ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ မိန်းကလေး မရှိနိုင်တော့ပါဘူးတဲ့။ ခင်း ဘာဖြစ်လို့များ သူတို့နှင့် မဆက်သွယ်ရတာလဲ။ ဒက်ဒီလို ဖခင်အဖြစ် လက်မခံနိုင်၍ ဖြစ်မည်။ ခင်းကို တွေ့ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေပဲ ပြင်းပြစွာ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

“ကိုကံ ဆိုတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘယ်သူပါလဲ ခင်ဗျာ”

အချို့သမီးတစ်ယောက် သူ့ရုံးခန်းကို ရောက်လာ၍ အံ့ဩသွားရသည်။ ကိုကံ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့မြင်ဘူးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ နံနက်ခင်းနှင့်အတူ နေထိုင်တဲ့ သူငယ်ချင်းသော်တာဟု မိတ်ဆက်မှ ကိုကံ ပြာပြာသလဲနှင့် ဧည့်ခံမိသည်။

“နံနက်ခင်း ဘယ်မှာလဲ။ သတင်းစာထဲက ကြော်ငြာကိုရော ခင်း ဖတ်မိခဲ့လားဗျ”

“ဖတ်မိပါတယ် ကိုကံ။ ဒါပေမဲ့ ခင်းက မယုံဘူး ဖြစ်နေတယ်။ လက်မခံနိုင်ဘူးတဲ့ ဦးညိုသခင်တို့ မိသားစုနဲ့လည်း မပတ်သက်ချင်လိုတဲ့”

“ဒက်ဒီက ခင်းအဖေအရင်းပါ မသော်တာ။ အထောက်အထားကို ရှာရင်းနဲ့ ဒက်ဒီနဲ့လုံးရောဂါ ဖောက်သွားတာပါ။ ခင်း အထောက်အထား”

“အခု ခင်းက အန်ကယ်ဦးညိုသခင်ရဲ့ အုတ်ဂူအသွားခွင့် ကန်တော့နေပါတယ်။ ခင်းအရမ်းကြေကွဲနေပါတယ် ကိုကံ့သေ။ သတင်း

စာထဲက ကြော်ငြာကို ဦးညိုသခင်ရဲ့ ရုပ်အလောင်း သင်္ချိုင်းတော့ မယ့်ရက်ရောက်မှ ဖတ်ရတာပါ။ ခင်းတွေဝေနေခဲ့တယ်လေ”

“ခင်း အခုဒယ်ဒီ အုတ်ဂူမှာလား။ ဒါဆို လိုက်သွားပါရစေ ခင်းကို အဖြစ်မှန်တွေ ရှင်းပြချင်ပါတယ်”

“သွားပါ။ သေချာတာတစ်ခု ပြောပြမယ်နော်၊ အဲဒါက ခင်း ရင်ထဲက ချစ်ဦးသူက ကိုကံဆိုတာပါပဲလေ”

မသော်တာ စကားမဆုံးခင် သူထပြီး ကားဆီသို့ ပြေးလာခဲ့သည်။ မသော်တာရဲ့အသံတွေက စကားသံတွေက လေးနှင့်အတူ ပျံဝဲကာ သူ့နားထဲ တိုးဝင်ရနေ၏။ ခင်းရင်ထဲက ချစ်ဦးသူက ကိုကံပါပဲတဲ့။ ကားပေါ် ရောက်သည်နှင့် ကားစက်နှိုးကာ ဒက်ဒီအုတ်ဂူ တည်ရှိရာ ရေဝေသုသာန်သို့ အပြေးရောက်လာခဲ့သည်။ ခင်းက ဒက်ဒီအုတ်ဂူပေါ်သို့ ပန်းစီးလေးတင်ရင်း ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်ကန်တော့နေ၏။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဆိုတစ်နေတဲ့ အပူလုံးကြီး ပြုတ်ကျသွားသည်။ ဒက်ဒီအား ကန်တော့ ပြီး မတ်တပ်ရပ်နေတဲ့ ခင်းအနားလျှောက်သွားပြီး ခင်း ကိုယ်လုံးလေးအား နောက်မှ သိုင်းဖက်လိုက်တော့ ခင်း ကြောက်လန့်တကြား ရုန်းဖယ် သည်။

“ကိုကံပါ ခင်းရယ်၊ မရုန်းပါနဲ့တော့၊ မင်းကို တွေ့ဖို့ ကိုယ် ဘယ်လောက်အထိ ရှာခဲ့ရတယ်ဆိုတာရော မင်းသိရဲ့လားကွာ”

ကိုကံပဲ၊ သော်တာ သတင်း ပေးလိုက်တာပဲ ဖြစ်မည်။ ခင်း စိတ်တွေကို ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့၍ ဒက်ဒီ လဲလျောင်းနေတဲ့ အုတ်ဂူလေးဆီ ရောက်လာခဲ့သည့် ခင်း နှုတ်ခမ်း လေးမှ ခော်ကားပြောဆိုမိသမျှ တတွတ်တွတ် တောင်းပန်ကန်တော့ နေမိ၏။ ကိုကံရောက်လာ၍ ခင်း အားကိုးတကြီး ကိုကံရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ကာ ဖက်တွယ်ထားမိရင်း မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည်။

“ခင်းရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက်အထိ စိမ်းကားရက်စက် နေရတာလဲ၊ ကိုကံလေ ခင်းနဲ့ဝေးပြီးလို့ တွေးမိပြီး ရင်ကွဲနာ ကျနေတာကွဲ့”

“ကိုကံရယ်၊ ဒက်ဒီကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရတာ ကြေကွဲစရာကောင်း လိုက်တာ၊ ပြီးတော့ ခင်းတွေဝေနေလို့၊ ဒက်ဒီ မျက်နှာကိုတောင် မမြင်တွေ့လိုက်ချား”

“ဒယ်ဒီက ခင်းရဲ့ ဒယ်ဒီအရင်းပါ၊ ခင်းမေမေရေးခဲ့တဲ့စာတွေ ရှိပါတယ်။ ခင်းကို သက်သေပြဖို့ ဒီစာတွေ မနားမနေ ရှာဖွေရင်း နှလုံးအားနည်းသွားပြီး ဒယ်ဒီ ဆုံးရတာပါ”

ခင်း ခန္ဓာကိုယ်လေးအား သူ့ရင်ခွင်မှခွာပြီး ဒယ်ဒီဆီ ခင်းမေမေ ရေးဖို့ခဲ့တဲ့ စာကို ပြလိုက်သည်။ ခင်း ဖတ်ပြီး မျက်ရည်တွေ တယ်န့် လိမ့် တပေါက်ပေါက် စီးကျလာသည်။

“ဒယ်ဒီရယ်၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ခင်းမှားပါတယ်၊ ခင်း ဒယ်ဒီ အပေါ် အထင်အမြင်သေးပြီး အထင်မှား ဖော်ကားမိတာ ဘယ်လို တောင်းပန်ရမလဲဟင်”

“ဒယ်ဒီက ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ ခင်း ရယ်၊ စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့တော့နော်၊ ဒယ်ဒီဆန္ဒတွေကို ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်ရင် ဒယ်ဒီ ကျေနပ်ပြီး ခွင့်လွှတ်ပျော်ရွှင်နေမှာပါ”

“ဒယ်ဒီအဖြစ်ချင်ဆုံး ဆန္ဒက ဘာလဲဟင် ကိုကံ၊ ခင်း ဖြည့်စွမ်းပေးမယ်၊ ဒယ်ဒီက ကာဖြစ်ချင်တာတဲ့လဲ”

“ကိုကံနဲ့ ခင်းတို့ကို လက်ထပ်စေချင် ဘယ်”

“ဟွန်း... ကိုကံ လူဆိုး လိပ်မှတ်လေးပဲ”

“တကယ်ပါ ခင်းရယ်၊ ဒယ်ဒီက ကိုကံဆီတောင်းဆိုခဲ့တာပါ၊ သူ့သမီးကို စိတ်ချတာက ကိုကံပဲတဲ့လေ၊ ကိုကံက ခင်းကို ချစ်တာ ဒယ်ဒီ ယုံကြည် လက်ခံသွားလို့ပါ ခင်း”

“ကိုကံ့”

ကိုကံ့ရော နံနက်ခင်းရော ဟန်ဆောင်နိုင်စွမ်းကင်းမဲ့စွာ တစ် ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားမိသည်။ ဒယ်ဒီ ဆန္ဒတွေ ဖြည့်စွမ်းပေးရတော့မှာပေါ့လေ။

